

КАРОЛАЙН ЛИНДЪН СКАНДАЛНА ЛЮБОВ

Част 1 от „Скандали“

Превод от английски: Ивайла Русева Божанова, 2017

chitanka.info

ПРОЛОГ

Джоун Бенет видя за пръв път Тристан Бърк, когато той нахлу в спалнята ѝ късно през нощта само по панталони, с червена роза в ръка.

Романтиката на ситуацията ѝ убягна, защото беше едва осемгодишна.

— Къде мога да се скрия? — попита той направо, трескаво обхождайки стаята с очи.

Джоун седна в леглото и го изгледа с интерес. Това навярно беше приятелят на брат ѝ; онзи, който щеше да прекара ваканцията от „Итън“ у тях. Очакваха ги за вечеря, но Джоун я пратиха в стаята ѝ преди това, без да е хапнала, защото каза мръсна дума. Тя нямаше представа, че е мръсна; беше чувала баща си многократно да я изрича, а и брат си, но очевидно беше много лошо млади дами да я използват. Баща ѝ обаче тайно ѝ прати няколко хлебчета и тя се чувстваше добре. А сега, късно през нощта, някой връхлетя в стаята ѝ. Беше вълнуващо и обясняваше защо Джоун се чувства още по-добре.

— Зависи — отвърна тя. — От кого се криеш?

— Дъглас!

Тя свъси вежди.

— Защо се криеш от Дъглас? И защо носиш роза? От градината на мама ли е?

Той застина на място и започна да ѝ прави отчаяни знаци да млъкне. Джоун затвори уста и търпеливо зачака. Запита се дали майка ѝ одобрява това момче. Беше с дълга, рошава тъмна коса и определено почти толкова висок, колкото баща ѝ, но слаб като тръстика. Виждаше ребрата му дори на слабата лунна светлина, която се промъкваше през прозорците. Ръцете и краката му обаче — в пълен контраст — бяха прекалено едри за тялото му. Откровено казано приличаше малко на дивак, а майка ѝ не одобряваше такива момчета.

Той се залепи за стената зад вратата. Джоун погледна натам, в очакване някой да се появи, ала не се случи нищо. Момчето стоеше все

така подпряно на стената и едва дишаше, впило очи в дръжката. Джоун отново свъси вежди.

— Кой си ти? — попита тя шепнешком. Той не ѝ обърна внимание.

— Най-добре излез от стаята ми — заяви тя малко по-високо.

Този път той се обърна към нея. Тя ясно видя гневно проблясващите му очи. Той бавно вдигна показалец и го притисна към устните си. Джоун определено се раздразни.

— Върви си! — просъска тя.

Без никакво предупреждение вратата се отвори със замах за втори път.

— Хванах те, долен крадец такъв! — Брат ѝ Дъглас връхлетя вътре, но се закова на място. Огледа се озадачен. — Джоун?

— Какво искаш? — тросна се тя. — Бях заспала!

— Ами... — Дъглас отстъпи назад. — Извинявай... Стори ми се, че чух... Няма да кажеш на мама, нали?

Подскочи и се плесна с ръка по тила. Приятелят му се бе измъкнал от сенките, по-тих от призрак, и прокара розата по гърба на Дъглас. След секунда двете момчета се сбиха, паднаха на пода и се превърнаха в кълбо от преплетени ръце и крака. Въргаляха се напред-назад, явно всеки решил да убие другия, докато кракът на единия не се закачи в стол и не го събори на пода.

— Дъглас... — опита се да го вразуми Джоун. Двете момчета очевидно не я чува. — Дъглас — произнесе тя по-високо този път, — татко идва!

Това привлече вниманието на брат ѝ.

— Какво?!

— Някой идва — повтори тя, надвесена над ръба на леглото, за да ги вижда. — Най-вероятно е татко.

Почти винаги идваше баща ѝ, когато тя ставаше от леглото нощем и правеше бели. Джоун нямаше търпение да я настанят в стая далеч от тази на родителите ѝ, както подобава на една малка дама.

По дяволите — изруга брат ѝ и изведнъж придоби гузен вид. Извърна се, за да погледне приятеля си, но му беше трудно, защото момчето го държеше здраво през врата. — Ще ядем бой.

— Къде да се скрием? — поинтересува се отново момчето.

И той, и Дъглас скочиха на крака, напълно забравили за сбиването си, и сега съвсем приличаха на паникьосаните дванайсетгодишни момчета, каквито бяха.

— Защо да ти казвам? — попита тя. — Дори не те познавам. Ще ме вкарате в голяма бея, ако ви помогна, а вече ме оставиха без вечеря, за което си виновен ти, Дъглас...

— Забрави за това, Джоун — прекъсна я Дъглас. — Помогни ни този път и се кълна, че ще съм ти задължен завинаги.

— Хм-м-м...

Тя скръсти ръце. Днес всички ѝ казваха какво да прави. Освен това бе напълно наясно, че „завинаги“ за Дъглас означава по-малко от денонощие.

— Опитайте под леглото. И пазете тишина.

Те мигом се напъхаха там. В следващия момент вратата се отвори.

— Джоун? — По халат и старите си чехли баща ѝ надникна в спалнята. — Добре ли си, сладурано?

— Да, татко — прошепна тя. — Извинявай. Не исках да ви събудя...

Той влезе в стаята.

— Ти защо си будна, дете?

Видя прекатурнатия стол и се намръщи.

Тя скочи от леглото и се опита да го изправи.

— Съжалявам, татко. Бутнах го. Не можах да заспя и се въртах...

Баща ѝ изправи стола. Взе Джоун в прегръдките си, върна я в леглото и грижовно я зави.

— Защо не можеш да заспиш?

На Джоун не ѝ се наложи да се преструва, че брадичката ѝ е на път да затрепери от плач.

— Малко съм гладна — призна тя тихо.

След като Дъглас и приятелят му я бяха събудили и я бяха подсетили за пропуснатата вечеря определено се чувстваше така.

Баща ѝ се усмихна и раменете му се отпуснаха.

— Сигурно, но не е редно да ядеш сега. С пълен стомах ще сънуваш кошмари.

— Знам — въздъхна Джоун.

Той я целуна по челото.

— Опитай се да заспиш. Утре ще се насладиш на вкусна и обилна закуска. Съгласна ли си?

— Да, татко.

— Лека нощ, дете.

— Лека нощ, татко.

Помилва я по главата и си тръгна, затваряйки тихо вратата след себе си. Тя изчака стъпките му да заглъхнат и се наведе от леглото.

— Сега си тръгвайте, Дъглас!

Брат ѝ изпълзя изпод леглото. На лицето му грееше широка усмивка.

— Ти си ангел, Джоун — заяви той разпалено. — Това е Тристан Бърк, впрочем. Мой съученик.

Момчето също се изправи. Беше по-висок от брат ѝ и далеч по-слаб. Поклони се недодялано и Джоун се изхили.

— Тристан Бърк на твоите услуги, госпожице.

— Защо се криете? — попита ги тя. — И защо бродите из къщата посред нощ?

Дъглас я погледна смутено.

— Заради облог...

— Кой го спечели? — поинтересува се тя.

За пръв път Тристан се усмихна. Очите му засияха, а на бузата му се появи трапчинка.

— Аз — заяви той доста гордо.

— Измами ме. — Дъглас се навъси. — Иначе нямаше начин да успееш.

Усмивката на Тристан стана предизвикателна.

— Докажи го!

Дъглас промърмори нещо, но повече не спомена за измама.

— За какво беше облогът? — продължи да разпитва Джоун, за да не мисли за къркорещия си стомах.

Тристан вдигна розата, малко пострадала от борбата и притискането към пода под леглото.

— Взех цвете.

Джоун чакаше, но друго не последва.

— Откъде? Защо? Глупаво е да се обзалагаш, че ще вземеш роза. За какво е?

— За нищо — изръмжа Дъглас. — Да вървим, Трис.

Отиде на пръсти до вратата, отвори я и внимателно огледа коридора.

Тристан хвърли поглед към Дъглас, после към нея.

— За теб е — заяви той шепнешком и ѝ я подаде. — Задето ни спести боя.

Тя я прие с известно удоволствие, но долови, че това не е всичко.

— Защо се обзаложихте? — настоя тя.

Ала Тристан вече бе застанал до Дъглас на вратата. Дъглас ѝ благодари още веднъж и след секунди двамата се измъкнаха. Джоун постави розата до възглавницата си и се отпусна с въздишка. Стомахът ѝ отново изкъркори силно. Цветето беше нещо хубаво, но ако наистина искаха да ѝ се отблагодарят, трябваше да ѝ донесат поне курабийка.

* * *

За втори път срещна Тристан Бърк няколко години по-късно. Както бе предположила от самото начало, той се бе оказал прекалено див и буен; толкова необуздан всъщност, че майка им не го покани повече. Джоун нямаше да забрави всички пакости и бели, които двамата с Дъглас сътвориха през онази ваканция. Облогът за розата — кой ще успее да вземе цветето от градината, без да отваря никакви врати — се оказа най-безобидната от всичките им измишльотини. Още след първите три дни майка ѝ обяви Тристан Бърк за „лошо влияние“ и направи всичко възможно Джоун да не е близо до момчетата. Виждаше ги само по време на вечеря.

Неодобрението на майка ѝ, естествено, не попречи на Дъглас да остане добър приятел с Тристан и в „Итън“, и в университета. Джоун научаваше за него от писмата на брат си или от спорадичните му разкази за приключенията им, преди да се усети, че споделя неща, което едно момиче не е редно да чува. Оставаше с впечатлението, че Тристан Бърк е още по-див, отколкото си е представяла.

Есента, когато Джоун беше на шестнайсет, лорд Бърк почина и семейството ѝ отиде да изкаже съболезнованията си на Тристан, сега вече новият виконт Бърк. Веднага го позна: висок, слаб млад мъж, пъхнал ръце дълбоко в джобовите си. Докато родителите ѝ разговаряха

с леля му, лейди Бърк, Джоун се приближи към Тристан, който наблюдаваше всичко с мрачно, замислено изражение.

— Съжалявам за загубата ти — промълви тя.

Той изсумтя, без да я погледне. Дългата му коса сега бе вързана на опашка, но дрехите му, макар и от скъп плат, му стояха леко раздърпано. Джоун се поколеба, защото не знаеше как да изтълкува реакцията му.

— Ненавиждат ме — обяви той злостно.

Джоун проследи погледа му. В другия край на стаята лейди Бърк, цялата в черно, седеше сковано на дивана и поемаше чистите носни кърпички, които двете ѝ застанали отстрани дъщери, също изцяло в черно, ѝ подаваха. Лейди Бърк сведе глава, докато родителите на Джоун изказваха съчувствието си. Имаше вид на човек, чийто живот е свършил.

— Леля Мери, братовчедките ми — продължи той. — Смятат ме не само за пройдоха, недостоен за титлата, но и готов да ги изхвърли на улицата.

— Какво ги кара да мислят така?

Още недоизрекла въпроса, Джоун изпита желание да си прехапе езика. Не е порядъчно, смъмри се тя. Напоследък полагаше големи усилия да се държи както подобава на дама, за да не се посрами, когато я представят в обществото през следващия сезон.

— Защото слушат клюки и четат скандалните жълти вестници. — Той най-после се обърна към нея. Очите му бяха искрящо зелени и тя за малко да трепне от вторачения му поглед. — Ти правиш ли го, госпожице Бенет?

— Разбира се — отвърна тя веднага в стремежа си да го шашне. Мрачният му вид на отнесен поет я дразнеше. Очевидно не бе покрусен от смъртта на чичо си. Мислеше единствено за неодобрението на леля си. — Много са забавни, не намираш ли? Всеки знае, че са пълна измишльотина.

Той я изгледа изпитателно и отсече:

— Не всеки.

— Е, поне всеки с малко ум в главата — не се предаваше тя. — А те — тя кимна към роднините му — ще омекнат, като видят, че не ги изхвърляш на улицата.

Той плъзна поглед към облечените си в траурно леля и братовчедки.

— Изкушавам се да го направя.

— Не говори глупости. Защо да ги гониш? Ти се изнеси в самостоятелна квартира.

Колкото и да обичаше родителите си, Джоун винаги бе мечтала за това. Дъглас се изнесе веднага след университета, а тогава беше на колкото е тя сега. На нея никога нямаше да ѝ позволят да си наеме къща и да живее самостоятелно. Беше редно Тристан Бърк да оцени предоставената му възможност, а не да се вайка.

— Не разбираш — обяви той с крива усмивка.

Джоун въздъхна.

— Естествено. Откъде ще знам какво е да си джентълмен със средства, свободен да прави каквото иска и да няма кой да ми се меси? Небесата да ме пазят от такава зла участ.

Той я погледна и май за пръв път истински я забеляза.

— Доста си нахакана.

Тя го дари с широка усмивка, вместо да го шамароса, както я сърбеше ръката да постъпи.

— Благодаря.

Тристан Бърк се вторачи в нея, а после прихна. Зелените му очи грейнаха и той се ухили, при което на бузата му се появи трапчинка. В момента изглеждаше радостен и, вторачена в него, Джоун усети как усмивката ѝ се стопява.

— Ще те запомня, Джоун Бенет — обяви той. — Обичам нахаканите момичета.

— О? — Не успя да познае собствения си глас. — Нима? Ти си първият...

Той отново се засмя и я изгледа дяволито.

— Обзалагам се, че няма да съм последният.

Тя забрави да диша. Той не я гледаше развеселен или с уважение; имаше нещо живо в погледа му, докато го плъзгаше по косата, лицето и тялото ѝ. Изведнъж съжали, че изяде допълнителна кифличка на закуска. Джентълмените така ли гледат една жена? Така ли щяха да гледат и нея? Ако е така... Джоун си даде сметка, че това доста ѝ допада.

* * *

Джоун Бенет срещна Тристан Бърк за трети път осем години по-късно. Зад гърба си имаше няколко увлечения, две разбити сърца, един едва предотвратен скандал, но нито едно предложение за женитба. Беше на път да остане стара мома, а на него му се носеше славата на най-големия негодник в Лондон; беше дивият и безразсъден дявол, данни за какъвто имаше от детските си години. Достатъчно бе да се появи някъде и езиците се развързваха, а дамите започваха да въздишат. Джоун напълно съзнаваше колко е опасен.

И въпреки това този път тя се влюби в него.

ГЛАВА 1

Лондон, 1822 година

Както често става при обратите в живота, всичко започна от една глупост.

— Лейди Дръмонд ме уведоми, че ще присъстват на бала у Малкълм утре вечер — съобщи лейди Бенет по време на закуска.

— Така ли? — промърмори съпругът ѝ, без да откъсва очи от вестника си.

— Ще доведе, естествено, и дъщерите си — продължи майка ѝ.

— Аха...

Баща ѝ слушаше приказките на майка ѝ разсеяно, както впрочем и самата Джоун. Тя си мислеше колко е типично за лейди Дръмонд да не пропуска бал и вечно да влачи и дъщерите си. Фелисити беше приятна, но Хелън имаше зловния навик уж да ти прави комплимент, а всъщност да те засегне. Освен това постоянно намираще начин да накара Джоун да се чувства дебела и стара. Напомни си мислено да е нащрек и да избягва Хелън на бала.

— Дъглас трябва да присъства.

Това вече прикова вниманието на Джоун.

— Защо? — попита тя засмяна. — Дъглас никога не ходи по балове.

Майка ѝ отпи от чая си.

— На този трябва да присъства. Фелисити Дръмонд ще го очаква.

— Нима?! — Джоун остана смаяна. — Защо? Фелисити едва ли очаква, таи надежда или дори *мечтае*...

— Джоун!

— Извинявай, мамо. Нямах представа, че Дъглас я харесва. Това исках да кажа...

— Тя е подходяща партия, а Дъглас я харесва, колкото харесва всяка дама — обяви лейди Бенет и я погледна строго. — Джордж, слушаш ли ме? — обърна се тя към съпруга си.

— И думичка не пропускам, скъпа — отвърна той, все така забил поглед във вестника.

— Не си ли съгласен, че ще е чудесно, ако Дъглас се ожени за най-голямата дъщеря на Дръмонд?

— Би било идеално.

— Затова трябва да присъства на бала у Малкълм утре вечер. — Майка ѝ се усмихна сякаш това уреждаше въпроса. — Прати му бележка още днес, преди да си е направил други планове.

Преди да си измисли солидно извинение, поправи я мислено Джоун.

— Още по-добре ще е, ако лично му кажеш, скъпи — прецени лейди Бенет и намаза със сладко препечената си филийка. — Няма да пренебрегне волята на баща си.

Последното най-послед привлече вниманието на баронета.

— Какво, какво? Няма да го направя. Дъглас е голям човек. Да, изпрати му бележка за бала, защото отказвам да му заповядвам.

Лицето на майка ѝ стана строго.

— Джордж, моля те.

— Мариан, не!

Баща ѝ го произнесе с нетърпящ възражения тон и отново се зачете във вестника. Майка ѝ стисна устни и не каза нищо, но по лицето ѝ се изписа решителност. Джоун добре познаваше това изражение. Майка ѝ ще седи и ще се напуши като пара в поставен на огъня чайник и когато вече не издържа, ще избухне — най-вероятно срещу Джоун, която, за разлика от брат си, все още живееше при родителите си и нямаше къде да се скрие от гнева на майка им. Пред нея имаше две възможности; и двете не я блазнаха, но и преди се бе изправяла пред такъв избор.

— Аз мога да се отбия при Дъглас и да го питам дали възнамерява да дойде.

— Джоун, много си мила — съгласи се веднага майка ѝ. Все още гледаше съпруга си враждебно, ала той не го забелязваше. — Аз бих отишла, но съм сигурна, че ще предпочете да види теб.

Защото на мен може да ми каже „не“, прецени Джоун, на глас обаче обяви:

— Няма да се затрудня ни най-малко. Ти току-що се съвзе от настинката, а аз обичам да се отбивам при Дъглас без предупреждение.

Майка ѝ я погледна разтревожено и попита:

— Защо, скъпа?

Джоун сви рамене.

— Ако го заваря позеленял и с мътна глава от предишната вечер, лесно ще изтръгна куп обещания от него.

Майка ѝ затвори мъченически очи, но бързо преодоля угризенията си. Явно бе решила твърдо да венчае Дъглас за Фелисити Дръмонд.

— Тогава го накарай да обещае да дойде утре и да не е пил преди това.

Джоун, вече на крака, седна отново.

— Прекалено много искаш. Склонна съм да го придумам да дойде, но да се опази трезвен няма да успее. Мамо, нали не говориш сериозно?

Баща ѝ се изсмя и дори майка ѝ, макар и раздражено, се усмихна.

— Хайде, върви, язвително момиче — подкани я лейди Бенет. — Все си мислех, че ти си покорното дете.

— Такава съм — ухили се Джоун. — Ето, отивам при Дъглас, който иначе ще продължи да пие и да играе карти из Лондон, вместо да танцува с Фелисити Дръмонд на бала у Малкълм утре. Нали това искаше?

— Не говори такива неща, Джоун — смъмри я майка ѝ по навик. — И му кажи да не закъснява!

Последното го изрече, когато Джоун вече до вратата изпрати въздушна целувка на баща си, а той ѝ отвърна с намигване.

Татко, разсъждаваше Джоун, докато се качваше горе, е единствената надежда Дъглас да оцелее в бъдеще; не само щеше да наследи титлата и състоянието на баща им, но щеше да прихване и сговорчивия му нрав. Поне всички смятаха така, защото до момента Дъглас не бе показал никакви признаци да притежава желязната решителност на майка им. Според легендите баща им бил същият неконтролируем пакостник като Дъглас, преди майка им да го залови и да го опитоми. Сега беше най-прекрасният човек, когото Джоун познаваше. Ако брат ѝ превъзмогне безобразните си и отблъскващи навици и стане като баща им, то светът щеше да е много по-хубаво място за всички.

Дотогава обаче Джоун възнамеряваше да се възползва от всяка възможност, която отвратителните привички на брат ѝ предоставяха.

Той със сигурност щеше да спи до късно заради остатъчното въздействие на брендите или портото. Все пак тя се облече бързо, защото колкото по-рано се отбие при него, толкова по-отчаяно Дъглас ще иска да я прогони и толкова по-склонен ще бъде да ѝ обещае всичко, което тя поиска; а колкото по-рано изтръгне обещание от него — най-добре в писмен вид за по-сигурно — толкова по-бързо ще бъде свободна да предприеме каквото поиска, преди майка ѝ да усети отсъствието ѝ. Майка ѝ няма да прати прислужница да я придружи до къщата на брат ѝ, а това ѝ даваше отлична възможност за малко самостоятелност. На младите дами не разрешаваха волности, каквито предоставяха на младите господа, и възможностите ѝ да се измъкне и да прекара час насаме бяха редки.

Но, помисли си Джоун с огорчение, докато вървеше към къщата на брат си на няколко преки от дома ѝ, тя едва ли можеше да бъде наречена вече млада дама. Неотдавна навърши дваисет и четири. След четири сезона без нито едно предложение за брак все още не беше дори сгодена. Напротив: разполагаше с известна свобода, което докарваше майка ѝ до отчаяние. За момент Джоун си представи ужасно бъдеще — как изпълнява поръчки на майка си, защото какво друго ще прави, щом като няма нито съпруг, нито деца? Само до едно време набавянето на нови рокли и обувки те задоволява; после става смешно. На старите моми не им е необходимо да изглеждат красиви, а Джоун не беше красива дори в нова рокля и обувки. След като не се е обзавела със съпруг досега, каква вероятност има това да се осъществи, като остарее още повече и бъде още по-малко хубава?

Не беше изненадващо, че на път към къщата на брат ѝ настроението ѝ съвсем се развали. Наистина не беше честно, навиваше се тя, докато яростно хлопаше с чукалото по вратата. Майка им едва сега започваше да намеква Дъглас да се замисли за женитба, а той беше вече на дваисет и осем. Същевременно почти не споменаваха за евентуален брак на Джоун, макар дъщеря ѝ да бе четири години по-млада. Нечестно не беше достатъчно силна дума. Понеже вратата не се отвори, тя хлопна още няколко пъти с надеждата всеки удар да изкънти в главата на брат ѝ.

— Какво?!

Тя зяпна, защото вратата се отвори със замах и въпросът беше изстрелян към нея. Мъжът насреща — нито иконом, нито портиер — беше почти гол. Това последното, прецени тя, все пак не беше безинтересно. Никога не бе виждала голи мъжки гърди, а сега стояха пред очите. Принадлежаха на добър екземпляр, строен и мускулист, а черни косъмчета се спускаха по тях и се вмъкваха в панталоните.

— Какво?! — изръмжа отново мъжът. Тя откъсна очи от зърната му — боже, дори не подозираше, че мъжете също имат зърна. Погледна го в лицето. — Мъртвите ли искаш да събудиш?!

Тя премисли, преди да отговори.

— Може би. Но ако е мъртъв, трябва лично да сритам трупа му, за да съм сигурна. Мама ще иска да знае.

Най-различни изражения преминаха през лицето му: шок, веселие, болка и най-накрая — разбиране.

— Търсиш Бенет.

— Точно така.

Вече го бе разпознала. Отдавна не го беше виждала, но междуременно бе чувала доста за него. Тристан, лорд Бърк, се ползваше с лоша слава. Нямаше по-голям развратник, по-страстен комарджия, по-енергичен ухажор... и обект на интерес от страна на всички клюкари. Сега стоеше на прага на вратата на брат й, само с донякъде закопчани панталони, които всеки миг заплашваха да се свлекат по стройните му бедра. Много интригуващо.

— Тук всеки ден ли пристигат дами, желаещи да сритат Дъглас?

Той хвърли поглед зад гърба си.

— Не, не всеки ден.

Тя се усмихна леко.

— И аз така предполагам. Те идват да вършат нещо съвършено друго.

И не бяха никакви дами. Ако завари брат си в леглото с проститутка, ще го държи в ръцете си до края на живота му.

Тристан Бърк не я покани да влезе, но на нея й омръзна да стои на прага като кредитор. Когато той отстъпи назад, за да погледне какво става на горната площадка, тя се шмугна край него и застана в малкото антре.

Вътре беше тъмно. Джоун знаеше за прислужниците на брат си, но те явно вече се бяха научили, че не бива да допускат посетители,

светлина или свеж въздух преди три следобед. Свали си ръкавиците и вдигна едната си вежда, вторачена в мъжа. Той продължаваше да държи вратата отворена и сега зяпаше новодошлата с изумление.

— Как си, лорд Бърк?

Той бавно затвори вратата.

— Много добре, госпожице...

За миг тя затвори очи. Толкова ли е невзрачна и толкова ли лесно я забравят? Или просто той е тъп?

— Джоун Бенет. Сестрата на Дъглас. Срещали сме се поне дузина пъти.

Е, по-скоро половин дузина и то не през последните две години, но той нямаше вид на човек, готов да ѝ противоречи.

— Нима?

Кръстоса ръце на гърдите си и макар и разголен, небръснат и разчорлен успя да си придаде доста неумолим и заплашителен вид. Още носеше косата си дълга, отбеляза тя; спускаше се по раменете му, които... бяха далеч по-широкоплещести и мускулести, отколкото ги помнеше.

— Ти явно винаги си разсъблечен, когато се срещаме — обяви тя и се усмихна мило, защото той я зяпна недоумяващо. — Сигурно си забравил как нахлу в спалнята ми.

Очите му се присвиха, но по лицето му плъзна руменина, която се забелязваше дори в мрачното антре.

— Сега се сетих коя си — заяви той тихо. — Нахаканото момиче. Тя засия.

— Точно така. Да се кача ли? Дъглас сигурно е още в леглото.

Насочи се към стълбището, готова да поеме нагоре.

— Какво правиш?! По дяволите! Забрави! Не можеш да нахълтваш в спалнята на мъж в този безбожен час!

Той се спусна след нея.

Джоун спря и се обърна. Понеже той стоеше три стъпала по-надолу, ѝ се отдаде удоволствието да погледне отвисоко разголената му гърд.

— И ти така постъпи с мен. И то посред нощ.

Още по-силна руменина заля скулите му.

— Бяхме деца!

Тя го изгледа строго.

— Е, сега вече не сме.

За нейно огромно удоволствие той кръстоса ръце на гърдите си сякаш да се прикрие. Джоун си прехапа устните, за да не прихне.

— Мама ме прати да видя Дъглас и колкото повече споря с теб, толкова по-малко време ще имам за себе си, след като си изпълня задачата. Не се притеснявай, знам къде е стаята му — спря го тя, защото той понечи да каже нещо.

Извърна се и пъргаво се качи, дочувайки тежките му стъпки по петите си.

Точно както очакваше Дъглас спеше след поредната пианска нощ. Джоун огледа издатината под одеялата. Прецени, че спи сам, отиде до прозореца и дръпна завесите. Одеялата не помръднаха. Тя отвори прозореца и заедно със свежия бриз вътре нахлу трополенето на каруци и карети по улицата; одеялата продължаваха да стоят неподвижно. Дали пък това не бяха само куп завивки и Дъглас да не се спотайва отдолу? Подобна възможност доста я раздразни, защото означаваше или да тръгне да търси брат си, или да се върне вкъщи и да съобщи на майка си за отсъствието му. Имаше само един начин да разбере. Грабна най-близкия край на завивките и го дръпна.

Дъглас вдигна глава и премигна насреща ѝ; очите му бяха кървясали и нефокусирани.

— По дяволите — изруга той, — кой е тук?!

— Сестра ти — отвърна тя и метна одеялото отгоре му. Зърването за миг на голия му задник ѝ беше повече от достатъчно. — Мама ме праща.

Дъглас придърпа одеялата над главата си и изрече нещо, което прозвуча доста вулгарно. Джоун го запомни, за да провери по-късно точно какво означава — насаме, разбира се. Опиянението ѝ от неприлични думи щеше да ѝ навлече доста главоболия, ако майка ѝ разбере.

— Искане да дойдеш на бала у Малкълм утре. — Постара се доста шумно да притегли стол през стаята до леглото му. — Да звънна ли да донесат чай?

— Махай се — измърмори той.

— Съжалявам, но не и преди да обещаеш да присъстваш на бала утре. Обещавах ли?

— Не — простена брат ѝ.

Джоун се пресегна за кордата на звънеца и силно я дръпна.

— Между другото, долу се сблъсках с полуголия ти приятел. Той защо е тук? Редно е да ми отвори прислужник. Останах шокирана, като се озовах срещу гола мъжка гръд. Освен това ми викаше, когато отвори вратата. Дъглас, слушаш ли ме?

— Не — простена той отново.

— Чудесно. Имам още много от какво да се оплаквам и най-добре ще е да го сторя пред теб.

Дъглас отметна одеялото от лицето си.

— Какво искаш, за да изчезнеш? — попита той отчаяно.

— Писменото ти обещание, че ще присъстваш на бала у семейство Малкълм.

— Писмено?

— За да докажа на мама, че наистина си обещал и не аз съм виновна, когато не се появиш въпреки дадената дума.

Брат й я изгледа вторачено, най-после фокусира погледа си.

— Презирам те, Джоун — обяви той. — От дън душа.

Тя дръпна одеялото, защото той отново се опита да се завие през глава.

— Идеята да присъстваш на бала не е моя. И на татко не му пука. Но мама е решила, че ще сте подходяща двойка с Фелисити Дръмонд, а тя ще бъде на бала утре вечер.

— Фелисити Дръмонд? — По лицето на Дъглас се изписа неприкрито смайване. — Коя е тя?

— Можеш да пренебрегнеш настояването на мама и да не дойдеш, но рискуваш да се окажеш обвързан с Фелисити, без да си я срещал. Доста е мила — продължи Джоун, но не спомена неприятната й сестра и майка.

В този момент в стаята се появи прислужник. Дишаше тежко и приличаше на човек, току-що измъкнат от леглото.

— Да, сър? Какво да направя за вас? — попита той забързано, гледайки силно озадачен Джоун. — И за вас, госпожице.

— Чай, моля — отвърна тя.

— Изхвърли тази жена, Мърдок — простена Дъглас.

Джоун не му обърна никакво внимание.

— Да е силен, моля — уточни тя на прислужника, чийто поглед сновеше между нея и камарата на леглото, която представляваше

нейният брат. — Със сладки, ако имате.

Мъжът се поколеба, но се съвзе, влезе в ролята си и ѝ се поклони.

— И бренди! — провикна се Дъглас към отдалечаващия се прислужник. — Не забравяй проклетото бренди!

— Дъглас, ти си негодник!

— А ти — досадница! — тросна ѝ се той, възмутен. — Кога съм те будил рано сутрин, за да ти говоря глупости за балове, обвързвания и мама? Боже, благодарение на теб цял ден ще ме цепи главата!

Джоун отиде до малкия секретер, отмести нахвърлените отгоре му вратовръзки и намери лист хартия. Отвори мастилницата и написа бележка с обещание да присъства на бала у Малкълм, след което я отнесе заедно с перодръжката до леглото.

— Подпиши и си тръгвам.

Дъглас я изгледа все едно е отровна змия.

— Нали не говориш сериозно?!

Тя въздъхна.

— Тогава се налага да остана. Така ще имаш възможност да решиш какъв цвят да е новата ми рокля. Синьо подходящо ли е според теб? Но вече имам няколко сини. Според мама розовото е моят цвят, на мен обаче не ми харесва. Жълтото е още по-ужасно...

Дъглас се зави през глава.

— А зелено? Сложа ли зелено, приличам на храст. Не съм пробвала оранжево. Какво ще кажеш?

— Златно — обади се познат глас от прага. — Трябва да носиш златно.

Този път Джоун беше подготвена, понеже очакваше той отново да се появи. Толкова по-добре, защото като се скара с приятеля му, Дъглас ще е още по-нетърпелив да се отърве от нея. Тя се извърна на стола, залепила дружелюбна усмивка на лицето си, и застина.

Сънен и полуоблечен Тристан Бърк беше привлекателен, но със сресана назад коса и с пристегнат тъмнозелен халат около стройното си тяло бе въплъщение на съблазънта. Наблюдаваше я съсредоточено, сякаш тя го опияняваше така, както той нея.

ГЛАВА 2

Докато Тристан открие халата си, нападналата ги Фурия не просто бе открила набелязаната си жертва, но и очевидно я бе сразила, ако се съдеше по все по-отчаяния глас на Бенет, който долиташе изпод завивките. За момент лорд Бърк остана на прага, развеселен от гледката: Дъглас Бенет, вечният кавгаджия, бъдещият наследник на голямо състояние и древна аристократична титла, се криеше под одеялата като изплашено момченце, докато Фурията — негова сестра, ако можеше да ѝ се вярва — седеше спокойно до леглото и бърбеше за рокли.

Не приличаше на Фурия; в очите на Тристан изглеждаше доста обикновена. Беше по-висока от повечето момичета, с щедра фигура, съвсем неподходяща за женските модни тенденции в момента. Правят я... дебела, помисли си той неласкаво по неин адрес. Е, не точно дебела, но пълна. Метри дантела покриваха гърдите, където беше редно жените да са щедро надарени, а фустите под полата на розовата раирана рокля разширяваха ханша ѝ. Носеше косата си — с хубав цвят, наистина — на масури, а той ги ненавиждаше; приличаха на детска прическа според него. Лицето ѝ... Лицето ѝ беше привлекателно, прецени той, и интересно, ала последното вероятно се дължеше на злорадия блясък, който сияеше в очите ѝ, докато Бенет напразно се опитваше да не чува глупавите ѝ брътвежи.

При споменаването на оранжевото обаче той трепна. Никога оранжево; оранжевото е неподходящ цвят за повечето жени, а на нея щеше да ѝ стои направо отвратително. Тристан се смяташе за познавач на жените и облеклото им; обичаше жените, особено красивите, а ако една жена не е красива, то поне може да положи усилия да изглежда добре.

— Златно — обади се той. — Трябва да носиш златно.

Тя се обърна да го погледне, а лицето ѝ сияеше от удоволствие. Секунда след това изражението ѝ застина, но Тристан успя да види цвета на очите ѝ: наситено кафяво със златисти точки. Определено

трябваше да носи златисто, за да подчертае действително хубавия си тен. Ако промени прическата си и се облече подходящо, ще бъде приемлива, помисли си той, преди да успее да се спре.

И все пак се спря. Първо, защото тя беше Фурия, а той не искаше повече такива жени в живота си. Леля му и братовчедките му стигаха. Второ, защото беше сестра на Дъглас Бенет, а човек не се задява със сестра на дружка по чашка, освен ако не възнамерява да се ожени за нея, макар и тогава да е рисковано. Но най-вече се спря, защото с всичките тези масури и обвита с дантели гръд тя определено не беше негов тип, а и тропаше по вратата все едно е Хефест пред наковалнята си. Боже, на кой мъж не му трябва подобна жена.

— Извинявай, тук ли си се настанил да живееш? — поинтересува се тя.

— За два месеца — отвърна той. — Докато ми поправят покрива.

— Чудесно. Така Дъглас има под ръка приятел, с когото да се впуска в пороци.

Веждите му се стрелнаха нагоре.

— Пороци ли? Колко интересно, че веднага схвана за какво става дума.

— Стане ли въпрос за брат ми, най-напред това ти идва наум. — Тя го огледа от главата до петите и добави: — И за теб, предполагам.

— Боже, значи си ме преценила правилно още щом ти отворих вратата. Да се чувствам ли поласкан?

Златистите точки в очите ѝ проблеснаха.

— Не те съветвам — отвърна тя. — Представям си ви двамата, здравата подпийнали, едва се държите на крака или лежите в собствената си мръсотия и здравата хъркате. — Дари го с дяволита усмивка. — Това ласкае ли те?

— Звучиш сякаш състоянието ти е добре познато. — Ухили ѝ се. — Да не си идвала с нас по кръчмите? Нямам спомен да съм те виждал пияна до козирката. Трябва силно въображение, за да си те представя така.

— На мен не би ми било трудно — увери го тя. — Имам много богато въображение.

Погледът му се плъзна по шията ѝ, където една вена пулсираше. От гняв ли, или от нещо друго?

Острият език на Фурията впечатли Тристан.

— И аз — промърмори той.

— Не се съмнявам — продължи тя. — Особено ако си представяш, че ще тръгна, преди да получа обещанието на скъпия си брат да присъства на бала у семейство Малкълм утре вечер. — Наведе се и силно побутна одеялата върху леглото. — Дъглас, представи си колко ще е щастлива мама да се отбие при теб днес, за да ти го напомни. Ще ѝ кажа, че изрично си я поканил да дойде.

Бенет се показа от скривалището си и грабна перодръжката и мастилницата. Разплисквайки мастило навсякъде, той подписа подадения му лист.

— Ето! Сега ще ме оставиш ли на мира?

Тя се усмихна победоносно и развя хартията, та мастилото да изсъхне.

— Разбира се! Казах, че ще си тръгна, след като получа обещанието ти. Ти ми го даде и сега мама ще има доказателство. Благодаря ти, Дъглас. Беше удоволствие да те видя отново. — Сгъна листа и го пхна в чантичката си. — Не забравяй: балът е утре вечер. Ще ми бъде неприятно да идвам отново, за да ти напомня.

— Върви си! — изсумтя Бенет, потъвайки отново под одеялата.

Сестра му пак се усмихна; видимо злорадстваше. Тристан се навъси. Какво ли му е било на горкия Бенет да израсне с нея?

Тя стана от стола и тръгна да си върви, но го видя застанал на прага и спря. Удовлетвореното ѝ изражение изчезна.

— Простете, сър.

— Задето извади душата на нещастника, преди да е станал от леглото ли? Не, мадам, няма да ти простя — заяви Тристан.

Кафявите ѝ очи се присвиха.

— Задето си застанал на пътя ми — отвърна тя, а в тона ѝ се долови съмнение дали той е с всичкия си.

— Да беше си помислила първо за това, а после да нахлуваш в къщата — изсумтя той.

— Да, вярно. Забравих, че сега живееш тук. Добре се справяш с ролята на портиер.

— Очарователна си.

— Затова ли не желаете да си тръгна? — изгука тя и запримигва с мигли. — Признавам: не очаквах брат ми да допусне да ме *напада и обижда полугол мъж!* — Тя нарочно повиши тон и придаде

драматични нотки на всяка дума. — Ще се наложи да те предизвика на дуел заради подобно *неприлично държание!*

— Пусни я да си върви! — извика Бенет изпод завивките. — За бога, Бърк, остави я да се махне от къщата.

— Благодаря, скъпи братко. Ще се видим на бала.

Тристан отстъпи от прага, когато тя се приближи.

— Довиждане, госпожице Бенет.

— Довиждане, лорд Бърк. — Усмихна му се лъчезарно.

Мина край него и той долови аромата на парфюма ѝ. Беше прекрасен — ненатрапчив и фин, а не остър и сладникав. Тристан леко коригира мнението си: има нещо симпатично в жена, която ухае така.

Погледна към Бенет, сгъшен под одеялата. Продължаваше да го съжбява, че е израснал с такава мъжкарана в къщата, но същевременно се питаше защо тя определено има повече характер и решителност от брат си. Бенет, макар и чудесен, лесно се водеше за носа. Как безропотно подписа хартиятката, с която се обричаше да прекара скучна вечер сред излезлите на лов за съпруг лъвици в лондонското общество. Тристан щеше да скъса листчето и да го подпали пред погледа на госпожица Бенет и щеше да ѝ се усмихва, докато то гори. Представяше си как би реагирала тя на това...

— Бърк? — гласът на Бенет издаваше паниката му. — Бърк, аз подписах проклетата хартийка!

— Много глупава постъпка — съгласи се Тристан и се настани върху освобождения стол до леглото.

— Не мога да отида на бала у Макмилан!

— Малкълм — поправи го Тристан.

Бенет отметна завивките.

— В операта има премиера. Ще гостува нова балетна трупа от Франция!

— Така е.

— Следователно не мога да отида на проклетия бал — възнегодува Бенет. — Всички момичета ще бъдат разграбени.

— Тогава не ходи на бала — сви рамене Тристан.

— Не разбираш — възрази Дъглас почти уплашено. — Сега, когато Джоун разполага с подписа ми под обещанието, ще има сериозни последствия, ако не се явя на бала.

— Сестра ти отново ли ще дойде? — попита Тристан ужасен. — Няма ли кой...

— Не, ще стане много по-лошо. — Бенет потрепери. — Говоря за майка ми. Ще ме води по чайове, на балове, на танци, литературни и философски сбирки.

Ако се съдеше по изражението му, все едно описваше кръговете на ада. Всъщност, трябваше да признае Тристан, наистина звучеше като самия ад.

— Тогава иди на бала.

Тристан се изправи и тръгна към вратата. Все пак проблемът не беше негов.

— Боже, не! Наложително е да взема листа от Джоун, преди майка ми да го види.

— В такъв случай побързай — отвърна Тристан делово, защото отдолу долетя затръшване на врата. — Тя си тръгна.

— Боже! — Бенет скочи от леглото и започна трескаво да си обува панталоните. Тристан вече излизаше от стаята. — Бърк, чакай! Помогни ми!

— Защо? — Приятелят му се почеса по брадичката. — Да беше я поставил на място и да ѝ заповядаш да напусне къщата.

Бенет се изсмя саркастично, докато нахлузваше ризата през главата си.

— Не познаваш Джоун, ако смяташ, че при нея се действа така. Помогни ми, човече, или ще ме накълцат на парченца.

— Напълно заслужено — промърмори той, но после вдигна безпомощно ръце. — Как да ти помогна? Тя очевидно не ме одобрява, ако не забеляза.

Дъглас се бе захванал с ботушите.

— Знаеш как да говориш с жените. Просто... Придумай я да ти даде листа.

— По-скоро бих я придумал да не носи оранжева рокля, а златиста.

Да, наситена златиста коприна, с дълбоко деколте и оголени рамене, без никакви дантели, която да прилепва към талията и бедрата. Запита се колко ли е тънка талията ѝ; с гръд като нейната ще е идеално, ако талията ѝ е малка. Под всички волани и дантели може би се криеше една истинска Венера.

— Бърк, умолявам те — простена Бенет. — Помогни ми. Отчаяно се нуждая от подкрепа.

Всъщност нямаше значение колко е тънка талията ѝ или как би изглеждала косата ѝ разпусната. Тя бе не просто Фурия. Тя знаеше как да шантажира. Не изоставяш ближния си на манипулациите на подобни същества, нищо че му е сестра. Тристан се предаде.

— Добре. Само да се облека.

Когато слезе, завари Бенет нервно да крачи из антрето.

— Боже, сигурно вече е стигнала до вкъщи. Господи, каква напаст е.

— Едва ли е най-голямата — подметна Тристан, мислейки за леля си и братовчедките си.

Те бяха огромна напаст — с остър език като на госпожица Бенет, но не и с нейния ум.

— Не си живял с нея — промърмори Бенет и отвори вратата.

В очите им блисна слънчева светлина. Бенет присви очи и изруга. Слезе по стъпалата и стъпи на улицата, ала там застина на място.

— По дяволите! Накъде ли е тръгнала?

— Към вас вероятно — предположи Тристан. Нахлупи шапката по-ниско, за да се предпази от яркото слънце. — Категорично обаче отказвам да я преследвам в дома на родителите ти.

Бенет си пое дълбоко въздух.

— Да, вероятно към вкъщи. Но Джоун обича да се измъква сама. Мисли, че не знам, но не изпуска възможност да хлътне сама в книжарница или в магазин за дамски шапки. — Направи пауза. — Ти върви натам... — посочи на изток, — а аз ще тръгна насам. Ако е стигнала до вкъщи... — Неволно потрепери. — Ще се наложи татко да се намеси...

Тристан се запита защо никога не е забелязвал тази мекушавост у Дъглас, но само кимна. Бенет се отправи на запад. Вървеше като човек, готов всеки момент да хукне.

Бърк се насочи на изток, към магазините. Къде би отишла една млада дама сама? Не забеляза да я чака прислужница пред къщата; явно никой не я беше придружил. Най-вероятно се е прибрала вкъщи, за да положи доказателството за своята победа в краката на майка си.

Тристан тайно си помисли, че след като Бенет подписа листа като пълен страхливец, сега е редно да изтърпи последствията.

Но същевременно Бенет му даде възможност да остане в града, откъдето лесно можеше да надзирава ремонта на покрива на семейната къща. Леля му не би пропуснала случая да го укори как се грижи за имота, макар да ставаше въпрос за поправката на стогодишен покрив, за който чичо му така и никога не се погрижи. Ако чичо Бърк бе обърнал нужното внимание на къщата, покривът никога нямаше да прокапе и да тече през последните десет години, нанасяйки сериозни щети на горния етаж и накрая да рухне миналия месец.

Сви по Бонд стрийт и не особено старателно се огледа за розова раирана рокля. Бог му бе свидетел, че щеше да я забележи от половин километър — беше толкова широка поради всички фусты под полата. Защо някои жени не умеят да се обличат добре? Защо като овце следват модата, без да се запитат дали последните тенденции им отиват или не? Златистото определено беше подходящият цвят за госпожица Бенет. Така щеше да подчертае тъмната си коса и бялата кожа. Не розовото, в никакъв случай.

И какво щеше да предприеме, ако я открие? Тя няма да му даде доброволно подписаното обещание, а и Тристан не изпитваше никакво желание да се разправя с нея в магазин за шапки. Всъщност и насаме не желаше да се разправя с нея, колкото и да му се искаше малко да ѝ натрие носа.

Спря пред витрина за платове и разгледа изложените там коприни. Този нюанс на синьото също би ѝ отивал, прецени той, но в следващия миг тихо изруга. Мъжкарана. Дявол, превъплътил се в жена. Освен това — сестра на приятел. Не беше жена, на която всеки нюанс на синьото щеше да подхожда.

Извърна се от витрината и тръгна по улицата с по-енергична крачка. Не той беше виновен, че Бенет не ѝ се опълчва. Не беше негова грижа дали ще завлекат Дъглас на бала у Малкълм или Макмилан или на който и да е друг бал, където да трябва да танцува с половината момичета на Великобритания. Като съдеше как се огъна пред сестра си, прецени, че Бенет ще бъде оженен до няколко месеца за някоя като Фурията. Без съмнение лейди Бенет вече е избрала момиче и ще подчини сина си на волята си. Щеше, разбира се, да е жалко да загуби такъв весел приятел, но Тристан нямаше никакво желание да застава

между Фурията и жертвата ѝ. Ще се наложи Бенет сам да се оправи. Глупаво беше да се изпълняват заповеди на жена; която и да е жена. Ако Тристан искаше истински да помогне на приятеля си, най-добре да го намери и да му каже да се държи мъжки и да постави сестра си на място.

И тогава, с крайчето на окото си, зърна розова раирана пола да се шмугва в малка книжарница. Забави крачка и бавно се усмихна. Напълно забравил, че току-що се закле да я избягва като смъртоносна чума, той потри ръце и я последва.

ГЛАВА 3

Звънче над вратата оповести влизането на Джоун в претъпкания с всевъзможни книги магазин. На прага пое дълбоко дъх, изпълнена с удоволствие. Не само миризмата на книги — комбинацията от хартия и печатарско мастило — ѝ напомняха библиотеката в „Хелстън Хол“, семейното имение в Корнуол. Библиотеката бе единственото място, където можеше да задоволява страстта си към приключения и скандали, пък макар и само във въображението си. Днес обаче беше нещо повече от това; днес се радваше на свобода. През следващия час беше свободна да броди, където иска. Вярно, Бонд стрийт не предлагаше кой знае какви опасни приключения, ако се изключи рискът да я зърне някоя от приятелките на майка ѝ. Но в затворения живот на една стара мома всяко бягство действа опияняващо.

Особено когато възнамеряваше да осъществи специална задача. Дискретно свела поглед, тя откри книжаря и тихо прочисти гърло.

— Да, мадам? Как да ви помогна? — Усмихна се и ѝ се поклони. — Нещо специално ли търсите?

— Да, сър. — Погледна го приветливо. — Да е пристигнал случайно нов брой на „50 начина да съгрешеш“?

Имаше причина да дойде точно в тази книжарница. Чул желанието ѝ, собственикът нито трепна, нито възрази. Дори ѝ се стори готов да ѝ намигне.

— Получих няколко бройки сутринта. Да ви опаковам ли една в задната стаичка?

— Да, благодаря.

Джоун се въздържа да не затанцува от радост. Нов брой от днес! Явно току-що е дошъл от печатницата. Ще има време да го прочете поне веднъж, преди да го даде на приятелките си следващата вечер. Абигейл и Пенелопе също щяха да присъстват на бала у Малкълм. Единственото по-хубаво от това да четеш последния брой бе да го обсъждаш, шепнейки развълнувано зад разветите ветрила. Баловете

станаха далеч по-поносими, откакто започна да излиза „50 начина да съгрешис“.

Книжарят изчезна зад завесата и Джоун влезе по-навътре в магазина, благочестиво заставайки до лавица с дебели, скучни на вид книги със слой прах по тях. Да се приближи към романите в задната част на книжарницата беше опасно. Само щеше да закопнее за книга, която нито имаше възможност да купи, нито да внесе незабелязано в къщата. За щастие „50 начина да съгрешис“ излизаше като брошура и можеше да бъде скрита под шал или дори — както отчаяно направи Джоун веднъж — под жартiera.

Звънчето над входната врата отново звънна и тя бързо се обърна към лавицата, придърпвайки напред крайчето на бонето си, за да скрие лицето си. За момент настъпи тишина, след което се чуха бавни, отмерени стъпки, тръгнали към нея. Джоун стисна устни и впи поглед в книгите, без да прочете нито едно заглавие. Бяха стъпки на мъж — следователно едва ли щеше да я забележи, освен ако по някакъв малшанс не е приятел на родителите ѝ. Майка ѝ сякаш познаваше всички любопитни персони в Лондон и новината за скришното посещение на Джоун тук рано или късно щеше да стигне до ушите на лейди Бенет.

Стъпките съвсем приближиха и някой застана в края на пътеката, където стоеше тя. Бързо грабна книга от полицата, отвори я и застана с гръб към него. Макар да имаше пълно право да посети книжарница, сърцето ѝ биеше лудо в гърдите. Да се отбие в „Хатчард“ не би разтревожило особено майка ѝ, но да влезе в тази книжарница и да търси въпросната забранена брошура непременно щеше да ѝ навлече заключване в стаята ѝ поне за месец. Насили се да диша спокойно и внимателно се вслушваше дали стъпките най-после не се отдалечават.

Вместо това те се приближаваха. Джоун нехайно прелисти страница от книгата в ръцете си. Къде се бавеше собственикът? Щеше да ѝ е доста неприятно, ако в крайна сметка се окаже, че не разполага с „50 начина да съгрешис“.

— Ако ми върнеш подписания от Бенет лист, на никого няма да кажа, че съм те заварил да четеш похотлива поезия тук — обади се до болка познат глас.

Джоун замръзна. Усети как сърцето ѝ се качи в гърлото.

— Не знам за какво говориш — успя тя да изрече някак и прелисти още една страница. Този път се насили да прочете няколко строфи. Слава на бога и на всички светци в небето, не се оказа похотлива поезия. — Невъзпитано е да се прекъсва четящ човек.

— Така ли? — Дълга ръка се протегна над главата ѝ и взе прашна книга от полицата. — А не е ли невъзпитано да притиснеш някого в спалнята му и да го изнудиш да жертва свободата си?

— Как смееш да обвиняваш една дама в подобно престъпление? — Тя прелисти още една страница. — Клеветнически е от твоя страна да говориш такива неща.

Лорд Бърк облегна рамо на полицата пред нея, отвори своята книга и невъзмутимо възрази:

— Видях го със собствените си очи преди половин час.

— Нима? — Тя го изгледа спокойно. — Когато разказваш историята, непременно да споменеш, че ме посрещна шокиращо полугол. Брат ми ще настоява да получи удовлетворение до края на деня.

Той ѝ се усмихна бавно. Както Джоун се бе опасявала, нищо не бе в състояние да го смуги. В зелените му очи играеха дяволити пламъчета, а от усмивката на бузата му отново се появи трапчинка; беше забравила за трапчинката.

— Той вече поиска да получи удовлетворение. Защо, мислиш, съм тук? Дай ми листа и пътищата ни ще се разделят.

— Лорд Бърк, действията ми не те засягат. Брат ми е голям човек, поне на ръст, ако не умствено, и ако му трябва бавачка, то ти си последният в Англия, подходящ за тази длъжност. Подписа се доброволно.

Дари го със самодоволна усмивка.

— А сега ти ще ми предадеш листа също така доброволно.

Продължаваше да я гледа сякаш я съблазнява и тя ще изпълни всяко негово желание. Беше мечтала мъж да я погледне все едно е готов да я последва накрай света, но никога не си бе представяла, че причината ще бъде лист хартия.

Затвори рязко книгата и я върна на полицата, преди да отсече:

— Не възнамерявам да ти дам нещо мое и то — доброволно.

— Не? — попита той, а веждите му се стрелнаха нагоре.

— Никога.

— Никога?

Тя наклони глава, дари го с още по-широка усмивка и повтори:

— Никога.

Той се наведе напред и доближи лице до нейното. Сега бяха на сантиметри един от друг.

— Мога да променя решението ти — прошепна той.

Джоун въздъхна театрално, но пулсът ѝ заби учестено заради начина, по който той се бе надвесил над нея, сякаш се кани да я целува, докато тя загуби свят. Част от нея се изкушаваше да го насърчи. Не е ли редно всяко момиче да бъде целувано до несвят от опасен мъж поне веднъж в живота си? Но от друга страна по-добре да не знае от какво се лишава, та после да няма греховни помисли. Защо жалкият начин на живот на Тристан Бърк не се отразяваше върху външния му вид? Много по-лесно щеше да ѝ бъде, ако той беше дебел и грозен.

— Никога — заяви тя отново.

Това е самата истина, каза си тя наум. Дори да я целуне, в което тя се съмняваше, няма да промени решението си, защото той би го направил само за да си върне листа. Ако Джоун позволи някога някой да я целуне, това ще е заради страст, а не за да я изиграе.

За момент той остана смълчан. Очите му обходиха лицето ѝ и той обяви:

— Продължаваш да си прекалено нахакана, а това не е добре за теб.

— Много благодаря — прие тя възторжено думите и запримигва насреща му. — Постигнах целта на живота си.

— Прекалено много проблеми създаваш на горките, нищо неподозиращи мъже в Лондон.

Тя присви очи. Господинът насреща ѝ стъпваше върху несигурна почва.

— Явно съм проблем само за теб. Дъглас ще се справи. Листът не означава нищо. По един или друг начин майка ми ще го закара на бала и той е наясно с това.

— Тогава го върни.

— Няма.

— Мога да го взема от теб. — Очите му я обходиха от главата до петите. — Не — промълви той. — Предпочитам ти да ми го дадеш.

— За нищо на света, лорд Бърк. — Гласът ѝ изневери, когато произнесе името му, а думите ѝ прозвучаха задъхано и нежно. — Освен това — опита се тя да се окопити бързо, — балът е утре вечер. Ако толкова държиш на писменото му обещание, ще ти го пратя вдругиден, завързано с ярко розова панделка.

Той ѝ се ухили насреща и отбеляза:

— Имаш изобилие от розови панделки, предполагам. Но все пак розовото не е твоят цвят.

— Това теб не те засяга — отвърна тя хладно.

— Така обаче ми беше по-лесно да те проследя току-що — призна той. — Виждах райетата от две преки.

Джоун съзнаваше как изглежда. В скицника на шивачката роклята ѝ се стори изключително привлекателна, но на нея ѝ стоеше някак обикновено, каквото и да казваше майка ѝ. Ала беше доста обидно той да го отбелязва. Нямахше значение колко привлекателна ѝ се стори голата му гръд или начина, по който като любовник се наведе над нея преди малко. Той определено беше негодник. И още по-ужасно: развали радостта ѝ да е свободна през малкото откраднато време. Собственикът на книжарницата беше изчезнал и дори заради „50 начина да съгрешиш“ не си заслужаваше да прекара минута повече в компанията на лорд Бърк. За това, което ѝ причини току-що, заслужаваше да го шамароса.

— Благодаря за спонтанната, но нежелана констатация — процеди тя през зъби. — Стискам палци с Дъглас взаимно да се подлудите. Кажете му, че ще го видя на бала у Малкълм утре вечер.

Извърна се, отиде до вратата и я затръшна след себе си.

За втори път днес Тристан се намръщи след нея. Бенет явно въобще не я познаваше; сестра му притежаваше необичайна решителност. Нещо по-лошо: начинът, по който очите ѝ сияеха, докато отказваше да му стане съучастник, говореше, че се гордее със своето упорство и вироглавство. Първото му впечатление бе напълно вярно: тя бе Фурия и той трябваше да я избягва.

Опита се да не мисли какво щеше да направи тя, ако истински се бе опитал да я убеди.

Погледът му попадна върху книгата, която държеше. Какво бе довело госпожица Бенет в тази книжарница, запита се той. Съвсем не приличаше на „Хатчард“ със скучните си готически романи. Вероятно

не е имала никаква представа и случайно се е озовала вътре. Върна книгата с доста похотлива поезия на мястото ѝ. Преди малко доста се изкушаваше да ѝ прочете някои от стиховете, за да види колко може да порозовее лицето ѝ.

— Заповядайте, мадам. — Нисък, оплешивяващ мъж се появи от задната стаичка с пакет в ръка. Застина на място и се огледа. — Извинете, сър.

— Наложил се дамата да си тръгне — обясни Тристан.

— Така ли? — Мъжът изглеждаше видимо изненадан. Продължаваше да държи пакета в ръка. — Е, някой друг непременно ще я поиска. А как да помогна на вас, сър?

Тристан се загледа в пакета. Значи тя не бе попаднала случайно тук, а бе дошла за нещо специално. Пакетът беше тънък и вързан с канап. Какво бе поръчала тя?

— Ще го занеса на дамата. — Подаде книгата, която се готвеше да върне на лавицата. — Както и тази.

Собственикът я пое.

— Да, сър. Да я опаковам ли?

— Няма нужда.

Мъжът кимна, а Тристан отброи нужните монети. Взе двете книги и отново стъпи на Бонд стрийт, питайки се къде ли е отишла госпожица Бенет. Безцелно тръгна по улицата, като надничаше в магазините с надежда да види розови райета, но не забеляза такива.

Не искаше да признае, че е малко гузен, задето я накара да си тръгне без покупката си. Не, тя си беше виновна. Ако беше по-разумна, щеше да върне проклетата бележка, която брат ѝ така безразсъдно подписа. Тристан щеше да ѝ благодари възпитано и да си тръгне, без повече да говори с нея.

Сега се налагаше отново да я види, дори да я издири. Първо, защото никога не зарязваше надпревара и то като губещ, при това — от жена. Второ — защото сега държеше книгата ѝ и искаше да види изражението ѝ, когато ѝ я даде. Питаше се дали поруменява в яркочервено или в тъмнорозово.

Когато се върна в къщата на Бенет на Хафмун стрийт приятелят му вече беше там. Втурна се в преддверието при пристигането на Тристан.

— Взел ли го? — попита направо той.

— Листът ли? Не.

Тристан хвърли шапката си към закачалката на гърба на вратата. Не уцели и тя се изгърколи под масичката.

Бенет изруга и прокара ръка през и чорлавата си коса.

— Дяволите да вземат Джоун! Защо въобще я пусна в къщата?

— Не ме предупреди да не го правя.

Тристан си взе шапката и се отдалечи на няколко крачки. Погледна закачалката и отново метна шапката. Пак не уцели.

— Трябваше ли? — възкликна Бенет. — Жена нахълтва на зазоряване и ти я пускаш в спалнята ми!

Тристан пак вдигна шапката си и отново застана до приятеля си.

— Ако беше друг тип жена — подхвана той, преценявайки разстоянието до закачалката, — щеше да ме изгониш, задето не съм я пуснал.

— Било е очевидно, че не е от онзи тип жени. — Бенет свъси вежди. — Мамиш. Сега си десет сантиметра по-близо отколкото преди.

— Не е вярно — възрази Тристан, но все пак отстъпи. — Един паунд, че този път ще успея.

— Една гвинея, че няма.

На лицето му се появи дяволита усмивка. Той приклепна леко и с въртеливо движение метна шапката за пореден път. Тя прелетя и падна право върху куката, разклати се малко и застана на място. Тристан вдигна възторжено юмрук, а Бенет отново изруга.

Тристан свали ръкавиците си и ги подаде на прислужника, появил се едва сега в антрето.

— Съветвам те да стоиш по-далеч от сестра си. Тя е огромна напаст.

— Сякаш не го знам от двайсет години. — Бенет се върна в салона и се отпусна върху един от малкото столове. Тристан го последва, но отказа предложението на Дъглас за чаша бренди. — Благодаря, задето се опита да я намериш, Бърк — обади се домакинът.

— Аз я открих. Мърдок, донеси кафе и бекон — провикна се той към антрето. — След като сме станали в този час, най-добре да закусим.

— Открил си я?! Тогава защо не ми носиш листа? Мислех, че с приказки можеш да придумаш всяка жена да ти даде каквото поискаш.

— Боже, Бенет, изкарваш ме човек, който злоупотребява с доверието на хората.

— Само що се отнася до жените.

Тристан му се закани с пръст.

— Не желая да имам нищо общо със сестра ти. Тя е непредвидима.

Бенет го изгледа развеселен.

— Отказала ти е — досети се той.

— Отказа не на мен, а да ми върне проклетия лист — поправи го Тристан. — А ти беше пълен глупак, да го подпишеш.

— Е, толкова за прословутия чар на Бърк — изсмя се Бенет. — Да му откаже стара мома!

Тристан изгледа свирепо Дъглас и процеди през зъби:

— Каза да ти предам, че няма търпение да те види на бала у Малкълм утре.

Думите му помрачиха настроението на Бенет. Усмивката му се стопи и той отпи щедра глътка бренди.

— По дяволите. Загазих. Успях да избегна мама, но татко ме предупреди колко лошо ще стане, ако този път не се явя. Освен това Джоун ще покаже на мама бележката, която е още у нея благодарение на теб.

— Желая ти приятно прекарване. Ще се постарая да напусна къщата ти, преди да доведеш булката си тук.

— Става въпрос за един проклет бал.

— Той ще сложи край на ергенския ти живот. След като се подчиниш на една жена е само въпрос на време тя да те обвърже с друга.

— Млъкни, Бърк — изръмжа Дъглас с мрачно изражение.

— От опит знам: майките са склонни да предпочитат жени, които приличат на тях. Сигурно ти е избрала някоя горгона.

— Няма да се женя — сопна се Дъглас.

— Много скоро ще стане — провокира го Тристан.

— По дяволите, тогава и ти ще дойдеш! Ако беше се справил със задачата Джоун да се държи разумно, нямаше да ме сполети тази беда.

— Ако беше проявил характер и отказал да подпишеш, нямаше да те сполети тази беда.

Бенет скочи на крака и забодя пръст в рамото на приятеля си.

— Ти я пусна в къщата, ти я остави да си тръгне с подписа ми върху листа. Ти не ѝ го отне, дори след като ти обясних колко тежко е положението. Длъжник си ми. Ще те изгоня от къщата си, ако не дойдеш на проклетия бал с мен утре.

Тристан въздъхна. Възнамеряваше така и така да отиде на бала, за да преживее тръпката отново да види Фурията.

— Добре — прие той привидно победен. — Но все още ми дължиш една гвинея.

ГЛАВА 4

Съвсем скоро Джоун съжали за темпераментното напускане от книжарницата. Тристан Бърк беше борсук, но това не беше причина да му позволи да развали един от редките моменти, когато излизаше сама. Изхвърча от магазина и за малко да налети на една от най-добрите приятелки на майка си, която вървеше по тротоара насреща ѝ. Всякакви намерения да оправи настроението си с посещение в любимия ѝ магазин за шапки се изпариха. Оставаше ѝ единствено да се прибере направо вкъщи и, ако я попитат защо са я забелязали тук, да обясни как малко се е отклонила, за да провери дали на витрината на „Хауелс“ са изложили нови рисувани коприни. С лудо биешо сърце тя наведе глава и тръгна толкова бързо, колкото позволяваше приличието, към съседната улица откъдето сви към вкъщи.

Докато стигне до Саут Одли стрийт раздразнението ѝ прерасна в горчивина. Какво го засягаше лорд Бърк дали Дъглас ще отиде на бала у Малкълм? Брат ѝ, без съмнение, го беше накарал да я проследи — нещо крайно нечестно от негова страна. Тя поиска писменото му обещание само за да му натрие носа; ако я беше помолил учтиво, след като ѝ се навика, щеше да му върне листа. Това щеше да ѝ послужи в бъдеще да поиска някоя дребна услуга от него и Дъглас добре го знаеше.

Сега обаче възнамеряваше да даде листа на майка си. Не се забави, а веднага пристъпи към изпълнение на замисъла си. Завари я да пише писма в сутрешния салон.

— Дъглас ще присъства на бала у Малкълм утре, както ти пожела — обяви тя. — Всъщност, няма търпение да се появи.

— Така ли?

Веждите на майка ѝ се стрелнаха нагоре.

— Да! — Със замах извади подписания лист от чантичката си. — Дори даде писмено обещание.

Лейди Бенет продължаваше да гледа подозрително, докато четеше бележката, но накрая само кимна.

— Много добре. Благодаря ти, Джоун. Явно имаш способността да го убеждаваш.

Зад гърба ѝ дъщеря ѝ се усмихна злорадо.

— Да, явно...

— Казах на Джанет да изглади новата ти синя рокля за бала. В последния брой на „Акерман“ има очарователна прическа. Искаш ли да я пробваш? Джанет ще се справи със задачата, ако започнем поотрано.

Джоун погледна списанието, което майка ѝ подаваше. Илюстрацията изобразяваше млада, стройна и скромна жена с корона от преплетени плитки, прихванати с малка тиара и украсени с изящно щраусово перо, а над ушите ѝ се спускаха водопади от масури. Беше деликатна и красива и Джоун си помисли, че би дала най-скъпото си притежание да изглежда така.

— О, прекрасна е.

Майка ѝ засия.

— Нали? И е много модна.

Лейди Бенет страшно държеше на модата.

От друга страна... Джоун внимателно разгледа рисунката. Младата дама определено беше много красива в апликираната с дантели рокля и сложната прическа, но също така бе доста по-дребна от Джоун. Неведнъж бе приемала ентузиазирано да се придържа към някоя модна тенденция само за да открие по-късно смаяна, че на нея не ѝ подхожда. Перата например — те определено щяха да подчертават високия ѝ ръст. Малко неща бяха по-унизителни за гордостта на една дама от това да видят как очите на някой джентълмен пълзят нагоре, нагоре, за да стигнат до лицето ѝ.

— Може би без перото — промълви тя разколебано.

— Не ти ли харесва?

Загледана в илюстрацията, майка ѝ се намръщи.

— Ще ме направи да изглеждам още по-висока...

Лейди Бенет започна да прелиства списанието сякаш разсъждаваше доколко е вероятно подобно предположение. Височината на Джоун никога не оставаше незабелязана. За разлика от дребната си майка, която вдигаше очи, за да погледне баща им в лицето, тя бе само няколко сантиметра по-ниска от брат си.

— Защо Джанет да не вдигне косата ти? Имаш нужда нещо да подчертава чертите ти.

— Например още малко масури?

— Е, ще се разбере само по един начин: трябва да пробваме.

— Да.

Джоун се развесели, загледана в илюстрацията. Би било много приятно да изглежда толкова елегантна. Новата ѝ синя рокля беше подобна на сегашната; вероятно в комбинация с прическата ще се получи изискано.

Кимна мълчаливо на красавицата от илюстрацията. Нова прическа и рокля едва ли ще помогнат да не прекара вечерта в периферията на салона при другите неомъжени и нежелани дами, но си заслужаваше да опита. Поне ще ѝ осигури тема за разговор с приятелките ѝ, особено след като благодарение на лорд Борсук Бърк се лиши от възможността да обсъди с тях новия брой на „50 начина да съгрешиш“. Единственият ѝ източник на забавление вероятно ще бъде Дъглас — нищо чудно да пристигне пиян и склонен да се държи безобразно.

— Наистина ли смяташ, че Дъглас би се оженил за Фелисити Дръмонд? — попита тя импулсивно.

Майка ѝ извърна глава и се закашля, докосвайки устни с кърпичката си.

— Какво, скъпа? О, биха били чудесна двойка, пък и е време да си намери съпруга. Фелисити е прекрасно момиче, с добри връзки и хубава зестра. Той не е проявил интерес към друга млада дама. Няма причина да не е щастлив с нея. — Вниманието ѝ вече се бе върнало към недописаното писмо. — Ти не я ли одобряваш?

Джоун се замисли дали да не припомни на лейди Бенет колко ужасна е майката на Фелисити. Искаше ѝ се да попита защо Дъглас трябва да се ожени сега, когато е още див и необуздан и очевидно не е готов за брак. Не му трябваше зестра на съпруга, а и не бе изразявал желание да създаде семейство, нито бе споделял, че сегашният му начин на живот — който според Джоун се състоеше предимно от пиене, хазарт и задиряне на актриси — му е скучен. Без почти маниакалната му пристрастеност към спортуването вече щеше да е дебел и разплут мъж.

Ала това нямаше значение. Науми ли си майка им веднъж нещо, нищо не бе в състояние да промени решението ѝ. Поне този път на изпитание бе изложена съдбата на Дъглас, а не нейната.

— Не — отвърна тя. — Фелисити е прекрасна.

— Чудесно. — Лейди Бенет прочисти гърло и остави перодръжката. Докосна шията си и отново се изкашля. — Звънни на госпожа Хъдсън да дойде, скъпа. Пие ми се чай.

Джоун се измъкна през вратата, когато икономката се появи, и отиде в стаята си, защото нямаше къде другаде да отиде. Беше взела броя на „Акерман“ със себе си. Настани се на стола до прозореца и разтвори списанието. Прескочи разделите с домакински съвети и се зачете в разказите и стихотворенията. Нехайно разгледа илюстрациите към открита наскоро изложба; щеше ѝ се да посети такава изложба, ако има възможност. Майка ѝ одобряваше музиката, но не и гледането на картини, където прикриваха някои неприлични сцени под маската на митологични сюжети. Джоун така и не разбираше защо е недопустимо да се гледат голи мъжки гърди дори на въображаеми, идеализирани мъже, когато от нея се очаква да позволява на съпруга си всякакви волности с нейното голо тяло. Братовчедка ѝ Марая, омъжена вече от почти две години, ѝ беше разказала всичко за задълженията на съпругата, но като я слушаше човек, оставаше с впечатлението, че това е възможно най-приятното задължение и в него няма нищо ужасно. Джоун беше убедена, че Марая редовно вижда голата гръд на съпруга си и често е обладавана по вълнуващ начин — как иначе първото ѝ дете щеше да се роди няколко седмици след сватбата.

Ако Марая не беше любимата ѝ братовчедка и най-интимна довереница, Джоун щеше да е луда от ревност. А така единствената мъжка гръд — в плът или нарисувана — която беше виждала, бе на Тристан Бърк. Да, допадна ѝ, въпреки наставленията на майка ѝ, че подобно нещо е недопустимо. Същевременно се убеди колко различни могат да са характера и тялото на един джентълмен. Лорд Бърк може да притежава интригуваща гръд, но останалата част от него беше отблъскваща.

Отново взе списанието и потърси страниците за мода. Златисто, бе казал той. Какво разбираше лорд Бърк от дамска мода? Никога нямаше да го признае, но мисълта за златиста рокля ѝ звучеше страшно примамливо. Обичаше наситените цветове въпреки мнението

на майка ѝ, че са неподходящи за неомъжена дама. Ако успее някога да се омъжи, най-напред ще си поръча алена рокля просто защото обича червено.

Ала утре вечер ще изглежда елегантно в синьо. Вярно — бледосиньо, но с изобилие от дантели около деколтето. А косата ѝ — единственото ѝ красиво нещо — ще е впечатляваща и очарователна като на младата дама в „Акерман“.

Почти се размечта лорд Борсук да е там, за да я зяпне смаян.

ГЛАВА 5

На Тристан не му трябваше много време, за да си припомни защо не обича да ходи по балове.

Първо — компанията наоколо. Нямаше нищо против тълпите, особено ако пред тях се разиграва хубав боксов мач; не му допадаха вторачените погледи на жените — някои лукави, други — скандализирани, а трети — просто любопитни. Лейди Малкълм го зяпна учудено, когато последва Бенет през вратата, а това се оказа една от най-възпитаните реакции, които предизвика. От време на време срещаше погледа на особено смела дама и я даряваше със зловеща усмивка. Младите жени се изчервяваха, по-възрастните му обръщаха гръб, а онези по средата понякога отвърщаха на усмивката му. На него не му пукаше. Тази вечер беше дошъл да даде урок на една дама, а тя закъсняваше.

— Не симулирай покаяние, преди съдията да се е появил — посъветва той Бенет, застанал мрачно облегнат на полицата над камината в другия край на помещението.

— Ако си тръгна, мама със сигурност ще се появи десет минути по-късно, а после жив ще ме одере, задето съм си тръгнал. — Направи знак на прислужника и взе две чаши вино от таблата. — Поне да се напия за сметка на Малкълм.

Вторият проблем при баловете, продължи да разсъждава Тристан, беше виното. Малцина домакини предлагаха най-хубавото си вино на стотиците гости, присъстващи на баловете. Отпи от виното, подадено му от Бенет и въздъхна. Или беше доста средно бургундско, или разредено; въобще не виждаше смисъл да го пие.

Бенет вече почти бе изпил своето.

— Не разбирам какво е прихванало мама. Защо е намислила да жени мен? Защо не се захване да омъжи Джоун? Това ще ѝ отнеме поне десет години.

— Може да е преценила, че е безнадеждно.

Бенет пресуши чашата си.

— Вероятно — съгласи се той. — Джоун има свойството да вбесява хората.

— Прав си — промърмори Тристан.

Знаеше го от личен опит. В момента бе на път да се вбеси, докато оглеждаше залата за въпросната проклета.

— Мама наистина не бива да се интересува толкова от евентуалната ми женитба — продължи Дъглас. — Не ми трябват средства и в момента харесвам живота си. Какво бих спечелил, ако се оженя?

Тристан се замисли. Какво предлага един брак?

— Сигурност — обяви той накрая. — Ако твоето богатство или състоянието на баща ти се стопи, ще ти е по-трудно да намериш богата булка. Ако се захванеш сега, имаш по-голям избор от момичета.

— Да се стопи ли? — възнегодува Бенет. — Дори аз не съм толкова глупав, че да проиграя на комар всичко. И даже съм склонен да започна да пестя, но не и да взема жена, която по цял ден и по цяла нощ да ми опява за нещо. Не. Това е някаква маниакална идея на мама и аз няма да се подчиня.

— Чудесно — обади се Тристан, макар почти да не го слушаше. — Така трябва. — Беше зърнал пристигането на Фурията. Беше достатъчно висока, за да я забележи сред тълпата, особено с перото в косата. — Иди ѝ го кажи още сега.

Бенет видимо трепна.

— Майка ми е тук, така ли? Слава богу. Колкото по-рано танцувам с набелязаното от нея момиче, толкова по-рано ще си тръгна.

Думите съвсем не прозвучаха като опълчване срещу намеренията на лейди Бенет, но Тристан предпочете да не ги коментира. Проследи как Бенет си пробива път през тълпата. Сестра му вече се бе отдалечила от по-възрастната слаба жена.

Вероятно майка им. Тристан не откъсваше очи от пищното перо в косата ѝ и не спираше да се пита кое диктува желанието на жените да приличат на оскубани щрауси. Тя бързо се присъедини към група млади дами. Сви устни, преди да отпие от виното. Още нещо, което бе забравил: жените обикновено се движеха на глутници; той искаше да се изправи срещу нея насаме.

Наблюдава я в продължение на няколко танца, единият — доста дълъг. Край него мина прислужник с табла питиета и той разсеяно

смени празната си чаша с пълна. Бордото беше малко по-приемливо от бургундското. С известно закъснение осъзна, че тя всъщност не танцува. Отвеждаха дружките ѝ до дансинга няколко пъти, но тя все оставаше на мястото си, очевидно поради липса на партньор, а не на интерес; виждаше как от време на време перото се полюлява в такт с музиката. Без съмнение би пуснала острия си език срещу всеки мъж, достатъчно смел, за да я покани, защото Тристан бе наясно, че всички жени обичат да танцуват.

Преди да се запита дали да я съжалява, тя най-после се обърна и излезе от залата с друга млада дама. Тристан застана нащрек и остави вече празната си чаша. Сякаш за доказателство, че тази жена носи само неприятности, той беше изпил две, а може би и три чаши не особено качествено вино.

Проби си път сред гостите, без да обръща внимание на шепота или на съпътстващите го прикрити погледи. Залата беше относително тясна, но дълга и докато стигне до вратата госпожица Бенет беше изчезнала. За миг спря, заслуша се и после тръгна към мястото, откъдето се чуваха женски гласове. Чудесно; щеше да я причака пред дамската стая за освежаване.

Един от салоните в края на дългия коридор бе на разположение на жените и в момента няколко от тях го ползваха, съдейки по разговорите и смеха, които се носеха отвътре. Понеже не искаше да стои отпред, за да чака появяването ѝ, Тристан опита бравата на една от близките врати и установи, че е отключена. Влезе в малка стая с музикални инструменти, осветена от две лампи на масичка до арфата. Остави вратата открената и се приближи до масичката. Лампите бяха привлекли погледа му. Не беше виждал такива преди; бяха изключително деликатни. Заинтригуван, Тристан се наведе, за да ги разгледа по-отблизо, а след това дори коленичи, за да види как изглеждат отдолу.

— Най-после — изчурулика женски глас зад него. — Никога не съм си представяла, че ще те видя на колене.

— Не е поради причината, която ти би искала — отвърна той, без да се обръща. — Що за лампа е това?

— Откъде да знам? — сопна се жената леко завалено, хлъцна и пристъпи към него.

Тристан дори не я погледна. Лейди Елиът му бе любовница в продължение на няколко седмици миналата есен, преди неблагоприятно да му съобщи, че иска брак. Той я заряза на секундата.

— Права си — отвърна той разсеяно. — Глупаво е да те питам.

— Не говори така — изгука тя и прокара пръсти през косата му.
— Знам някои неща, както сигурно добре помниш.

Тристан внимателно свали стъкления абажур от лампата и трепна, защото горещото стъкло опари пръстите му.

— Помня, че се смяташе за голяма чаровница — подхвърли той.

— Както и ти — прошепна тя шеговито. — Ако искаш, ще ти припомня и други неща... Още сега...

— Имам други планове.

Ще попита лорд Малкълм откъде си е набавил тези лампи и ще си вземе такива и за своята къща.

— Промени ги. Липсваше ми, Бърк... Дай ми възможност да се извиня за безразсъдните си приказки...

Той я погледна. Тя стоеше наведена над него и впечатляващата ѝ гръд беше на нивото на очите му.

— Джесика, няма смисъл. Намери друг, на когото да предложиш ласките си.

Тя се нацупи, но продължи да си играе с косата му. Той се отдръпна, когато тя понечи да свали кожената връв, с която пристягаше косата си. Бог да го пази от жени, които не носят на шампанско, но въпреки това го пият в изобилие.

— Но аз те искам... Липсваш ми... Толкова си жизнен, необуздан и страстен. Хайде да го направим в името на старото ни приятелство...

— Не, благодаря.

Продължи внимателно да изучава лампата, ала изруга здравата, когато след няколко минути украсените ѝ с дантели гащи с дълги крачоли паднаха върху главата му.

Тя се разсмя.

— Хайде, любов моя. Знам какво обичаш...

Хвана полите си, отстъпи назад и се стовари върху фотьойл. Облегна се назад и вдигна полите на роклята и фустите, разкривайки голите си крака. Разтвори ги и обяви:

— Хайде, твоя съм да ме превземеш.

За момент той остана безмълвен. Боже, тя бе по-дръзка, отколкото я помнеше. Но нямаше никакво намерение да се поддаде на предложението й...

— Вратата е отворена — напомни той и върна лампата на масичката. — Държиш се като глупачка, Джесика...

В стаята се чу силно ахване. Тристан се извърна бързо и видя врага си на прага; с широко отворени очи тя зяпаше разкрилата се пред нея гледка. Въздухът стана гъст като захарен сироп и само пианското хилене на лейди Елиът — все още размахваща крака с поли, метнати през лицето — нарушаваше тишината.

— Божичко... — промълви най-накрая госпожица Бенет.

Лейди Елиът надникна над вдигнатата си пола.

— Уви, заловени сме в деликатно положение, Бърк!

— Не ние — поправи я той. — Ти.

С три крачки прекоси стаята, хвана здраво госпожица Бенет за ръката и затвори вратата след тях.

— Много съжалявам — заяви тя с престорено отчаяние, докато той я дърпаше по коридора към най-близката чупка. — Мислех, че дори ти би спазил благоприличие да не развратничиш при широко отворена врата...

— Слушай — заповеднически изрече той, стискайки я още по-силно за ръката, — не развратнича с онази жена и да не си посмяла да кажеш на някого, че съм го правил.

— Няма — промълви тя, скромно свеждайки очи. — Не би било редно. Мога само да опиша какво видях с очите си. — Погледна го дяволито през гъстите си мигли. — Лейди Елиът едва ли ще има нещо против.

Тристан се насили да не изругае на глас. Как тази жена винаги успяваше да го застави да се оправдава?

— Чаках теб — заяви той в стремежа си да я обърка.

Тя рязко вдигна глава.

— Мен ли? Ти, сър, си напълно умопобъркан, ако очакваш аз да се отпусна във фотьойл и да ти покажа...

— Нищо подобно — прекъсна я Тристан, като се стараяше да не мисли за това. Нямаше желание да наднича под полите на Фурията, нито да си представя блесналите й от страст очи, нито да се пита колко

непредвидима може да е в леглото. — Разполагам с нещо твое и исках да ти го дам.

Тя го изгледа невярващо.

— Нима? И какво по-точно?

— Не се ли досещаш?

— Нямах нищо, което аз да искам.

Той се наведе напред, загледан в очите ѝ с цвят на кафе и златисти точки.

— Нищо, а? Сигурна ли си, госпожице Бенет.

Част от самоувереността ѝ се стопи.

— Да, напълно сигурна съм — заяви тя, но не прозвуча особено убедително.

— Интересно — промърмори той.

Руменината ѝ, забеляза той, бе нежна като на разцъфнала роза.

Тя се овладя и възвърна обичайния си тен.

— Извини ме, сър. Трябва да вървя.

Не, нямаше да я пусне така лесно.

— За къде се разбърза? — Та нали той дойде на проклетия бал само за да я види? — Не го ли искаш?

— Не — прошепна тя. Изглеждаше притеснена. — Задръж го.

Опита се да мине край него и да се върне в коридора към балната зала.

Той постави ръка на стената и блокира пътя ѝ, без да се замисли.

— Не бързай толкова. Трябва да ти кажа няколко неща...

— Майка ми идва! — изсъска тя. — Пусни ме да мина!

Тристан помнеше ясно единствено с какъв леден поглед го гледаше лейди Бенет през онази ваканция, когато го поканиха в дома на семейство Бенет. Тогава беше дванайсетгодишен, но достатъчно интелигентен, за да разбере, че нова покана няма да последва. Струваше му се малко нечестно; повечето от пакостите, с които заслужи враждебността ѝ, бяха идея на сина ѝ, но една майка едва ли би се настроила срещу детето си, когато има друг, върху когото да хвърли вината. През следващите години Бенет често споделяше, че майка му продължава да не одобрява Тристан. На него не му пукаше, но сега...

— Страхуваш ли се? — попита той насмешливо.

— Да!

Тя не само го заяви решително, но и имаше изплашен вид.

Редно бе да я пусне; просто да вдигне ръка и да я остави да мине край него. Вместо това натисна дръжката на вратата до тях и бързо дръпна Джоун вътре. Затвори вратата точно когато група възрастни дами се появиха зад ъгъла и поеха по коридора.

— Тогава е най-добре да се скриеш.

Той не видя кога ръката ѝ се вдигна и го удари по рамото.

— Защо ме вмъкна тук? — прошепна тя шокирана. — Пълен идиот ли си?

— Разбирам: не те е страх да нарушиш благоприличието, като нахълташ в спалнята на брат си или като се вмъкваш в съмнителна книжарница, но приближаването на майка ти те изпълва с ужас.

— Както трябваше да се чувстваш и ти, ако имаше капка мозък — сопна се тя. — Какво искаш, лорд Бърк? След последната ни среща чарът ти въобще не ми въздейства.

— Не се съмнявам. Но имам нещо твое. — Извади пакета, все още опакован и завързан с канап, и го размаха пред носа ѝ. — Не го ли искаш?

Очите му се бяха приспособили достатъчно, за да забележи как тя леко зяпна. Веднъж да я види да не знае как да реагира.

— Отвори ли го? — попита тя колебливо.

— Както виждаш — не. Но сега мога да...

Той хвана канапа.

— Спри — обади се тя. — Моля те, недей.

Тристан се усмихна.

— Не мога да го взема сега — добави тя. — Няма къде да го сложа.

За пръв път той погледна роклята ѝ: светлосиня, с огромно количество дантели около деколтето, а поради изобилието от фусты полата ѝ стърчеше като огромен кринолин. Плъзна поглед нагоре. Обсипана с перли тиара придържаше перото в косата ѝ, но най-отблъскващи бяха масурите около слепоочията ѝ. Все едно от двете си страни имаше по чепка грозде.

— Не предпочиташ ли мода, която да ти отива? — попита той.

Очите ѝ проблеснаха гневно.

— Сега така е модерно! — тросна се тя.

— Но не ти отива — обяви той безцеремонно. — По-тъмен нюанс на синьото ще ти стои далеч по-добре. Сега приличаш на полуразтворен чадър.

— Невъзможен си! — Пригответи се пак да го удари. — Пусни ме да си вървя или ще те фрасна.

— Нима? — Не се въздържа и се ухили. — Никога не ме е фрасвала... Ох! — Последното дойде, след като юмрукът ѝ се заби в носа му. Трябваше да се признае, че беше доста сполучлив удар. Сигурно Бенет я е научил. — Ти ме фрасна!

— И с удоволствие ще го направя пак. — Отскубна се и отпори вратата. — Довиждане, лорд Борсук... Исках да кажа лорд Бърк.

Все още с ръка върху носа си Тристан безпомощно наблюдаваше как тя се отдалечава. Беше го победила и отново триумфираше. Не биваше да я вкарва в тази стая. Но единственото му намерение бе да я подразни и да я накара любезно да го помоли да ѝ даде пакета от книжарницата. Вместо това... Вместо това си докара насинен нос и отново не постави Фурията на мястото ѝ.

Този път тя прекали. Не му оставеше друго, освен да ѝ обяви война.

ГЛАВА 6

Джоун се върна в балната зала почти тичешком; сърцето ѝ биеше лудо в гърдите и едва си поемаше дъх от стегнатия повече от обичайно корсет. Бог да ѝ е на помощ, ако майка ѝ разбере какво се случи току-що. Не само бе разговаряла с Тристан Бърк, Най-недостойният мъж в цял Лондон в очите на майка ѝ, но и го фрасна по носа. Всъщност, тя най-вероятно щеше да одобри постъпката ѝ. Да. Направо би аплодирала как дъщеря ѝ е отблъснала неканеното внимание на един негодник...

Ала Джоун не възнамеряваше да провери дали последното е вярно, като разкаже случилото се на лейди Бенет.

На прага на балната зала забави крачка, макар пулсът ѝ все още да биеше учестено. Докато се връщаше при приятелките си се постара да изглежда порядъчна и спокойна. Абигейл Уестън ѝ хвърли любопитен поглед.

— Къде беше? — поинтересува се тя.

— В стаята за дами — отвърна Джоун.

— А после? — настоя Абигейл. — Заедно отидохме там, но ти тръгна първа и изчезна.

Джоун се огледа предпазливо наоколо. Както винаги никой не им обръщаше ни най-малко внимание, но тя все пак сниши глас.

— Устроиха ми засада.

Пенелопе, по-малката сестра на Абигейл, сепнато си пое дъх.

— Наистина ли? Кой?

Очите ѝ сияеха от любопитство.

— Един умопомрачен идиот. — С крайчето на окоето си Джоун видя въпросния идиот да застава на прага на залата. От това разстояние изглеждаше изключително привлекателен с кръстосани ръце пред широките си гърди и лукава усмивка на устните. Докато тя го наблюдаваше през рамо зеленият му взор се впи в нея, все едно я бе търсил. Тя вирна брадичка и се обърна отново към приятелките си. —

Лорд Бърк, но навярно го направи, защото го заварих да дарява с ласки някой в музикалния салон.

— Да дарява с ласки? — попита Пенелопе с пълен с надежда глас. — Наистина ли?

— Жената седеше във фотьойл с вдигнати поли...

Джоун съзнаваше, че е редно да уточни местоположението на лорд Бърк — на няколко метра от нея, но си прехапа езика. Така му се падаше, задето бе оставил вратата отворена. И най-вероятно след няколко минути и без това щеше да награби лейди Елиът.

— Боже — възкликна Пенелопе и извърна големите си сини очи към сестра си, която внимателно изучаваше Джоун.

— Ако е бил зает да дарява с ласки друга, защо и как ти е устроил засада?

— Изтича след мен — подхвърли Джоун с леко обиден тон. — Хвана ме за ръката, дръпна ме в коридора и ме затвори в една стая. Наложих се да му издърпам ушите, за да избягам.

Веждите на Абигейл се стрелнаха нагоре, после се свиха подозрително.

— Наистина ли?

— Да! Защо не ми вярваш?

— Защото според теб звучи по-добре да кажеш, че си му дръпнала ушите, отколкото, че си вдигнала голяма врява и той те е пуснал.

— Ако искаш да знаеш — заяви Джоун надменно, — не му дръпнах ушите. Фраснах го в лицето. — Извърна се и погледна лорд Бърк отново; той продължаваше да я следи с очи. — Виждаш ли? Утре носът му ще е като узряла слива.

И двете сестри се обърнаха да го погледнат. В другия край на залата Тристан Бърк издържа на впитите в него очи. Стоеше облегнат на една от колоните, но Джоун някак усещаше присъствието му в тихия ъгъл, където се намираха те. Стори ѝ се, че леко ѝ се усмихва.

Това не вещаеше нищо добро. Извърна се и реши повече да не гледа в неговата посока.

— Наистина ли даряваше с ласки друга? — попита Пенелопе. — В момента доста съсредоточено гледа към теб, Джоун.

— Ударила го е по носа — напомни ѝ Абигейл. — Ще те защитим, ако се приближи — увери тя приятелката си.

Джоун се наведе към ухото на Абигейл и попита:

— Кажи ми истината. Приличам ли на полуразтворен чадър?

Абигейл свъси вежди.

— Кой го каза? Изглеждаш... — погледът ѝ се плъзна надолу. Тя премигна и се поколеба. Реакцията ѝ не убягна на Джоун. — Изглеждаш прекрасно.

— Като прекрасен полуразтворен чадър — уточни Джоун и се извърна да изгледа свирепо лорд Бърк. Дяволите да го вземат. Да, беше привлекателен и даряваше жени с ласки, но беше и негодник.

— Защо дамите му се лепят така? — попита тя навъсено.

— Заради трапчинката — прошепна Пенелопе, неспособна да откъсне поглед от лорда. — Виж... Когато се усмихне...

— Защото е безумно богат и е виконт — намеси се Абигейл като една истинска и предана приятелка.

Погледът на Пенелопе не се отклоняваше.

— И това не е за подценяване — призна тя. — Но той е и най-неуστοимият мъж в залата.

— Неуστοим ли? — изсумтя Джоун, сещайки се за всички обиди, които той изрече по неин адрес през последните два дни. — Той е невъзпитан, войнствен и груб...

— Все трябва да има някакви качества, освен богатството си, титлата, широките рамене и страхотната трапчинка — обобща Пенелопе замечтано.

— Мама никога няма да го позволи — върна я на земята сестра ѝ. — Ще те накаже даже ако те види как го зяпаш.

— Но ще си заслужава — въздъхна Пенелопе и неохотно се обърна.

— Вярно е, че без риза изглежда доста добре... — изтърси Джоун, унесена в мислите си.

Двете сестри Уестън се вторачиха в нея зяпнали.

— Джоун, кога си... — успя да възкликне едната.

— Полугол ми отвори вратата, когато се отбих при брат си — отвърна тя, стараяйки се да не обръща внимание на издайническата топлина по страните ѝ. — В момента се е нанесъл в къщата на Дъглас.

Пенелопе се усмихна. Абигейл се опита да се въздържи.

— О, Джоун... — въздъхна тя.

— На всеки можеше да се случи!

— Да, но обикновено се случва на теб! — отбеляза Пенелопе. — Вече започвам да ревнувам.

— Това може да те умилостиви. У него е най-новият ми брой на „50 начина да съгрешиш“.

Беше се надявала точно на такава реакция: очите на Пенелопе се разшириха от изненада, а Абигейл ахна.

— Има нов брой?! Откога?

— И как се е озовал у него? — поинтересува се Пенелопе.

Джоун сниши още повече глас.

— След посещението при брат си отидох на Мадокс стрийт, при книжаря, за когото ми казахте. Спомена, че е получил няколко бройки сутринта. Но лорд Бърк ме последва и така ме ядоса, че си тръгнах, преди да взема брошурата. Купил я е, предполагам, защото тази вечер ми се присмиваше заради нея.

— Все на теб ти се случва — Абигейл.

— Значи в момента е у него? — уточни Пенелопе. — Да го привикаме навън и да я вземем...

— Или Джоун просто да си я поиска — предложи Абигейл, обърнала се отново към залата. — Той идва насам.

Джоун замръзна. Имаше ужасно предчувствие какво ще последва. Всеки мъж, в състояние да отвори врата полугол, да позволи на жена да показва интимните си части и буквално да отвлече друга не би се поколебал да си отмъсти по най-ужасен начин за фрасване с юмрук по носа.

Той спря при тях с все същата лукава усмивка на устните и се поклони. И трите автоматично отвърнаха с реверанс. Джоун ги представи един на друг. След това обаче той не си тръгна.

— Ще танцуваш ли с мен, госпожице Бенет?

— Защо? — Тя вирна брадичка. — Да не очакваш да завали дъжд?

Той премигна, после се усмихна широко.

— Ще ми позволиш ли да се скрия под полите ти, ако завали?

Джоун усети смаяните от шок погледи на приятелките си. Самата тя също бе доста шокирана. Какъв Борсук! Не стига, че я обиди в очите, ами сега го повтори пред приятелките й...

— Не, дори да има ураган — отвърна тя мило.

Той не помръдваше, но присъствието му ставаше все по-осезаемо.

— Ще танцуваш ли с мен, ако ти кажа, че възнамерявам да се извиня?

— Няма нужда да танцуваме, за да го направиш. Всъщност по-добре в даден момент да се съсредоточаваш върху едно нещо. Очевидно лесно се разсейваш, сър.

— Хмммм... — Погледът му се насочи към Абигейл и Пенелопе, които продължаваха безсрамно да ги гледат и слушат. Лорд Бърк сниши глас и този път определено се приближи към нея. — Ами ако ти дам пакета от магазина на Мадокс стрийт?

Този път я подлъга. Все някак тя, Абигейл или Пенелопе ще измислят начин да отнесат брошурата вкъщи. Нали все пак имаха жартиери? Бърз страничен поглед я увери в пълното одобрение на приятелките ѝ за подобна саможертва. Дори Пенелопе изглеждаше готова да заеме нейното място. Това наклони везните в полза на съгласието ѝ.

— Май най-накрая каза нещо убедително — заяви Джоун. — Приемам.

Усмивката му беше дяволски самодоволна.

— Бях сигурен.

Сърцето ѝ заби лудо, когато го хвана под ръка и го остави да я отведе при танцуващите двойки. Мнозина хвърлиха крадливи погледи първо към него, после към нея и после отново към лорд Бърк, но вече — шокирани. Тя се питаше кое ги изненадва повече: че Тристан Бърк танцува или че танцува с нея. И двете бяха определено шокиращи за нея, но когато музикантите засвириха, тя не успя да скрие усмивката си; свиреха валс. Джоун бе танцувала валс само с учителя си по танци, с баща си и веднъж — по принуда — с брат си. Лорд Бърк беше противен, но понеже добре танцуваше валс, беше склонна да му прости; засега.

А и беше достатъчно висок. Джоун реши да се наслади на танца, затова заби поглед право напред. Не както обикновено ставаше в челото на партньора си, а в сребърната игла на врата. Беше украсена с готов за скок леопард с изумрудено око, което сякаш ѝ пращаше хищническо послание. Джоун се усмихна на леопарда. Не само танцуваше, а го правеше с по-висок от нея мъж, който — о, небеса —

танцуваше така вълшебно, че тя почти не усещаше пода под себе си. Извинението му въобще не ѝ трябваше вече. Стигаше ѝ да се носи по дансинга в пълно мълчание.

Той, естествено, беше на друго мнение.

— Обмисляш с наслада бъдещите си часове на четене или планираш смъртта ми?

При загатването за „50 начина да съгрешиш“ лицето ѝ поруменя.

— Нито едното, нито другото — отвърна тя суховато. — Отправях мислена благодарствена молитва, че знаеш стъпките. Притеснявах се, честно.

— Да, доста е предизвикателно. Налага се да броиш... Едно, две... Две... След това какво следва? Боже, забравих.

За да подсили думите си той се извърна по-рязко от обичайното, но продължи да я държи все така здраво. Тя изпита чувството, че лети. Боже, с господин Бертхолд никога не се бе чувствала така.

— Усетих — увери го тя. С крайчето на окото си зърна Дъглас за втори път да танцува с Фелисити Дръмонд, но същевременно брат ѝ ги наблюдаваше шокиран и разгневен. Това я накара да се замисли за майка си и какво би казала, когато разбере за валса с лорд Бърк. Джоун леко въздъхна, усетила как еуфорията ѝ се изпарява. Всичко, на което се наслаждаваше, беше непозволено за млади дами. — Най-добре да се извиниш, преди музиката да свърши.

Леко подигравателното му изражение изчезна. За жалост, когато беше сериозен, беше още по-неустойимо привлекателен. Джоун започваше да си мисли, че бог я мрази, защото постоянно изправяше Тристан Бърк на пътя ѝ. Беше противен и невъзпитан, но същевременно толкова омаен.

— Да, дълбоко съжалявам и искрено се извинявам, задето тази вечер казах, че приличаш на чадър.

Джоун се стегна. Предпочиташе да не чува това отново.

— Според мен е глупаво жените да следват мода, която не им отива, но пък не е моя работа как се обличаш.

— Наистина не е — съгласи се тя.

Сияйните му очи се плъзнаха по лицето ѝ.

— Колко време ти отне да направиш всички тези масури?

— Около час. Защо? Искаш да пробваш как ще ти стоят ли?

Той се ухили. Джоун се постара да не гледа трапчинката му.

— Не бих казал.

— Едва ли ще ти подхождат.

Макар че, с нейния късмет, той вероятно би пробвал, за да я подразни, ала щеше да заприлича на романтичен старовремски кавалер, елегантен и изящен в брокатовите си, украсени с дантели дрехи.

— Идеята на майка ти ли беше?

— Защо мислиш така? — попита тя поруменяла.

— Спомена я вчера, когато изреждаше кои цветове не ти приличат.

Джоун знаеше, че никога не изглежда елегантно, дори в най-модните рокли. Светлосиньото не беше сред любимите ѝ цветове, независимо колко подходящо беше за неомъжени дами. Но по-скоро ще се разхожда в Хайд Парк с рокля на зелени и оранжеви райета, отколкото да му го признае.

— Ако трябва да знаеш — подхвърли тя небрежно, — видях прическата в последния брой на „Акерман“. Съвсем скоро всички ще носят косите си така.

— От това едва ли ще ти стои по-добре.

Тя присви очи и подметна небрежно:

— Сър, проявяваш голям интерес към дрехите и прическата ми. Човек би се запитал какви са намеренията ти.

Той се усмихна леко. Загледана в устните му, така близо до нейните, Джоун усети как стомахът ѝ се свива. Защо, по дяволите, я покани на танц? С една ръка на гърба ѝ, а другата здраво стиснала нейната, беше лесно за развintenото ѝ въображение да си представи, че не е най-големият лондонски негодник, а привлекателен мъж, който някога ѝ каза, че нахаканите момичета му допадат.

— С мен си в безопасност — увери я той. — Намеренията ми са да се извиня, да ти върна брошурата и после да отида да правя нещо, което наистина ми доставя удоволствие.

Джоун за малко да забели очи. Думите му определено я раздразниха.

— Приемам извинението ти, макар да беше половинчато. Заболя ме глезена. Придружи ме обратно до приятелките ми.

За повечето джентълмени подобно оправдание би било достатъчно. Надяваше се лорд Бърк поне веднъж да постъпи почтено.

— О, не. Още не. Не съм приключил с теб.

Преди да успее да го попита какво има предвид, той я завъртя енергично и двамата се озоваха в нишата зад близката колона, където имаше палми в саксии.

— Какво... — възнегодува тя.

Той само докосна със скрития в ръкавица показалец устните ѝ, бръкна в джоба на вечерното си сако и извади „50 начина да съгрешис“. Пакетът, както тя веднага забеляза, сега беше разопакован и заглавието на брошурата ясно се четеше.

— Извинявам се също, че почти те разплаках в книжарницата — обяви той и ѝ подаде брошурата.

Дълбоко разстроена, тя я гледаше с копнеж. Толкова близко, а ѝ бе невъзможно да я приеме.

— Как ще се върна в залата с това в ръка? Къде да я сложа?

Той развя брошурата напред-назад, а злорадият пламък в очите му издайнически контрастираше с невинното му изражение.

— Нали не си поръчала нещо непристойно за четене, а, госпожице Бенет?

— Ако някой я види, ще се закълна в гроба на баба, че си опитвал да ме тласнеш към поквара с тази мръсотия, не че имам представа какво съдържа.

Усмивката му стана още по-широка.

— Поквара ли? Изпълваш сърцето ми със страх, но и с известно любопитство. Каква поквара мислиш, че съм планирал на метри от гостите на лейди Малкълм? Предпочитам по-голямо уединение от засадени в саксия палми.

— Лейди Елиът ще остане смаяна да го чуе.

Той се засмя тихо и спокойно, видимо неизмъчван от нервите, които тресяха Джоун.

— Тя остави вратата отворена, не аз. И нямах никакви помисли за поквара. Но стига съм те разигравал. Наистина исках да се извиня и да ти върна скъпоценното книжле. — Той се наведе още по-близо, все така усмихнат. — Хайде — подкани я той, — вземи го.

Джоун стисна ръце. Нямаше начин да я пхне под жартиера си пред него.

— Не мога. Трябва да я задържиш.

Той въздъхна и промълви:

— Боже, пощади ме от жени без въображение. Обърни се.

— Защо?

Преди да продължи с протестите, той я улови за раменете и я завъртя с лице към стената. После се притисна към нея и по този начин я скри от погледа на всеки, който случайно би минал. Джоун опря длани в стената, борейки се да си остави достатъчно място, за да може да диша. Боже, усещаше го зад себе си. Беше пъхнал стъпало между нейните, а гърдите му се притискаха към гърба ѝ. След това усети пръстите му по връзките на корсажа. Той го развързваше! Поразена, застина на място от порочността, която се разиграваше пред нея; или по-точно — зад нея. Най-големият женкар в Лондон развързваше роклята ѝ.

— Не се тревожи — прошепна той в ухото ѝ. — Тази вечер непорочността ти не е застрашена от мен.

Непорочността ѝ може би, но не и въображението ѝ. Корсажът се разхлаби и тя си пое дълбоко въздух. Затвори очи и се насили да укроти възделението си той да прояви интерес към непорочността ѝ. Колкото и невъзпитан да бе лорд Бърк, Джоун не можеше да отрече, че е привлекателен и желан.

— Боже, защо затягате така тези корсети?

— Няма значение — промълви тя. — Само побързай...

Тя усети пръстите му да се плъзват по кожата на гърба ѝ и после — допира на хартия. Той натикваше „50 начина да съгрешиш“ под разхлабения ѝ корсаж.

— Дано имаш доверие на прислужницата, която ти помага да се съблечеш.

— Сега вече нямам друг избор. Бързо ме стегни — просъска тя.

Той се засмя и вещите му пръсти започнаха да затягат връзките.

Независимо от цялото старание на Джоун да съсредоточи вниманието си върху стената пред нея, тя усещаше допира на ръцете му по гърба си. Запита се каква ли фантастична история ще съчини, ако някой ги завари; имаше чувството, че са в нишата поне от час.

Завъртя се веднага щом той приключи.

— Благодаря. Сега ме пусни да мина.

Вместо да се отдръпне той опря ръка до главата ѝ и така ѝ пресече пътя.

— Защо си така напласена от майка си?

— Защо ли? Защото съм неомъжена жена без собствено солидно състояние, без свои имоти и без лични права. За разлика от теб не разполагам със свободата да се крия в ниши с някого, който не се интересува от непорочността ми, защото е непристойно. Дори — пагубно. Не че някой е проявил интерес да опетни добродетелността ми, но приличието е важно за една млада дама. — Последното го изрече, имитирайки тона на майка си, и въздъхна: — Не знам дали майка ти държи на репутацията ти, но мама много държи на моята. Нямам желание да прекарам остатъка от сезона в стаята си, защото ти не знаеш как да се извиниш по нормален начин, затова ме пусни да мина.

Той вдигна вежди.

— Кой каза, че не се интересувам от непорочността ти?

— Ти!

— Не. Казах, че тази вечер не е застрашена. — Дръпна един от масурите ѝ. — Има разлика.

Тя го изгледа изпитателно. Той определено не даваше признаци да е завладян от страст, готов похотливо да ѝ се нахвърли. Не че тя искаше нещо подобно, разбира се; поне не от него.

— Прости ми, ала не долавям тънката разлика.

— Нахакана както винаги — ухили се той.

— Точно така!

— Не съм се съмнявал...

Той млъкна и се заслуша.

— Какво? Някой идва ли? — разтревожи се тя.

— Да — прошепна той. — Тихо.

Джоун пребледня.

— Да не би да е мама? — простена тя.

— Тихо!

Той определено не ѝ обръщаше внимание, а с отнесено изражение се заслушваше за нещо.

Боже! Дори да не беше майка ѝ, можеше да е някой любител на клюки. Джоун си представи как я заточват за една година в Корнуол, далеч от приятелките ѝ и пазаруването по магазините, каквото вероятно ще е наказанието ѝ, ако я видят буквално в прегръдките на Тристан Бърк. Единствената ѝ надежда бе да постави малко дистанция помежду им.

— Пусни ме или ще се развикам.

— Шшш-т — нареди ѝ той отново. — За бога, жено, поне веднъж млъкни.

— Защо? Кой идва? Ако някой те види как ме държиш приклепена към стената, ще остане с погрешно впечатление...

Той я погледна невярващо.

— Никога ли не постъпваш както ти кажат? Напълно ли си луда?

Джоун стисна зъби. Тя беше изключително разумен човек; той постъпваше погрешно: вкара я в тъмна стая, задържа брошурата ѝ, спори с нея пред очите на всички в залата, а сега я държеше притисната към стената зад палмите. Макар пулсът ѝ да беше учестен и нещо като вълнение да предизвикваше кръвта ѝ да кипи заради начина, по който я притискаше, тя трябваше да се махне оттук. Срећна погледа му, пое си дълбоко въздух и се намери да извика. Стори ѝ се, че той измърмори: „По дяволите“ и преди тя да издаде какъвто и да е звук устните му се впиха в нейните. Джоун щеше да се срине, ако ръцете му не я бяха обгърнали.

Бяха я целували и преди, или поне тя си мислеше, че преди е била целувана. Но в сравнение със сегашното, другите целувки бяха като докосване с устни по бузата. Тристан Бърк я държеше по начин, който не оставяше съмнение за намеренията му; усещаше всеки сантиметър от тялото му, допряно плътно до нейното. Едната му ръка беше на тила ѝ и ѝ пречеше да се отскубне. Както, естествено, тя щеше да постъпи, ако той не я държеше и не я целуваше. Прокара език по устните ѝ, тя понечи да протестира, но... той нададе стон на гладен човек, попаднал пред богата трапеза... Тя се чувстваше по същия начин...

Може би мина една година, преди той да си отдръпне главата. Джоун бе готова да се закълне, че е минало толкова време. Трябваше да се хване за него... Всъщност, тя се бе вкопчила в него... Кога бе станало това?

Едва си пое въздух и промълви:

— Ти... Ти ме целуна...

Почти не можеше да диша от пристегнатия корсаж. Стисна здраво ветрилото си, за да не припадне.

Гледаше я отвисоко, но продължаваше да я държи здраво, ала след последните ѝ думи само леко поклати глава и ръцете му се

отпуснаха.

— Трябваше за миг да чуя мислите си — обясни той.

Почувства се засегната. Изгледа го свирепо, макар сърцето ѝ да продължаваше да бие силно в гърдите ѝ.

— Има и други начини...

Той се наведе по-близо, с решително изражение, и Джоун млъкна. Пак ли щеше да я целуне? Ако го направи, да го зашлеви ли този път, или да отвърне на целувката?

— По този начин постигнах желаното — прошепна той. — Недей да мислиш, че няма да го направя отново.

Обърна се и се отдалечи, оставяйки я напълно безмълвна, както никога.

ГЛАВА 7

Джоун успя някак си да се върне в балната зала. Надяваше се, ако някой я погледне да не се досети какво се бе случило. Та самата тя не знаеше какво се случи; дори фактите не го обясняваха. Тристан Бърк танцува с нея; вероятно това бе част от плана му да я тормози; извини се, задето я оприличи на полуразтворен чадър, но постъпката му вероятно бе проява на що-годе добри обноски; а също така я притисна към стената и загатна, че непорочността ѝ невинаги е в безопасност в негово присъствие; после я целуна, както един женкар би целунал любовницата си; както съпруг би целунал съпругата си след дълго отсъствие; както Джоун мечтаеше да я целунат от осем години насам.

Ако друг го бе сторил, тя щеше да лети във въздуха. Но понеже Тристан Бърк я целуна така настойчиво и страстно... Не беше сигурна какво да мисли. И нямаше представа какво да каже на приятелките си, които не бяха пропуснали да забележат, че лорд Бърк я отвлече от погледа им за няколко минути. За нищо на света нямаше да повярват на обясненията как през това време ѝ е подавал „50 начина да съгрешиш“.

За щастие баща ѝ я спаси от любопитството на Абигейл и Пенелопе.

— Джоун, ще тръгваме — съобщи ѝ той. — На мама не ѝ е добре.

— Аз... Така ли? — Над рамото на баща си виждаше Пенелопе — направо не си намираще място от нетърпение, а Абигейл видимо примираще от любопитство. Щяха да я подложат на безмилостен разпит. — Това е ужасно! Много ли ѝ е зле?

— Не, надявам се, но трябва да си почине. Непоносимо ли ще се разочароваш, ако си тръгнем по-рано. Ще помоля Дъглас да те изпрати...

— Не, не — възрази тя бързо. Дъглас я изгледа мрачно, когато я видя да танцува с приятеля му. Нямаше никакво желание точно той да

я мъмри. — Идвам с вас. — Махна с ръка за довиждане на приятелките си, пренебрегна свирепия поглед на Пенелопе и последва баща си. Намериха майка ѝ да си почива на диван в малък салон до залата. Лейди Бенет изглеждаше бледа и уморена; кашляше усилено, когато влязоха при нея. — Мамо! — Джоун забрави за вълненията си около лорд Бърк. Не беше свикнала да вижда овладяната си майка не на себе си, особено пред чужди хора. — Какво става?

— Пристъп на кашлица, мила — усмихна се майка ѝ. — Боли ме гърлото и не спирам да кашлям. Баща ти много се притесни, но не искам да пропуснеш бала...

— Няма никакво значение — увери я тя бързо. — Изглежда повече от зачервено гърло. Кашляш от няколко дни насам.

— Видя ли. И Джоун го е забелязала — обади се баща ѝ. — Мариан, трябва да те прегледа лекар.

Майка ѝ махна с ръка.

— Само ще ми препоръча да пия чай и да си почивам. Ще ми мине, Джордж.

— Тогава мен трябва да ме прегледа лекар и да ми предпише нещо, за да не се тревожа толкова за теб — отвърна съпругът ѝ. — Вече пратих да го повикат.

Майка ѝ въздъхна.

— Добре. Но ти трябва да останеш, та Джоун да не пропусне бала. Толкова е хубава, Джордж, и толкова време посвети на прическата си...

Колко време ти отне да направиш всички тези масури, припомни си тя думите на лорд Бърк.

— Глупости — възрази Джоун бързо. — Всъщност, мамо, малко съм уморена и нямам нищо против да си тръгна.

Наведе се напред, за да хване ръката на майка си и усети прошумоляването на хартия по гърба си. О, да — и това. Странно как нито за миг не помисли да чете „50 начина да съгрешиш“, откакто лорд Бърк я целуна.

Появи се прислужник и съобщи, че каретата ги чака. Баща ѝ помогна на майка ѝ да се изправи и я изведе на улицата. Лейди Малкълм се появи да пожелае скорошно оздравяване на лейди Бенет. Джоун направи реверанс, благодари за вниманието и потеглиха към вкъщи.

За разлика от друг път пътуваха смълчани. Обикновено майка ѝ я разпитваше как ѝ се е сторила вечерта, дали е забелязала някои интересни рокли и срещнала ли е симпатичен джентълмен. Тази вечер обаче тя се бе облегнала върху рамото на баща ѝ със затворени очи. Срещна погледа на баща си, който ѝ се усмихна.

— Забавлява ли се? — поинтересува се той.

Тя кимна; така беше по-безопасно, отколкото да говори.

— Стори ми се, че те видях да танцуваш — добави той. — Кой беше джентълменът?

— Приятел на Дъглас — отвърна тя, като се молеше наистина да не е видял кой е и да не ѝ задава повече въпроси. — Видях Дъглас да танцува два пъти с Фелисити Дръмонд — продължи тя, за да измести темата от себе си. — Изглеждаше ми полузаслепен. Планът на мама може да даде резултат.

Все така със затворени очи майка ѝ се усмихна.

— Знаех, че ще я хареса, ако я срещне — промълви тя.

За огромно облекчение на Джоун повече никой не спомена танците. Стигнаха до вкъщи и баща ѝ само дето не понесе майка ѝ на ръце. Джоун остана сама — за нейно огромно облекчение. Не искаше майка ѝ да е болна, но тази вечер бе доволна да не е пред острия, нищо непропускащ поглед на лейди Бенет. Пожела лека нощ на родителите си и бързо се качи в стаята си, където Джанет, камериерката на майка ѝ, я чакаше.

— Иди при лейди Бенет — нареди ѝ Джоун. — Не е добре.

Джанет обслужваше майка ѝ от близо трийсет години. Очите ѝ се разшириха от тревога.

— Ще пратя Поли да ти помогне, госпожице Бенет — обяви тя и бързо се отправи към покоите на господарката си.

Щом Джоун остана сама, тя се пресегна към връзките на корсажа. Ако лорд Бърк не ги е затегнал много, ще успее да извади брошурата, преди Поли да се появи. Дори нейното въображение нямаше да успее да съчини подходящо обяснение какво прави брошурата с най-скандалните истории в Лондон подпъхната под роклята на гърба ѝ. В продължение на няколко минути се въртя и извива с ръце на гърба, опитвайки се да достигне вървите. Най-после успя, дръпна едната и, слава богу, корсажът се разтвори. Протегна ръка

и бръкна възможно по-дълбоко. Точно когато Поли потропа на вратата тя напипа крайчето на брошурата и я изтегли.

— Един момент — провикна се тя, прекоси тичешком стаята и пхна книжлето под възглавницата си. — Влез.

— Съжалявам, госпожице — завайка се Поли, виждайки изхлузената през рамо рокля на Джоун. — Дойдох веднага щом Джанет ми каза, но не знаех, че толкова бързате да се съблечете...

— Всичко е наред — прекъсна я Джоун. — Корсажът беше постегнат от обикновено и реших сама да го развържа.

Поли бързо се захвана с развързването на останалите връзки.

— Виждам какво имате предвид, госпожице — обяви тя след минута. — Наистина е бил доста стегнат. Да донеса ли влажна кърпа?

— Не — отвърна Джоун, докато Поли изхлузваше роклята, за да я сгъне. — Всичко ще е наред, след като сваля проклетия корсаж.

Наистина се почувства по-добре, когато се освободи от него. Пое си дълбоко въздух и го задържа за миг. Вече истински се надяваше сериозните последици заради приключението тази вечер да ѝ се разминат. Беше въпрос на време майка ѝ да разбере за танца с лорд Бърк, но сега, далеч от него и вбесяващия, покровителствен блясък в очите му, Джоун не се съмняваше, че ще успее да измисли някаква история, с която да обясни всичко. Ще хвърли вината върху Дъглас, реши тя. Например че брат ѝ се е обзаложил с приятеля си и това е причината той да я покани на танц. Майка ѝ няма да повярва на Дъглас, когато започне да отхвърля подобни твърдения. Макар да си затваряше очите за необузданото поведение на сина си, лейди Бенет не беше глупава. Освен това Джоун ще добави, че е приела поканата, за да избегне сцена. А ако майка ѝ я попита за поведението на лорд Бърк, Джоун си бе намислила отговор: невъзпитан и скучен и въобще няма да споменава за палмите.

— Да ви разреша ли косата, госпожице? — попита Поли.

Тя погледна масурите, отнели цял час на Джанет, и въздъхна. За разлика от илюстрацията в списание „Акерман“ нейната коса стърчеше във всички посоки и ѝ придаваше вид на пудел.

— Да.

Докато Поли прокарваше гребен през косите ѝ, Джоун изучаваше изображението си. Наистина не беше красавица, но въпреки това лорд

Бърк я целуна. Каза си, че го е направил, защото е всеизвестен женкар и никоя дама не е в безопасност край него, но...

Размърда се, пое дълбоко въздух и се загледа в гърдите си. Бяха закръглени и малко едри. Джанет я пристегна доста силно тази вечер с намерението малко да ги намали, но нямаше резултат. Само дето цяла вечер ѝ беше трудно да диша. Откакто стана на шестнайсет, тя смаяно гледаше закръглената си фигура. Беше не само висока, но и знойна. Не такава бе модната фигура за младите дами; те трябваше да са слаби и деликатни, за да носят най-модерните рокли и те да им стоят добре. И все пак възможно ли е някой джентълмен да хареса бюста ѝ?

Не че ѝ пукаше какво мисли Тристан Бърк. И да не забравя: той е женкар, негодник и грубиян. Не трябва да мисли за него.

Но все пак я целуна...

Поли най-после си тръгна и Джоун остана сама. Извади така трудно спечеления брой на „50 начина да съгрешиш“, но откри, че не успява да се съсредоточи върху него. Въртеше брошурата в ръце. Изглеждаше достатъчно невинна. Изписаното с обикновени букви „50 начина да съгрешиш“ можеше да е заглавие на теологичен трактат. Историята вътре обаче бе всичко друго, но не и назидателна. Във всеки брой хронологично се проследяваха флиртовете на доста разюзданата лейди Констанс. Загатваше се, че е вдовица с добро социално положение, но почти нищо друго не се знаеше за нея. Много се разказваше обаче какви мъже я преследват. Вместо завоалирани намеци, които да оставят почти всичко на въображението, лейди Констанс описваше подробно и последните интимни подробности от любовните си срещи.

Това само по себе си стигаше историите да се считат за скандални. Ала нещо друго превръщаше брошурата в най-търсеното четиво в Лондон: кои джентълмени води лейди Констанс в будоара си. Политици, военни, учени, писатели — всичките те имаха сериозна прилика с действителни хора. Ако се вярваше на лейди Констанс, то тя общуваше интимно с каймака на английското общество. Част от елита бе отвратен от тази недискретност; някои джентълмени шумно отхвърляха подобни несправедливи обвинения по техен адрес и предлагаха награда, за да бъде разкрита самоличността на авторката; други се впускаха в предизвикателството да свалят маската от всеки един от любовниците на Констанс.

От дочути разговори с приятелките ѝ, Джоун знаеше, че дори майка ѝ е запозната с публикациите в брошурата. Това обаче не означаваше, че би простила на дъщеря си, ако я залови да я чете; което, разбира се, само увеличаваше желанието на Джоун да поглъща историите въпреки всички пречки. Отпечатваше се по мистериозен, тайнствен начин и новите броеве се появяваха нерегулярно. Човек трябваше да знае в кои книжарници да ги търси и да ги иска специално. Новият брой се появяваше изненадващо и се разпродаваше за часове. Вчера Джоун за пръв път успя лично да си осигури брой. Досега Пенелопе крадеше брошурата на майка си и я даваше на Джоун и Абигейл. И трите момичета бяха запалени любителки на серията.

Но тази вечер... Джоун разтвори брошурата, ала пред очите ѝ продължаваха да се мяркат палми, а не думи. Тази вечер я целуна истински женкар и четиво за измислени целувки и прегръдки бледнееше в сравнение с истинските.

Запита се дали лорд Бърк е прелиствал някой от броевете; дали въобще знаеше за съществуването на брошурата? Едва ли щеше да устои на изкушението да направи някакъв коментар, след като така ехидно ѝ се присмя в книжарницата, че четяла похотлива поезия. Но същевременно тя никога не бе очаквала той да я купи за нея, пък било то с единствената цел да я тормози.

Притисна с ръка слепоочието си, опитвайки се да разкара лорд Бърк от съзнанието си. Естествено, че не е чел брошурата; защо да я чете, когато собственият му живот вероятно е десет пъти по-покварен отколкото всичко между тези страници. От друга страна беше трудно човек да си представи нещо по-покварено от описваното. Понякога се изчервяваше силно и се питаше дали подобни сцени са възможни. Имаше ли мъж, способен да докара жена до такава екзалтация, че тя да припадне? Тази вечер, за пръв път, тя допусна такава възможност; силно преувеличено, разбира се, но все пак възможно.

С подновен интерес отвори първата страница. В предишния брой бе описана пикантна сцена в операта: любовникът на Констанс се бе вмъкнал в ложата ѝ и бе клекнал на пода зад стола ѝ, за да я задоволи. Почти ги бяха разкрили, защото въздишките на Констанс прозвучали в салона в момента, когато музиката внезапно спряла. Всички в Лондон бяха убедени, че са се намирали в ложата, съседна на нейната. Историята завършваше с обещанието на Констанс да спазва по-голямо

благоприличие. Никой, естествено, не вярваше на думите ѝ, а и не искаше да вярва. Джоун намести възглавницата и се приготви да прочете как обещанието е било нарушено.

В ръце държеше невероятно шокираща история. Лорд Еверард, описан като едър и буен човек, даваше на Констанс да разбере, че е дочул страстните ѝ стонове в операта. Това привлякло интереса му към нея; бяха си определили среща за същата вечер. Очите на Джоун се разшириха, когато прочете как са си доставяли удоволствие: лорд Еверард напляска Констанс! После я умоляваше да го шиба с камшик, докато я люби. Последните редове от историята Джоун изчете със зяпнала уста. Отново се върна на първата страница и препрочете описанието.

Благодарение на някои книги с поезия, задигнати от брат ѝ, Джоун знаеше доста повече от другите млади дами по какви начини се любят мъжете и жените. Безполезни знания, разбира се, за една стара мома, но тя още не бе загубила надежда. Защо един ден да не се появи мъж, който да я намери за достатъчно привлекателна и да се ожени за нея? Тогава ще бъде свободна да изследва всички тези чувствени наслади. Щом толкова се вълнува, когато чете за тях, какво ли ще бъде, когато сама ги изпита?

Прокара показалец по шията си, представяйки си какво ли е да си обект на такова желание. Да знае, че някъде някой мъж ѝ се възхищава и я желае така отчаяно, че е готов да се забърка в скандал, за да бъде интимен с нея; да я държи в ръцете си и страстно да я люби, докато тя се разтапя от щастие... Посвети няколко минути, наслаждавайки се на това видение. Тайнственият любовник в съзнанието ѝ започна някак да прилича на лорд Бърк. Дори когато нарочно се опита да го замести с русокос и далеч не толкова широкоплещест ухажор, очите му проблясваха дяволито, както очите на лорд Бърк.

Раздразнена на себе си се обърна по корем и прелисти „50 начина да съгрешиш“, за да препрочете ключовата сцена. Този път попиваше бавно всяка дума, докато четеше отново как лорд Еверард докарва Констанс до оргазъм. Констанс признаваше, че от ударите му я болеше, но същевременно я възбуждаха и увеличаваха насладата ѝ. Явно в любенето имаше доста повече, отколкото Джоун си представяше. Отново ѝ мина мисълта, че женкар като Тристан Бърк

със сигурност знае всички начини да докара една жена до делириум от наслада...

В салона долу часовникът отмери два. От резкия звук в тихата къща подскочи. Би било твърде лошо да я заловят да четете по това време „50 начина да съгрешиш“, но далеч по-големи неприятности щяха да възникнат, ако на следващото утро, когато Поли дойде да оправи леглото, намерят брошурата до възглавницата ѝ. Неохотно стана, отиде до писалището си и пъхна брошурата между страниците на поучителна книга как се върти домакинство. Беше подарък от майка ѝ. За щастие не я препитваше за описаните вътре съвети. Според Джоун най-голямото достойнство на книгата бе, че вътре можеше да крие „50 начина да съгрешиш“.

Настани се отново в леглото и се опита да прогони похотливите мисли от главата си. Като цяло бе изкарала приятна вечер: удари лорд Бърк по лицето, сдоби се с убягналия ѝ брой на „50 начина да съгрешиш“ и накрая я целуна истински женкар. И най-хубавото бе, че не я бяха заловили по време на никое от тези прегрешения. Ако има нещо по-приятно от това да си палав, то е да си палав, без да теглиш от последствията.

След всичко преживяно Джоун заспа с широка усмивка на лицето.

* * *

Временното ѝ облекчение приключи по време на закуската на сутринта.

— Добро утро, скъпа — поздрави я майка ѝ, която изглеждаше по-добре.

— Добро утро. — Целуна лейди Бенет по бузата. — Явно вече си се възстановила.

— Да. Баща ти държа лекаря тук цял час. Преуморила съм се.

— И това няма да се повтори — обади се баща ѝ от другия край на масата.

— Добре съм, Джордж.

— Няма да се повтори — отново отсече той и обърна страницата на вестника. — От състрадание към моите нерви, ако не заради нещо

друго.

Джоун скочи в защита на майка си.

— Днес очевидно е доста по-добре, татко. Всеки може да се преумори на бал. Снощи в залата беше доста задушно.

Баща ѝ хвърли кос поглед.

— Имате надмощие, така ли? Тогава, госпожице, ти ще се погрижиш майка ти да изпие цялата доза от предписаното ѝ лекарство.

— Кимна към чашката пред лейди Бенет, пълна с тъмносиня течност.

— Ще изляза и ще се опитам да се възстановя от голямото напрежение снощи. — Надигна се и се поклони. — Ваш слуга, дами.

— Довиждане, татко — усмихна му се Джоун. — Приятно залагане на надбягванията в бюрото „Татърсол“.

— Хитруша — намигна ѝ той и излезе.

— Наистина ли си добре, мамо?

Лейди Бенет имаше по-здрав вид, но отблизо се виждаше колко е бледа.

— Значително. — В следващия миг обаче се разкашля. Джоун безмълвно побутна лечебния тоник към нея. — Добре — промърмори майка ѝ. Изпи го и направи гримаса. — Готово. Можеш да докладваш на баща си, че изпих тази гадост. А сега ти ми кажи как така си танцувала с лорд Бърк снощи.

Беше великолепно устроена засада. Джоун точно се усмихваше на предложението да докладва на баща си и беше напълно неподготвена за следващите думи. Вместо да даде внимателно обмисления си отговор тя, гузно изтърси:

— Ти как разбра?

— Получих бележка от лейди Деверес рано сутринта.

Джоун взе лъжичката и гребна от рохкото яйце. Лейди Деверес беше „качествена“ клюкарка. Когато казваше нещо, то винаги беше истина, независимо колко шокиращо звучи. До днес Джоун смяташе това за нещо положително, но вече не беше толкова сигурна.

— Танцувах с него, но само веднъж, защото се страхувах да не направи сцена.

Лейди Бенет забарабани с пръсти по масата.

— Ясно. Но той е напълно неприемлив, прекалено див и невъзпитан.

— Като Дъглас — осмели се да добави Джоун. — Сигурно се е обзаложил на голяма сума пари, че лордът няма да танцува с мен, а той го е направил, за да натрие носа на Дъглас.

— Брат ти не би се обзаложил с такъв като лорд Бърк. Просто няма никакъв шанс — възрази майка й. — И никога не би замесил твоето име в облог.

Дъглас би рискувал всичко за примамлив облог, но майка й бе напълно права относно минималните му шансове срещу лорд Бърк. Брат й получаваше прилична издръжка от баща им, лорд Бърк обаче разполагаше с над двайсет хиляди паунда на година — достатъчни няколко пъти да купи и да продаде Дъглас и вероятно го бе правил неведнъж. Зарязва яйцето и си наля чай.

— Не ми хрумва друга причина лорд Бърк да ме покани на танц, а Дъглас ме изгледа свирепо — явно някак съм му навредила, когато съм казала „да“. Пък и ти добре знаеш, че Дъглас се е забърквал в доста каша, провокирани от лорд Бърк.

Майка й стисна устни и процеди:

— Ще говоря с него по въпроса.

— Най-добре — съгласи се Джоун охотно. — Лорд Бърк е отседнал в неговата къща, осведомена ли си? Бог знае към какви бели може да насочи Дъглас.

Майка й свъси вежди. Джоун прецени, че е казала достатъчно и посегна към втора кифличка.

Влезе прислужник с плик върху поднос.

— Току-що пристигна, милейди — обяви той и го подаде на майка й.

Тя прочете адресата и й го подаде с думите:

— За теб е.

Джоун отвори плика.

— От Пенелопе Уестън е. Кани ме на разходка в парка вдругиден.

Леко се изненада как така приятелката й ще издържи дотогава. Пенелопе и Абигейл вероятно нямаха търпение да узнаят какво е станало снощи. Джоун почти очакваше приятелката си на прага им на зазоряване.

За миг майка й затвори очи. Не желаше единствената й дъщеря да дружи със сестрите Уестън. Господин Уестън беше син на адвокат,

натрупал състояние при строителството на каналите. Е, вярно, поне не се занимаваше с търговия, но въпреки това не беше и особено изтънчен. Парите обаче са си пари и той бе заделил солидни зестри за двете си дъщери с надеждата да се издигнат в обществото. В резултат ги канеха на всички събития, освен на най-височайшите. Матроните в Лондон не искаха да лишат по-малките си синове от възможността да си хванат богата наследничка.

Пък и Джоун бе открила сродни души в лицето на Абигейл и Пенелопе и независимо от огромните амбиции на лейди Бенет дъщеря ѝ да дружи с някой по-високопоставен, то тя трябваше да признае, че госпожа Уестън е здравомислеща жена с изискан вкус и дъщерите ѝ бяха добре възпитани.

— Не възразявам — обяви лейди Бенет и продължи: — Джоун, лорд Бърк ли ти каза, че постъпката му снощи е плод на облог?

— Не — отвърна дъщеря ѝ предпазливо, надигайки се от стола. — Само предполагам. Нямам чувството, че истински искаше да танцува с мен. Определено не показва да му е приятно. — Решително изхвърли от съзнанието си последните няколко минути от срещата им. — Спореше с мен и щом танцът свърши, се отдалечи, без да се сбогува.

Лейди Бенет я изглед изпитателно. Джоун запази невинното си изражение.

— Странно — отбеляза майка ѝ накрая, изпълнена с подозрения. — Ти не си типа жена, която да заинтересува мъж като него. — Отново се закашля. — Добре, можеш да си вървиш. Но, скъпа, в бъдеще искам да откажеш, ако той отново те покани. Не му вярвам.

Тя издиша облекчено и се усмихна. Според майка ѝ не беше привлекателна за мъжете, но това нямаше значение. Щеше да избегне по-сериозни разпавии, а това беше важното.

— Ще откажа, естествено, мамо. Но малко е вероятно лорд Бърк отново да ме потърси.

ГЛАВА 8

Сутринта след бала Тристан стана рано и отиде в салона за бокс. От известно време не го беше посещавал, но този път се съблече до кръста и се задържа на ринга почти три часа, изправяйки се срещу всеки, който искаше да удря и да бъде удрян. Щеше да остане и по-дълго и да се наслаждава на потреперването на мускулите си и на тръпката от удоволствие след всеки сполучлив удар, но се появи Бенет. Не каза нищо, ала стоеше до ринга и наблюдаваше свирепо приятеля си.

Точно това се постара да избегне Тристан, когато се измъкна толкова рано сутринта. След като снощи заряза госпожица Бенет поруменяла и объркана при палмите на лейди Малкълм, той напусна дома на домакините и вървя по тесните алеи из Ковънт Гардън, където човек можеше да се загуби сред предлагащите джин кръчми и многобройните зали за комар. Защото изпитваше потребност да се загуби. Боже, та той целуна Фурията и устата му продължаваше да жадува за нейната. Дори цяла река нямаше да утоли тази му жажда.

Допусна сериозна грешка, но не възнамеряваше да я повтори. Не беше готов и да отговаря на неизбежните въпроси на брат й. Какво, по дяволите, да му каже? По-добре да беше позволил Джесика Елиът да го открие зад палмите заедно с госпожица Бенет, както за малко не стана. Прецени за по-благоразумно да остане скрит — красноречиво доказателство колко безполезни са инстинктите му.

Не обърна внимание на Бенет докато не свърши двубоят му, но той го последва, когато се насочи към ваната с вода в ъгъла на помещението. Тристан се наведе и обля главата и раменете си. Прислужник му подаде кърпа и той започна да бърше с нея мократа си глава.

— Какво? — тросна се той, усетил се по-сигурен с полускритото си лице.

— Канех се да те попитам същото — озъби се Бенет. — Как ти хрумна да танцуваш със сестра ми?

Все още търкайки усилено, Тристан сви рамене.

— Стана ми жал за нея. Никой не я покани на танц.

— Това едва ли е по твоя вина. Тя и без това не обича да танцува, защото е по-висока от повечето мъже в залата.

Бенет едва ли познаваше сестра си добре, щом мислеше, че тя не обича да танцува. По лицето ѝ имаше изписано удоволствие, сякаш възнамеряваше да се наслаждава на всеки миг от танца, независимо кой ѝ е партньор. Това изражение го държа буден до късно снощи и отчасти беше причина за самоналоженото наказание днес. Тя искаше — направо копнееше — да танцува, а той не се оказа много очарователен кавалер.

— Не е виновна, че е висока. А и можеше да не приеме поканата ми.

— Но защо, по дяволите, въобще я покани?! — не се предаваше Бенет. — Именно ти каза, че е напаст и трябва да бъде избягвана. Сега майка ми иска да ми съдере част от кожата, защото съм я тласнал в ръцете ти! Обвини ме, че съм се обзаложил с теб да танцуваш с Джоун. Ужасна мисъл сама по себе си. Сякаш някога бих рискувал пари за нещо свързано със сестра ми. — Направи гримаса. — Без съмнение би направила всичко по силите си, за да загубя.

Тристан метна кърпата настрана.

— Тук си, за да защитиш честта на сестра си ли, или да ми се подиграваш, задето съм танцувал с такъв звяр? Говориш несвързано, Бенет.

Дъглас последва приятеля си в съседната стая, продължавайки да нарежда:

— И за двете, за жалост. Мама цъфна на вратата ми сутринта, за да излее гнева си върху мен, когато научила за танца ти с Джоун. При това — валс!

— Всеки танцува валс. Видях те, както ми се стори, да танцуваш с привлекателна блондинка по време на същия валс.

Бенет се изчерви.

— Да... Мама настоя отново да съм с госпожица Дръмонд.

Тристан махна тапата от шише с вода и отпи. Все още избягваше да погледне Бенет в очите.

— Защо пък и аз да не танцувам? Освен това ти ме накара да отида на проклетия бал.

— Но не за да танцуваш с Джоун — изръмжа Бенет. — Стига, Бърк... — Млъкна и прокара пръсти през косата си. — Знаеш, че мама никога не е питаела топли чувства към теб — продължи той вече по-спокойно.

— Не е заради нещо, сторено от мен — натърти Тристан, дръзвайки да го погледне в лицето. — Знаеш, че вини мен за всичките ти пороци, без да се пита защо продължаваш да им се отдаваш, дори когато ме няма.

Бенет стана още по-морав.

— Прав си. Но този път е различно. Силно се е настроила срещу теб. Така че за доброто на двамата ни, моля те остави Джоун на мира. — Усмихна се злорадо. — Няма да е толкова трудно. Ти самият я нарече напаст. Направо ти давам разрешение: срещнеш ли я, можеш да побегнеш в обратна посока.

Тристан само изсумтя и щракна с пръсти на момчето да донесе дрехите му. Напаст — да; дори по-голяма, отколкото Дъглас подозираше. Защото Тристан не желаше да побегне в обратна посока, когато види госпожица Бенет, колкото и да го вбесяваше. Искаше да чуе от нейните уста, че той е прав, а не тя, независимо за какво. И най-тревожното: искаше да я целува до полуда, когато това стане; а може би и още преди това.

Явно не беше с всичкия си...

— Е, поздравления ли трябва да следват? — попита той, за да смени темата. — Да се изнасям ли от къщата ти, за да почне булката ти да преобзавежда?

Приятелят му се навъси.

— По дяволите, Бърк. Не съм обвързан...

— Два танца с една жена? Няма да мине много време и ще си.

— Направих го, за да угодя на мама — изръмжа Дъглас.

Момчето се върна с дрехите. Тристан взе ризата си и я нахлузи през главата.

— Имам бегъл спомен от майка ти. Не е най-отвратителната жена на света. Защо всява такъв ужас в сърцата на децата си?

— Не е ужас — възрази Бенет. — Просто... не е разумно да възпламеняваш гнева й. Това е. Тогава всичко е по-спокойно. — Свъси вежди. — Джоун и от нея ли ти се оплака?

Прислужникът му подаде старателно изгладената връзка.

— Сестра ти не се ли отклони онзи ден, след като беше в къщата ти? Подозирам, че разходката ѝ по Бонд стрийт е била против волята на майка ви. А ти дори не успя да откажеш на настояването ѝ да отидеш на бала. — Започна да връзва връзката, като не откъсваше очи от огледалото, което момчето държеше. — Разбирам неомъжена дама да се навърта около полата на майка си, но ти си зрял мъж. Стегни се, стари приятелю. Укротяването води до подчинение.

Бенет изсумтя.

— Ти пък откъде знаеш? Цял живот си бил свободен като птичка.

Тристан прекара свободния край на връзката през възела и забодя игла в него.

— Да, свободен от родителско наглеждане, за разлика от теб.

Но лишен също така от всякаква обич, пропусна обаче да го спомене. Родителите му бяха починали толкова отдавна, че дори не ги помнеше. Доколкото знаеше майка му може да е била също като майката на Бенет.

— Никога не си давал вид, че ти пука. — Дъглас, явно възвърнал си доброто настроение, го потуша по гърба. — Повярвай ми: по-лесно е гневът на мама да е укротен. Танцувах с момичето, всички бяха доволни и сега отново съм свободен.

— Момичето харесва ли ти?

— Какво? — Бенет премигна.

— Харесва ли ти момичето — попита отново Тристан, обличайки сакото. — Ако ще танцуваш с някого, е по-хубаво да ти е приятно.

Приятелят му го изгледа смаяно, а после се разсмя.

— По дяволите. Не трябва да харесваш едно момиче, за да ти е приятно да танцуваш валс с него. Госпожица Дръмонд въобще не прилича на момичетата, по които си падам. Знаеш го отлично. Все едно да те питам дали ти е допаднало да танцуваш със сестра ми!

Беше редно да се засмее; да се съгласи чистосърдечно и с това темата да бъде забравена. Вместо това Тристан си представи извивката на устните ѝ, когато музиката засвири и си припомни овала на тялото ѝ под ръката му. Поради някаква причина не можеше да се присмива на госпожица Бенет пред брат ѝ.

— Всъщност: допадна ми — обяви той и се отдалечи, преди Дъглас да се съвземе от шока.

ГЛАВА 9

Сутринта в деня на разходката със сестрите Уестън Джоун лежа до късно в леглото. Опитваше се да съчини история, която ще задоволи Абигейл и Пенелопе, но без да разкрие прекалено много от случилото се. Налагаше се да се придържа относително близо до истината, за да не се издаде или оплете в собствените си лъжи по-късно. Очевидно се налагаше да им каже за целувката. Не само беше голяма новина, но и твърде „вкусна“, а мъжът, целунал я — достатъчно вбесяващ — за да изисква подробен анализ. Ако нещата станат неловки обаче, трябваше да има с какво да ги разсее.

С известно съжаление реши да жертва брошурата „50 начина да съгрешиш“.

Забрави обаче за всичко това в момента, когато стъпи долу. Прислужниците се суетяха напред-назад, а Смит, икономът, изглеждаше още по-сериозен от обикновено. Тя спря във вестибюла озадачена какво става. За нейна изненада баща ѝ слезе по стълбите облечен за пътуване. Придружаваше доктор Самюелс — лекарят, прегледал предишната сутрин майка ѝ.

— Какво става, татко? — попита Джоун, щом лекаря си тръгна.

— Ще вода майка ти в Корнуол — отвърна той. — Заради здравето ѝ.

— Божичко! — ахна Джоун. — Значи не е добре, така ли?

Майка ѝ доста кашля предишния ден и си легна по-рано от обичайното, но нищо не подсказваше колко сериозно е положението.

— Не е — въздъхна баща ѝ. — През нощта състоянието ѝ се влоши и извиках Самюелс на зазоряване.

— Какво е мнението му?

— Нещо възпламенява дробовете ѝ, а въздухът в Лондон влошава състоянието ѝ. — Джоун никога не бе виждала баща си толкова тъжен. — В момента Джанет приключва с опаковането на багажа. Веднага след това заминаваме.

— Горката мама. Ще се оправи, нали, татко?

— Надявам се. — Усмивката му беше искрена, макар и напрегната. — Възнамерявам да направя всичко по силите си, за да се оправя.

— Разбира се. — Джоун за миг си представи майка си мъртва. Силно стисна ръката на баща си. — Трябваше да ме събудиш... Нямах представа. Ще накарам Поли веднага да ми опакова багажа. Няма да ѝ отнеме повече от половин час...

— Не! — рязко възрази той. — Няма да идваш. Не може да дойдеш — добави той, когато тя отвори уста, за да му се противопостави. — Лекарят не е сигурен от какво страда майка ти и въпреки желанието ти да ни придружиш до Корнуол, нито майка ти, нито аз ще го позволим. Не искаме и ти да се разболееш.

— Но ти отиваш! Татко, ще ти помагам...

— Знам, скъпо момиче. — Прегърна я. — Но няма да дойдеш. Това е окончателното ми решение.

— Добре. — Джоун остана смълчана за момент, опитвайки се да осмисли ситуацията. — У семейство Уестън ли ще се пренесе?

— Не. — Баща ѝ се поколеба. — Представа нямам колко време ще отсъстваме и не искам да се натрапваме на госпожа Уестън. Помолих леля Евангелин да дойде да стои при теб.

— Леля Евангелин?!

Едва не зяпна. Евангелин, графиня на Кортни, почти петдесетгодишна, беше сестра на баща ѝ, два пъти овдовявала. Всяко предположение, че възрастта и статусът я правеха сериозна и почитателна обаче беше силно погрешно. Евангелин беше с борбен дух, неконвенционална и не се притесняваше от неща като обществено мнение или неодобрение. По време на първия сезон за въвеждане на Джоун в обществото Евангелин предизвика лек скандал, защото се захвана с далеч по-младия сър Ричард Кампиън, известен изследовател. Напуснаха Лондон и се заселиха в Челси, където сър Ричард се сдоби с имот, граничещ с имението на Евангелин — причина лейди Бенет да зачеркне и двамата от списъка си с гости. Джоун дори бе чувала майка си да нарича Евангелин „разпусната“ — един от най-ужасните етикети, които майка ѝ лепваше на дама. Леля Евангелин наричаше себе си „черната овца“ на семейство Бенет и видимо се наслаждаваше на прозвището.

А сега леля Евангелин щеше да дойде да я наглежда?

— Ами, би било чудесно... — Прочисти гърло. — Как е леля?
— В добра форма — увери я баща ѝ и я изгледа строго. — Не я насърчавай, Джоун.

Тя неволно поруменя и промърмори:

— Не знам за какво говориш...

Баща ѝ изсумтя.

— Много добре знаеш за какво. Ако Евангелин ти предложи да пиете бренди, непременно ѝ откажи.

— Да, татко.

— Същото важи за уиски, порто и всякакъв друг алкохол по-силен от чаша вино, хитрушо. Мисли за майка си.

— Мама със сигурност не би искала да съм груба с леля Евангелин.

— Не. Очаква от теб да откажеш благовъзпитано и чаровно, както добре умееш. — Устните му потрепериха. — Майка ти ще се тревожи, ако не ѝ го обещаеш, а аз не желая тя да се притеснява.

— Не, разбира се. — Джоун отново стана сериозна. — Колко време ще отсъствате според теб?

— Два месеца. Може би — три.

Доста дълго време; далеч по-дълго, отколкото някога е била без родителите си всъщност. Даде си сметка колко е притеснен баща ѝ, за да напусне Лондон така бързо и то за няколко месеца.

— Ще ни пишеш, нали? Ще държиш в течение Дъглас и мен как е мама?

— Дъглас няма да бъде в Лондон — обяви баща ѝ и нова тревожна бръчка се яви на челото му. — Планирах да отида в имението „Ашуд Хаус“ другия месец, за да надзиравам как върви работата там. Някой трябва да присъства след сполетелите ни наводнения. Понеже аз не съм в състояние да отида, ще пратя Дъглас.

— Дъглас ли?! — Джоун отново го погледна с широко отворени очи. — Пращаш Дъглас да построи нещо?!

Първо Евангелин, а сега — това. Целият свят се обръщаше надолу с главата.

— Не се налага да строи каквото и да било. Достатъчно е само да надзирава ремонта и да ме държи в течение. — Баща ѝ направи кратка пауза. — Ще му се отрази добре. Само в каши се забърква през последната година.

— Знам, но все пак... Божичко! — Джоун не изпитваше никакво угризение, че прехвърли вината за танца си с лорд Бърк върху брат си. Той не само го заслужаваше, а и тя бе убедена, че е вършил далеч по-лоши неща, отколкото родителите ѝ предполагаха. — Той как прие новината? — поинтересува се тя.

— Доста добре.

Икономът се появи и прошепна нещо в ухото на баща ѝ, който кимна и отново се обърна към Джоун.

— Ще се спогодите с Евангелин, нали? Вярвам в теб.

— Повече отколкото на нея?

— И на нея вярвам — добави той. — Но комбинацията от вас двете ме плаши малко.

Движение по стълбите отклони вниманието ѝ преди Джоун да успее да отговори. Джанет слизаше по стълбите, като с едната ръка закопчаваше палтото си, а с другата придържаше възглавнички и одеялца за завиване. Следваха я двама прислужници — вървяха побавно и подкрепяха лейди Бенет. Майка ѝ въобще не възразяваше; изглеждаше бледа и уморена и се виждаше, че ѝ е трудно да върви. Изглеждаше болна; сериозно болна и сърцето на Джоун се сви.

— Ще бъда послушна, татко — обеща тя задъхана. — Ще слушам леля Евангелин и ще се погрижа мама да се гордее с мен.

— Знам.

Усмихна ѝ се, прекоси вестибюла и застана до съпругата си. Лейди Бенет му се усмихваше с благодарност, докато той отстрани прислужниците и я прегърна.

Джоун усети сълзи да напират в очите ѝ, когато баща ѝ нежно взе майка ѝ на ръце; държеше я все едно е от най-фин порцелан. През целия си живот майка ѝ беше силната, с желязна воля и непоклатим дух. Баща ѝ беше родителят, който посрещаше с намигване по-дребните прегрешения на Джоун, даваше ѝ бисквитка или ѝ купуваше нова шапка след упрек или мъмрене от майка ѝ. Никога не бе смятала баща си за мекушав — нито физически, нито психически — но се изненада как той отхвърли протестите на майка ѝ, че може да върви и сама, даде последни указания на прислугата и я отнесе до каретата.

Тя ги последва и помогна на Джанет да подреди възглавничките зад гърба на майка ѝ. На два пъти лейди Бенет се разкашля и Джоун видя кръвта по кърпичката. Погледна разтревожено баща си, чието

изопнато лице подсказваше, че и той е видял кръвта. Пъхна се вътре и метна одеялце върху краката на майка си, която сякаш се бе смалила, а пръстите ѝ бяха по-бели от кърпичката в ръката ѝ. Джоун вдигна лице и лейди Бенет ѝ се усмихна немощно.

— Благодаря, скъпа.

Джоун стисна ръката ѝ.

— Бързо оздравявай, мамо. Вече казах на татко да ми пише всяка седмица, за да знам как си.

— Ще се постарая — усмихна се отново лейди Бенет. — А ти... Баща ти говори ли с теб?

— Дадох му дума — кимна тя леко. — Не се притеснявай за мен. Пръстите на майка ѝ стиснаха нейните.

— Добре.

Джоун се наведе и целуна майка си по бузата, след което слезе от каретата.

Баща ѝ си слагаше ръкавиците. Икономът стоеше до него и държеше шапката му.

— Пътуването навярно ще ни отнеме няколко дни. Не искам да я изтощавам излишно — промълви баща ѝ.

— Не, разбира се. Кога да очаквам леля Евангелин?

Той хвърли поглед надолу по улицата.

— Всеки момент. Сутринта ѝ писах, че заминаваме при първа възможност. Ще е тук до час, убеден съм. — След момент на размисъл продължи: — Ако не пристигне днес, отиди в дома на Донкастър.

Графинята на Донкастър беше сестра на майка ѝ. Джоун с радост щеше да отиде, ако братовчедка ѝ Марая още живееше там. Подозираше обаче, че сега ще завари само графа. Леля Касандра беше заминала да се грижи за Марая при раждането на детето ѝ.

Джоун не се плашеше от графа на Донкастър, но се чувстваше леко неловко в негово присъствие.

— Не е ли по-добре все пак да отида у Уестънови? Докато леля Евангелия пристигне, разбира се.

От каретата се чу нов пристъп на кашлица. По лицето на баща ѝ се изписа тревога.

— Добре, иди при семейство Уестън, щом искаш — отвърна той разсеяно. — Ние вече трябва да тръгваме.

Джоун кимна енергично. Да, нека тръгнат и отведат майка ѝ на място с по-здравословен климат. Кашлицата силно я плашеше.

— Довиждане, татко. Грижи се за нея.

— Обезателно. — Целуна я по челото. — Пиши ни. Майка ти ще се радва да чуе как си.

— Непременно, татко. Ще пиша всяка седмица.

Той се настани в каретата и прислужник затвори вратата след него. Майка ѝ се наведе леко напред, за да ѝ махне. Джоун се насили да се усмихне ведро и също ѝ махна. Остана на тротоара, докато каретата изчезна зад ъгъла.

Бавно се извърна и влезе в къщата. Изведнъж ѝ се стори така голяма и празна; липсваха жизнерадостният смях на баща ѝ и енергията на майка ѝ. Неволно потрепери и се загърна по-плътено с шала. Дали да не отиде у Уестънови, докато леля Евангелин пристигне? Не ѝ се стоеше сама в празната, ехтяща къща.

Но пък нямаше настроение за клюки и смях, а в дома на семейство Уестън и двете присъстваха постоянно. Абигейл би я разбрала и би я оставила на мира, но Пенелопе не можеше да мълчи. Джоун обикновено се наслаждаваше на всеки миг с двете сестри, но днес нямаше да издържи.

— Да наредя ли да ви донесат чай, госпожице Бенет? — попита икономът тихо.

— Да, Смит. Благодаря.

Той се поклони и я остави сама във вестибюла. Джоун не помнеше кога за последен път е била съвсем сама в къщата. Тръгна безцелно към сутрешния салон. Какво щеше да прави без майка си, която да я напътства? Евангелин щеше ли да я пуска да излиза, или бе получила строги указания от баща ѝ? Как щеше да се държи леля Евангелин?

Независимо от тревогите си, настроението ѝ започна да се подобрява, докато мислеше за опърничавата си леля. Не беше виждала Евангелин, откакто майка ѝ отказа да я приема в къщата, но беше чувала невероятни неща... Не вярваше на всичките, разбира се. Джоун знаеше, че леля ѝ пие повече от благоприличното и се обличаше в по-предизвикателни рокли, отколкото майка ѝ намираще за подходящи. Веднъж видя в далечината сър Ричард Кампиън и не се съмняваше, че Евангелин би пренебрегнала одобрението на обществото за такъв мъж,

но всичко друго вероятно беше силно преувеличено. Едва ли една графиня ходи на боксови мачове и залага; надали една дама язди из имението си в панталони и помага при оправянето на ограда; не на последно място историята как заради облог Евангелин е карала каруца трябва да е пълна измислица.

Сякаш привлечена от тези мисли на улицата се появи карета и спря пред все още отворената врата на къщата. Джоун отиде да посрещне скандалната си леля не без известна доза любопитство.

Евангелин, лейди Кортни, слезе от открития файтон и взе Джоун в прегръдките си.

— Скъпо момиче — възкликна тя, — родителите ти вече заминаха ли? Тръгнах, щом получих бележката от баща ти, но имахме проблем с колелото на файтона. Добре ли си? — Отдръпна се, за да огледа лицето на Джоун критично. — Няма сълзи. Това е добре. Силна си като всички от рода Бенет, виждам.

— Ами... — Джоун гледаше леля си слисано. — Не исках да разстроя мама.

Лейди Кортни се усмихна и хвана Джоун под ръка.

— Добро момиче. Да влезем ли? Дойдох само с един куфар с най-необходимите неща. Камериерката ми ще пристигне по-късно със сандъците. Дано не си била сама дълго време.

— Не, не беше дълго — отвърна Джоун, докато влизаха в къщата.

Леля ѝ свали шапката си и дългото бяло палто. Джоун с интерес огледа роклята на леля си. Без да е по последна мода, беше впечатляваща. Горницето, със семпла кройка и почти без украса, обвиваше плътно тялото. Деколтетото, дълбоко, но не прекалено, разкриваше плътен бюст като този на Джоун. Полата също прилепваше към бедрата и едва на двајсетина сантиметра от пода се разкрояваше. Дребни златни украшения проблясваха под ръкавите във форма на камбана. Джоун бе виждала такива в илюстрациите на съпругата на турски паша. Но най-шокираща беше материята: яркооранжев промазан памук, съшит с жълт конец. Никога не бе виждала нещо подобно.

— Боже — промърмори лейди Кортни, оглеждайки се наоколо. — Доста време мина, откакто не съм идвала тук. — За миг придоби замислено изражение. — Брат ти Дъглас добре ли е? Помня как се

пързеляше надолу по перилата, седнал върху географски атлас, измъкнат от стаята за учене. Много се гордееше с постъпката си, а майка ти едва не умря.

Джоун се засмя, преди да отговори.

— Добре е. Татко го е пратил в Норфолк да се погрижи за „Ашуд Хаус“. Имаше наводнение и предстои ремонт. Затова... реши Дъглас да отиде.

Нова усмивка, но вече не толкова лъчезарна, се появи на устните на леля й.

— Да. Помня как баща ни направи нещо подобно с брат ми. Дано помогне на Дъглас така, както помогна на баща ти.

— Какво искаш да кажеш, лельо Кортни?

Лейди Кортни й намигна.

— По онова време срещна майка ти. Но стига сме се отдавали на спомени. Хайде, кажи ми как си. Предчувствам, че ще се разбираме чудесно. А ти? Настоявам да ме наричаш Евангелин. „Лельо Кортни“ звучи подходящо за възрастна жена и не ми подхожда. Дано нямаш нищо против, но непременно се налага да отида на шивач. Миналата година въобще не дойдох до Лондон, а не бива да обикалям града с рокли отпреди две години.

Джоун прогони мисълта за първата среща между баща си и майка си и отвърна:

— Нямам никакви възражения. — Отново хвърли пълен с копнеж поглед към роклята на Евангелин. — Услугите на коя шивачка ползваш? Не разпознавам по модела й.

— Тихо — прошепна Евангелин с игриви пламъчета в очите. — Майка ти не бива да узнае. Шивачът ми не е жена. Италианец е и има страхотно око за цветове и материи. Шие роклите, за да ми отиват, а не следва модните тенденции. Тази харесва ли ти?

Беше великолепна, но майка й никога нямаше да й позволи да облече такава, независимо от породилото се у нея непреодолимо желание. Преглътна.

— Да, много.

— Тогава ще помолим Федерико да ушие рокля и за теб. — Погледна надолу и сякаш за пръв път забеляза роклята на Джоун. Очите й се разшириха. Джоун се досети защо. Беше в дневна жълта рокля, украсена навсякъде със сини панделки. Въпреки че бе точно

прекопирана от последния брой на „Ла Бел Асембле“, изглеждаше детинска и претруфена до екзотичния тоалет на леля й. — Или се придържаш към собствен стил — завърши Евангелин мило.

Джоун погледна роклята си. Беше хубава и напълно подходяща за дребно, шестнайсетгодишно момиче. За висока, знойна жена на двайсет и четири...

— Мама я избра — призна тя. — Много е модерна.

— И е много хубава — добави Евангелин бързо. — Но не мисля, че бледожълтото е цветът ти.

— А златистото? — Въпросът изскочи от устата й, преди да се замисли.

— Златистото е идеално за теб — възкликна Евангелин. — Да, точно така, с твоите очи и коса, ще е чудесно. Федерико ще измисли нещо, убедена съм. Например лилава фуста, със златиста пола и бюстие. Защо не и мъниста от черен кехлибар? Те са впечатляващи, а никой не ги носи в момента.

Джоун премигна насреща й. Да носи нещо, което никой друг не носи? Това не бе ли противопоставяне на модата? Но от друга страна... Погледна роклята на Евангелин. Само смела душа би сложила такъв цвят, а кройката наистина правеше чест на леля й.

— Или може би синьо — предложи тя предпазливо. — Много го харесвам.

— Чудесно! — Евангелин засия. — Ще поръчаме една при първа възможност. Смит! — Икономът се бе появил и на строгото му лице разцъфна усмивка, когато Евангелин се обърна да го поздрави. — Колко се радвам да те видя отново, Смит.

— Добре завърнала се, милейди — поклони се той.

— Помня Смит от времето, когато беше млад прислужник — обясни Евангелин на Джоун. — Веднъж ме спаси от ужасно наказание, като ми помогна да се вмъкна вкъщи през прозореца на мазето. Бях се измъкнала да гледам надбягване. Състоя се от другата страна на Темза и ми отне часове да се прибера вкъщи. Бяха ми забранили да излизам, но беше славно! Татко така и никога не разбра как съм влязла вкъщи. Много се радвам да видя, че още си тук — увери тя сърдечно икономата.

— Аз също, милейди. Чаят е сервиран в салона, госпожице Бенет.

— Боже, чаша чай ще ми дойде добре. Хукнах панически, щом получих бележката на баща ти. — Евангелин отново хвана Джоун под ръка. — Искам да ми разкажеш какви са любимите ти занимания в града.

Със слисано кимване Джоун успя само да благодари на Смит и се остави да я отведат в салона. Светът ѝ напълно се бе преобърнал. Дъглас, най-безотговорният нехранимайко в цяла Англия, бе пратен да надзирава поправянето на ловното имение на баща им. Евангелин, на вид точно толкова дива, колкото лейди Бенет се опасяваше, беше повикана да пази Джоун; Смит, официален и вдървен като епископ, откакто Джоун го помнеше, някога е помогнал на леля ѝ да се вмъкне през прозорец в мазето, за да не бъде опозорена.

Имаше силното предчувствие, че следващите няколко седмици ще са още по-странни, отколкото можеше да си представи.

ГЛАВА 10

— Бърк? Ето те! Ще те помоля за услуга.

Тристан спря на стълбищната площадка. От срещата в боксовия салон се постара почти да не се виждат с Бенет. Не беше трудно да отсъства от къщата през по-голяма част от деня, но не се оказа толкова лесно да избягва любимите места на Бенет за прекарване вечер. Очакваше да го изхвърли от дома си. Определено не беше кой знае каква голяма трагедия, но щеше да му е неприятно да загуби приятел заради някакъв си валс. В края на краищата танцът не му беше харесал чак толкова много.

И по-добре да не мисли за случилото се след валса...

Последва домакина си, който отново се бе върнал в покоите си.

— Какво е това? — попита той озадачен на прага на спалнята.

Бенет прокара пръсти през косата си и без това разчорлена.

— Къде са проклетите ми ботуши? Не онези от „Хоуби“, а за езда? — Наведе се да надникне под леглото. — Мърдок! — изкрещя Дъглас. — Къде са ботушите ми?

Тристан отстъпи встрани, докато Мърдок влизаше в стаята с ботуши в ръце.

— Ето ги, сър. Точно ги чистех. — Единият ботуш наистина беше лъснат, но по другия все още личаха следи от кал.

— Остави ботушите. — Бенет ги грабна и ги запрати в отворения сандък зад гърба си. Прислужникът трепна, когато засъхналата кал се посипа по сложените вече вътре дрехи, но Бенет не го забеляза. — Дай ми палтото. И дрехите за езда!

— Да, сър.

Мърдок изчезна.

— Ще пътуваш ли? — поинтересува се най-после Тристан и се облегна на касата.

Бенет очевидно не възнамеряваше да го изхвърли на улицата.

— Да. — Бенет хвърли на пода смачкана риза, за да отвори чекмеджето на бюрото и започна да рови в него. — Заминавам за

Норфолк.

Веждите на Тристан се стрелнаха нагоре.

— По това време на годината?

— Още сега. — Бенет изруга, извади книжата и ги пусна върху ботушите. — Нямам време да ги подреждам сега... Мърдок, повика ли вече карета? — провикна се той.

Тристан се заслуша.

— Направил го е — осведоми той приятеля си, след като чу едно приглушено „да“ отдолу. — Защо си се разбързал така?

Бенет се завъртя в кръг сякаш не знаеше с какво да се захване. Изглеждаше поразен.

— Баща ми ме праща в „Ашуд Хаус“. Преди две седмици е имало наводнение и някои от постройките са пострадали. Ще надзиравам ремонта.

Веждите на Тристан отново се стрелнаха нагоре. За пръв път чуваше бащата на Бенет да се обръща с някаква молба към сина си. Не му се струваше добър знак, че само приготвянето на багажа е докарало Бенет до състояние, при което би бил лесна плячка за всяка пърхаща жена.

— Колко неудобно...

— Не, не. Нямам нищо против, но... — Пое си дълбоко въздух, за да се овладее. — Всъщност майка ми е много болна. Татко ще я води в Корнуол, за да диша морски въздух и да укрепи дробовете си. Иначе той възнамеряваше да контролира от Лондон ремонта в Норфолк и да отиде там след месец, когато приключи сезонът, но сега... Сега изпраща там мен и това е положението.

С нов прилив на решителност Бенет събра приборите си за бръснене и също ги пусна в сандъка.

Аха. Значи това било: сър Джордж праща сина си в провинцията не толкова в израз на доверие, а по необходимост.

— Пожелавам скорошно оздравяване на майка ти.

Бенет го погледна с благодарност.

— Та каква услуга искаш? — попита го Тристан предразполагащо.

За него нещата се уреждаха чудесно; след няколко седмици в Норфолк Бенет ще забрави всичко за опасния валс. С малко късмет къщата на Тристан ще бъде поправена, преди Бенет да се върне, и

тогава напрежението от съвместното им съжителство ще изчезне. Колкото по-голямо разстояние има между него и Бенет, толкова по-добре.

— А, да, за малко да забравя. — Дъглас отметна падналата на челото му коса. — Ще се грижиш ли за Джоун вместо мен?

— Моля?! — Тристан застина.

— Родителите ми я оставиха в Лондон. Мама се страхува да не я зарази. Поверили са я на леля ни, лейди Кортни, но тя е малко... Редно беше аз да наглеждам и двете, но възникна тази задача в Норфолк.

— Какво имаш предвид под да се „грижа“ за нея?

Сърцето му биеше като чук в гърдите. Да се грижи за Фурията?! Да рискува да загуби разсъдъка си близо до нея?! По настояване на Бенет даде клетва да я избягва.

Бенет махна пренебрежително с ръка.

— Дръж си ушите отворени дали не се е забъркала в нещо — уточни той. — Погрижи се да се позабавлява. Танцувай с нея един-два пъти. Просто отвлечи вниманието ѝ от това, което се случва, нали разбираш? Не искам кой знае колко. — Изведнъж погледна Тристан доста изпитателно. — Нали онзи ден каза, че ти е било приятно да танцуваш с нея?

— В същия разговор ти ме предупреди да не се доближавам повече до нея — напомни му Тристан. — Такава била и заповедта на майка ви. Сега многоуважаваната ти родителка е извън града и ме натоварваш със задачата да обръщам внимание на сестра ти и да танцувам с нея, така ли? На толкова голям глупак ли ти приличам?

Ушите на Бенет почервеняха.

— Няма нищо глупаво. Просто прави за нея каквото аз бих направил.

Тристан присви очи.

— И какво, по дяволите, би направил за нея, ако останеш в града? Когато за последен път ви видях да си говорите, ти сипеше клетви по неин адрес.

— Да, помня. — Бенет си прочисти гърлото. — Но това беше преди. Нещата се промениха. Аз бих наглеждал сестра си в отсъствието на татко. Щях да се грижа да излиза, да не се забърква в неприятности. Иди да пиеш няколко пъти чай с нея, слушай я, докато бърби. За такива неща те моля.

— Бенет, това е най-идиотската идея, която някога ти е хрумвала — заяви Тристан напълно искрено.

Приятелят му направи гримаса.

— Нямам кого друг да помоля. Дънуд е магаре, Хукман е пияница, а Спенс... За нищо на света не искам Спенс да се навърта около сестра ми. Ти, от друга страна, вече танцува с нея и не полудя от преживяването. Ти си... За нея ти си недосегаем, не разбираш ли?

Тристан стисна ръце в юмруци; по-скоро от мрачно, а не от радостно предчувствие.

— Значи си луд, ако си въобразяваш, че ми се иска да прекарам остатъка от сезона под гневните удари на хапливия й език!

— Опитай се да я омаеш. — Ненадейно Бенет се усмихна. — Веднъж тя го постигна с теб. Не искаш ли и ти да опиташ? Обзалагам се на десет гвинеи, че ще обуздаеш нрава й за две седмици.

Лорд Бърк свъси вежди и отговори нещо грубо.

— Двайсет гвинеи! — предложи Бенет и се ухили самодоволно.

— Разкарай се! — изръмжа Тристан.

Представи си Бенет срещу себе си на боксовия ринг. Но това... Това бе далеч по-ужасно. Да посвети вниманието си на госпожица Бенет? Отново да танцува валс с нея? Да се изложи на нападите на хапливия й език? И всичко това, без да я целуне отново, защото се закле да не го прави. Не, не. Бенет трябва да не е с всички си, ако си въобразява, че това е приемлива идея. Той по-добре от всеки друг знае какви жени харесва Тристан: вдовица, или омъжени, готови за авантюри и ласки. Лейди Бенет ще получи сърдечен удар, ако разбере, че собственият й син го е предложил.

— Бърк. — Бенет престана да се смее и стана сериозен. — По дяволите, Трис. Баща ми не е тук, мен няма да ме има. Джоун създава проблеми, но не е зла. И ми е сестра. Не искам да я сполети нещо лошо. На никого не вярвам, както вярвам на теб. Вечно ще съм ти задължен, ако направиш това за мен.

Трис? Затвори очи, чувайки името от детството си. С Дъглас бяха приятели от почти двацет години; заедно бяха преживели много несгоди, но той никога не го изостави като другите дружки, които идваха и си отиваха. Явно благодарение на тази дружба Бенет не осъзнаваше, че оставя агнето под грижите на вълка; не че госпожица

Бенет приличаше на безпомощно агънце; тя по-скоро не се страхуваше от нищо. По-скоро апетитът на Тристан към нея бе вълчи.

— Добре — прие той, поемайки си дълбоко въздух и отвори очи. — Ще я наглеждам, но ако ми нареди да я оставя на мира, ще се подчиня на желанието ѝ. Съгласен ли си?

Изражението на Бенет се успокои.

— Съгласен съм. — Протегна ръка. — Благодаря.

С надеждата да не допуска огромна грешка Тристан я пое.

— Не забравяй: ти ме умоляваш да го направя.

— Няма, разбира се. — Бенет се захвана отново с опаковането на багажа си. — Ще я помоля да не е прекалено рязка с теб.

Не това имах предвид, помисли си Тристан. Кимна и си тръгна, преди да попадне в нов капан.

ГЛАВА 11

На следващия ден Джоун доби по-ясна представа какъв ще бъде животът с Евангелин.

Сандъците на леля й пристигнаха заедно с камериерката й Соли. Соли се оказа висока, стройна като статуя африканка. Липсваха й два пръста и говореше с мелодичен акцент, а думите се лееха по-сладки от мед. Усмиваше се — добре, но Джанет никога не би одобрила как се смее фамилиарно с Евангелин.

Ала най-смаяна Джоун остана от гардероба на леля си. Тоалетите приличаха на роклята, с която пристигна. Всички се оказаха в ярки, дръзки цветове и нетрадиционни. Покани племенничката си да ги разгледа и обеща да отидат при шивача й същия ден.

— Непременно ми кажи, ако нещо ти допадне особено — насърчи я Евангелин, докато Соли разопаковаше. — Федерико ще реши какво ще направи за теб. Така действа той. Никого не слуша. Но Соли може да преправи някоя от моите рокли, за да ти стане. Еднакво високи сме.

Това отговаряше на истината. Джоун беше само по-светла от леля си. Докосна пицно избродирана червена рокля. Повечето дрехи на Евангелин бяха в цветове и с кройки прекалено смели за неомъжена жена на възрастта на Джоун. Това обаче не обуздаваше желанието й да носи такива, но ако майка й дочуе, че се разхожда из Лондон с оранжев или ален тоалет...

— Как откри господин Салваторе, лельо Евангелин? Досега не бях чувала за мъж модист.

— Той е шивачът на сър Ричард. След като се запознахме, ми прати скица на рокля. Не му харесало особено как съм била облечена, затова ми предлагаше нов модел. — Евангелин се засмя. — Стори ми се изключително забавно и веднага направих поръчка. Нямах представа колко ми отиваше. Сър Ричард се съгласи с мен и оттогава използвам услугите само на Федерико.

— Не е ли... неприлично да се обсъждат такива неща с мъж?

Леля ѝ направи физиономия.

— Неприлично ли? Той не те кара да стоиш пред него по бельо. Има уважавана, почитена и изключително талантлива асистентка. И какво значи „прилично“? Преди десетина години момичетата като теб носеха тънки бели рокли, а днес дори бельото ни е по-плътно. В онези дни бе достатъчен по-силен повей на вятъра, за да бъде сринато приличието на не една дама. И трябва да си наясно: мъжете обсъждат дамското облекло. Смея да твърдя, че мислят за това, колкото и ние.

Трябва да носиш златно, долетяха като ехо думите на лорд Бърк. Приличаш на полуразтворен чадър. Джоун се изчерви.

— Да, така е, предполагам. Това обаче не значи, че знаят нещо по въпроса.

— Федерико знае. — Евангелин се изправи. — Още сега ще му пиша. Помоли Соли да ти покаже всичко, което искаш.

Соли се оказа старателна помощничка. Извади и ѝ демонстрира всекидневни рокли, вечерни рокли, палта и шалове. Гардеробът на Евангелин бе несравнимо по-разнообразен от този на Джоун.

— Всички са прекрасни — въздъхна тя замечтано, прокарвайки нежно ръка по костюм за разходка от кремава коприна с тесни тъмносини биета. Моделът, идеален за елегантно модно мъжко сако, въздействаше дръзко и неочаквано като дамски тоалет.

— Лейди Кортни обича да се представя в най-добрата си светлина — вметна Соли ласкаво.

Джоун въздъхна и ѝ подаде костюма. Тя също мечтаеше да изглежда добре. Не. Желаете да изглежда прекрасно. Ала както подозираше, това бе направо непостижима мечта. Зърна силуета си в огледалото и се помъчи да прецени потенциала си. Беше висока, знойна, а косата ѝ — кестенява и права — подходяща само да бъде сплитана или навита на масури. Но пък и Евангелин бе висока колкото нея и също така знойна. До момента не се бе появила нито веднъж с коса на масури и макар дрехите ѝ определено да не копираха последните броеве на „Акерман“, тя изглеждаше потресаващо, а не като полуразтворен чадър. Може би имаше някаква надежда...

Соли се насочи към кутиите за шапки.

— Искате ли да ги видите, госпожице? Според мен тази ще ви хареса.

Отвори една кутия.

Джоун извади боне — доста обикновено; не беше екстравагантно както очакваше. Повдигна го над главата си и се постара да си представи как ще ѝ стои. Модните шапки определено я правеха да прилича на великан.

— Пробвайте я — предложи Соли. — Тя няма да има нищо против.

Джоун се поколеба, но после се усмихна.

— С удоволствие — съгласи се тя и бързо седна пред тоалетката.

Сложи шапката и се погледна. Над широката мека периферия се издигаше дъно, но не толкова високо, колкото беше модно. Единственото перо украса не стърчеше, а се извиваше към тила и въобще не добавяше излишна височина. Най-хубавото бе, че шапката не правеше лицето ѝ кръгло. Доволна усмивка разцъфна на устните ѝ. Да, определено имаше надежда.

На вратата леко се почука.

— Имате посетител, госпожице Бенет — съобщи Смит.

Възхищавайки се как ѝ стои шапката на Евангелин, Джоун почти не погледна към иконома.

— Така ли? Кой е?

— Виконт Бърк.

— Кой?! — Тя едва не заби иглата в скалпа си.

— Лорд Бърк.

Върху подноса лежеше обикновена визитка. Джоун я погледна тревожно. Какво, по дяволите, искаше той?

— Да му кажа ли, че ви няма? — попита Смит след дълга пауза.

— Ами... — Постави шапката обратно в кутията. — Не. Ще го приема.

Повтаряше си, че я движи единствено любопитството. Бяха минали пет дни от целувката. Колкото и да отричаше, Джоун се питаше дали той ще ѝ се обади; дали целувката случайно не е била нещо повече от средство да я накара да млъкне; дали има шанс да е бил зашеметен от целувката толкова, колкото и тя.

Поради последвалото пълно мълчание стигна до заключението, че въобще не е бил впечатлен, проклетият му женкар.

От друга страна, ето днес той е тук, в салона. По коридора си хвърли бърз поглед в огледалото. Изражението ѝ бе спокойно, независимо колко лудо биеше сърцето ѝ. Влезе в салона.

— Добър ден, лорд Бърк.

Той стоеше в другия край на помещението, загледан през прозореца, но след поздрава й незабавно се обърна. За миг застина на място, но после се поклони.

— Госпожице Бенет. — След дълга пауза добави; — Поднасям най-искрените си пожелания за скорошното и пълно възстановяване на лейди Бенет.

— Благодаря. — За това ли беше дошъл, питаше се Джоун. Той стоеше и не откъсваше очи от нея. Беше прекалено привлекателен, за да се чувства удобно в негово присъствие. — Бележка от Дъглас ли ми носиш? — попита тя накрая.

Той стисна устни, преди да отговори.

— Нещо подобно. Значи той не ти е писал?

— Не. Защо да ми пише? Нали заминава за Норфолк. Даже мислех, че вече е заминал. Не се сецам какво има да ми казва преди отпътуването.

За миг лорд Бърк стисна очи, сякаш искаше да обуздае някакъв гняв.

— Да не би нещо с Дъглас да не е наред? — попита тя напълно озадачена от тази визита.

— Тук съм да ти предложа моята компания — отвърна той суховато. — Насреща съм, ако ти се излиза.

Джоун зяпна.

— Твоята компания?!

— По молба на брат ти — добави той бързо. — Бенет се опасява, че в отсъствието на родителите ви ще седиш сама вкъщи.

Дъглас го беше пратил да й прави компания? Той беше тук само за да направи услуга на брат й?

Джоун гневно си пое дъх. Как смее Дъглас да праща безпътния си приятел да я съпровожда из града? И как смее лорд Борсук да приеме, след като тя ясно даде да се разбере колко не харесва нито него, нито маниерите му? Ще им покаже тя и на двамата... Ще им покаже... Хрумна й пъклена мисъл и вместо да среже лорд Бърк тя му се усмихна мило. Ще даде добър урок и на двама им и славно ще се позабавлява, докато го прави.

— Така ли? Колко предвидливо от негова страна. И колко мило от твоя страна да посветиш толкова много от времето си, за да ме

развличаш.

Той очевидно бе очаквал друг отговор. Живите му зелени очи я изгаряха.

— Да, доста благородно, нали?

— И го правиш с такъв ентузиазъм. — Все така ведро усмихната постави ръка на гърдите си в знак на благодарност. — Репутацията ти на чаровник е напълно заслужена, сър.

Той леко изсумтя.

— Надявам се. И е добре да не го забравяш.

Джоун се насили да се изхили като едно от онези момичета, които съумяваха да си хванат съпруг още през първия сезон.

— Как бих могла? Особено след последната ни среща.

— Така ли? — Той скръсти ръце и я погледна с интерес. — И какво при последната ни среща по-точно ти направи такова силно впечатление?

— Ами да видим... — Потупа с показалец устните си, наслаждавайки се на момента.

Очите му не се откъсваха от лицето ѝ. Джоун съзнаваше, че не постъпва добре с него, но не можеше да се въздържи. Копнееше да си отмъсти, задето я остави зашеметена от една целувка; копнееше да му отмъсти, че си тръгна, вместо да я целуне отново. Щом целува една жена така, а после си тръгва, без да го е грижа, заслужава да бъде измъчван. Чувстваше се длъжна да го направи от името на всички жени.

— Например начина, по който ме покани на танц. Не, това го направи доста непохватно. Или извинението ти, задето ме обиди?

Той изсумтя леко надменно.

— Не, и с това не се справи добре — продължи Джоун и цъкна неодобрително с език. — Може би заради начина, по който предложи да ми върнеш нещо мое?

— Брошурата платих аз.

— И ако имаше капка ум, щеше да пратиш прислужник да ми я донесе — отвърна тя.

Очите му се плъзнаха по нея.

— Беше ми далеч по-приятно да я доставя лично.

За миг Джоун отново си припомни как пръстите му се допираха по гърба ѝ, как развързваха корсажа. Страните ѝ поруменяха.

— Говори за лошо планиране. Всичко, което изисква криене зад палми в саксии, говори, че не е добре обмислено.

Прекалено късно се сети какво друго наложи да се скрият зад дърветата. Лицето ѝ поруменя още по-силно, когато лукава усмивка се изписа по устните му — доказателство, че и той си го е припомнил.

— Не всичко — промълви той.

Джоун се опита да пропъди образа от съзнанието си; положи всички усилия, за да го прогони, но споменът за устните му върху нейните отказваше да се заличи. Насилваше се да не мисли как се бе вкопчила в него, как ръцете му я обгръщаха. Искаше да забрави как учестено биеше сърцето ѝ, как едва дишаше... С две думи, че се чувстваше както лейди Констанс се чувства в присъствието на любовниците си.

— Това означава ли, че възнамеряваш отново да ме целунеш, защото...

— Не — отвърна той. Най-после отклони поглед от нея.

— Добре — изрече тя с цялата овладяност, която успя да събере. — И без това не ми хареса особено.

За момент той остана неподвижен. На челюстта му затрепери мускул. Тръгна към нея бавно. Джоун не отстъпи, сигурна, че го е уцелила там, където да го заболи. Беше съвсем честно. След като той я целуна, с цел да я накара да млъкне, а не прояви джентълменство, като я насърчи да си мисли, че и на него му е харесало поне малко, сега тя можеше без угризения да му се присмива как се целува.

Но колкото повече приближаваше той, толкова повече ѝ се искаше да не бе изричала последното. Не искаше да отстъпи, но ѝ струваше доста усилия да не го направи. Най-накрая, на сантиметри от нея — тя съвсем осезателно долови аромата на одеколона му — той спря.

— Звучи ми като истинско предизвикателство — разнесе се ниският му кадифен глас. — Много обичам предизвикателствата, госпожице Бенет. Внимавай, когато ги изричаш.

— Момченцето има да се доказва още ли? — Погледна го покровителствено. — Първо се катериш през прозорци, за да откъснеш роза, а сега целуваш стари моми. Пак ще го направиш бързо-бързо, стига, предполагам, някой се обзаложи с теб.

Сега усмивката му стана опасна.

— Приемам облога. Казвам, че за един шилинг ще те целуна и ще ти хареса.

— Нали не възнамеряваше отново да ме целунеш? — Тя разтвори широко очи, правейки се на невинна. — А сега хем искаш да ме целунеш, хем да ми вземеш парите.

Раменете му леко потрепериха все едно ѝ се присмиваше. Наведе се напред и тя видя златистите точки в очите му.

— Казах, че не планирам да те целуна отново. Не съм казал, че няма пак да го направя.

Усети как гърлото ѝ пресъхна.

— Това е едно и също — опита се да го обори тя.

Този път той прихна.

— Ще разберем, нали? — Отстъпи назад и без да откъсва очи от нейните, се поклони. — Довиждане, госпожице Бенет.

Излезе, преди тя да успее да каже каквото и да било или да си поеме въздух.

* * *

Вече във от салона Тристан усети колко изострени са всичките му сетива. Боже, тя наистина бе доста опасна. Испита известна приповдигнатост, като си припомни изражението ѝ. Искаше той да я целуне там и веднага; знаеше го. За жалост и той изпитваше същото. Значи се бе провалил във възлово изпитание. Колкото и да си повтаряше, че трябва да се държи с нея като брат, умът и тялото му отказваха да я възприемат като „сестра“.

Наистина нищо не разбираше. Не беше красавица, макар днес да му се стори по-привлекателна. Разпуснатата коса ѝ стоеше добре, но от роклята ѝ отново го полазиха тръпки. Имаше хубави устни, призна неохотно той; изящни, меки, розови и опасно изкусителни. А и очите ѝ блестяха доста привлекателно; или по-скоро щяха, ако не беше предчувствието му, че всеки момент ще му се надсмее.

Но все пак досега успя два пъти да я остави безмълвна и с широко отворени очи, а никой мъж не подценява такава победа.

На входа прислужник се впусна да му донесе шапката и ръкавиците му. Там се появи друга жена. За миг си помисли, че е

Фурията, но веднага установи, че е доста по-възрастна. Имаше обаче същата фигура, а роклята ѝ подчертаваше красивите ѝ извивки. Черната ѝ коса, със сребърни нишки, бе подредена семпло, без нито един масур. Цялото ѝ лице засия от интерес, когато го видя.

Очевидно бе лелята, изпратена да я надзирава. Нали за нея Бенет спомена, че трябвало да бъде следена колкото и сестра му. Тристан спря и се поклони.

— Имам честта, предполагам, да стоя пред лейди Кортни.

— Точно така — отвърна тя, без да прикрива обзелото я веселие.
— А вие сте...

— Виконт Бърк, мадам, на вашите услуги.

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Приятно ми е да се запознаем, сър. Вероятно сте наминали да видите племенничката ми.

По неизвестна причина Тристан усети как леко се изчервява. Опита се да спре пристъпа; не беше извършил нищо нередно. Нито бе докоснал госпожица Бенет, нито я беше наградил. Появи се единствено, защото Бенет го надхитри да обещае да го направи.

— По искане на брат ѝ. Помоли ме да се грижа за здравето и доволството ѝ, докато той отсъства.

— Доволството ѝ? — Веждите ѝ леко се стрелнаха нагоре. — Колко сте внимателен. Е, заварихте ли я доволна?

Той прочисти гърло и се запита какво ли би отговорила Фурията. Изглеждаше му достатъчно добре, когато пристигна.

— Относително, мадам.

— Чудесно.

Лейди Кортни му се присмиваше и той ясно го долавяше. Потисна желанието си да свъси вежди.

— Надявам се нещата да останат такива. Взела съм я под крилото си, докато родителите ѝ отсъстват, както племенникът ми сигурно ви е обяснил. Ще се погрижа често да излиза, за да не се тревожи за майка си. — Направи пауза и предложи: — Защо не наминете някой път на чай?

По дяволите!

— Може — отвърна той, съчинявайки извинение да не уважи поканата.

Ненавиждаше чай.

— Прекрасно — усмихна се тя отново. — Нямам търпение да опозная по-добре приятелите и познатите на племенника и племенничката си. Добре сте дошъл вдругиден.

Той онемя. Прокашля се.

— Какво?!

— Вдругиден — повтори тя. — Ако ще придружавате Джоун тук и там, първо е редно да дойдете на чай. Довиждане, лорд Бърк. До скоро.

— Но... — Млъкна, защото тя кимна и придоби съвсем самодоволен вид. Прочисти си пак гърлото, но съзнаваше, че е победен. — Непременно. Довиждане лейди Кортни.

— Довиждане, лорд Бърк.

Тристан побърза да си тръгне. Нямахше търпение да напусне къщата. Бог да му е на помощ; сега му предстоеше работа с две Фурии.

ГЛАВА 12

Джоун не знаеше какво да мисли, след като Тристан Бърк си тръгна, но не и преди да я заплаши отново да я целуне. „Заплаши“ определено беше точната дума. Проклетникът сякаш знаеше в каква степен я извади от равновесие първата целувка. Що за човек беше той? Да иска да целуне жена само за да я слиска. Вероятно го прави, защото е женкар, прецени тя, и си въобразява, че може да целуне всяка жена на света и тя ще падне поразена в краката му. За него целувката не означаваше нищо и би трябвало и за нея да е така, но — както се утешаваше тя — все пак се оказа ценен урок от безспорен майстор. Когато някога най-после я целуне почтен мъж с благородни намерения, малко познание по въпроса ще ѝ дойде добре. Да, точно по този начин следва да гледа на нещата. Така се подготвя за бъдещето и за романтични срещи с истински джентълмени.

А Дъглас я оставяше в ръцете на този човек! Нима не знаеше каква репутация има приятелят му? Дъглас, неговият съучастник в повечето пакости и поразии. Какво си въобразяваше брат ѝ? Нима не осъзнаваше, че майка им никога няма да одобри лорд Бърк?

От друга страна, майка им отсъства, а Евангелин явно не би възразила Джоун да прекара известно време с него или с друг джентълмен, не че някой друг бе предложил услугите си да я съпровожда из града. Запита се каква ли е причината да се съгласи, а после се помоли вниманието му, каквото и да е то, да не ѝ навлече неприятности.

Тръсна глава и тръгна към стаята, където щастливо изучаваше колекцията от шапки на Евангелин, преди той да се появи. Налетя обаче на леля си.

— Да отидем ли при Федерико сега? — попита Евангелин, видимо ощастлива от нещо. — Нямам търпение. Пратих му бележка да има готовност да ни приеме още днес следобед. Ако си поръчае рокли сега, ще са готови до седмица. Предчувствам, че доста ще излизаме.

— Чудесно — съгласи се Джоун, прогонвайки от мислите си влудяващия я лорд Бърк. Изгаряше от любопитство да види кой създава дрехите на Евангелин. Днешната рокля на леля ѝ с висока якичка и свободно падащи ръкави приличаше повече на мъжка риза, отколкото на дамски тоалет. Нямаше нищо общо с полите на Джоун — изглеждаше удобна и най-вече въобще не приличаше на полуразтворен чадър. — Само да си взема шапката.

— Маниерите на Федерико не бива да те стряскат — предупреди я Евангелин в каретата. — Почти винаги отхвърля всичките ми предложения, но накрая резултатът неизменно е безупречен.

— Очевидно.

Евангелин имаше късмета да е намерила човек, който знае как да изтъкне достойнствата на фигурата ѝ. А Джоун... Е, Джоун съзнаваше, че майка ѝ прави всичко за нейно добро, но внимателно подбраните тоалети никога не ѝ стояха така елегантно, както на илюстрациите в модните списания. Бяха ѝ омръзнали опитите да скрива формите си под стегнатите корсажи; вече не хранеше никаква надежда, че някога ще изглежда елегантна в модни дрехи; изморяваше се да стои с часове, докато Джанет ѝ прави масури, а в резултат изглеждаше само по-висока и по-пълна. Ако господин Салваторе успее да създаде рокля — каквато и да е рокля — в която да изглежда елегантна, Джоун щеше да я носи, дори с риск да предизвика малък скандал. Тогава лорд Бърк едва ли ще я оприличава на чадър.

— Виконт Бърк често ли се отбива да те види?

— Ами... — Джоун се смути от неочаквания въпрос. — Видя ли го?

— Да.

Джоун се изчерви леко. Младата жена прочисти гърло.

— Всъщност е приятел на Дъглас и дойде... да пожелае скорошно оздравяване на мама.

Неизвестно защо не ѝ хрумна да каже друго. В главата ѝ ехтяха думите му как ще я целуне и това ще ѝ хареса; сякаш вече не го бе направил.

— Много мило от негова страна. Значи се разбира с майка ти.

Джоун си играеше с ръкавиците си и мислеше трескаво. Ако сподели истината с Евангелин, вероятно ще отпрати лорд Бърк завинаги. Баща ѝ, без съмнение, бе изтръгнал дума за образцово

поведение и от сестра си. Според обещанието, което даде на баща си, трябваше веднага да уведоми леля си, че майка ѝ не харесва и не одобрява лорд Бърк.

В момента обаче не желаше да анализира защо не иска да го направи.

— Нямам чувството, че с мама се познават достатъчно добре — заяви тя, молейки се да не я удари гръм, заради изреченото. — С Дъглас са приятели отдавна и най-вероятно го е направил от куртоазия.

— Спомена, че Дъглас го е помолил да те наглежда, да ти бъде като брат.

Джоун свъси вежди. Нищо не се получи от опита ѝ да отмине темата все едно е безинтересна.

— Да, и пред мен спомена нещо такова.

— Много прилича на баща си — отбеляза Евангелия замислено. — Преди да го сполети трагедията. Колин Бърк определено се открояваше.

Джоун ѝ хвърли бърз поглед, но леля ѝ бе извърнала глава.

— Така ли?

— О, да. — В тона на Евангелин се прокрадна намек от възхищение. — Навремето на баща ви му забраняваха да дружи с подобен тип млади мъже, за да не провокират склонността му към пакости. Без съмнение дядо ти е имал право. Нали знаеш, че тогава татко ти беше такъв калпазанин, какъвто е Дъглас днес? Но Колин Бърк... Боже! Притежаваше дяволски чар, беше най-привлекателният мъж в Англия и не проявяваше капчица страх. Всички млади дами бяха омаяни от него, а беше толкова опасен, красив и харизматичен. И не беше никак глупав. Не той беше наследникът в семейството и затова се ожени за дъщерята на морски капитан, който натрупал богатство в моретата. Но го сполетя трагедия — промълви тя отново.

Джоун хапеше устни. Не знаеше какво се е случило с родителите на лорд Бърк, но звучеше много тъжно. Може би не беше изцяло негова вината, че няма никакво възпитание.

— Трагедия ли?

— Да. — Леля ѝ придоби печално изражение. — И той, и съпругата му си отидоха от този свят, преди да навършат двайсет и пет. Той се удави, а тя... Май умря от разбито сърце. И моето щеше да е разбито, ако му бях жена.

Джоун пресметна нещо наум.

— Лорд Бърк е бил съвсем малък, когато двамата са починали — прецени тя.

— Той е връстник на Дъглас, нали? Да. Бил е съвсем малък. Чух за смъртта на Колин Бърк през лятото, когато се омъжих, а това беше година, преди да се родиш ти. Ето, пристигнахме.

Каретата спря. Евангелин не каза нищо повече за лорд Бърк, но и Джоун не попита. Той едва ли помнеше родителите си. Колкото и да се дразнеше от строгата си майка, тя не си представяше живота без родителите си. Ако бяха умрели, докато е била бебе, навярно щяха да я отгледат — о, ужас — лорд и лейди Донкастър. Дори перспективата с братовчедка й Марая да израснат като сестри нямаше да ѝ бъде за утеха. Струваше ѝ се някак нереално родителите ѝ да оставят нея и Дъглас на грижите на Евангелин. Запита се кой ли е отгледал лорд Бърк. Дъглас разказваше, че Тристан вечно е у някой съученик за ваканциите.

Това не бе причина да го харесва, естествено, но може би беше причина да не го съди така строго.

ГЛАВА 13

Тристан, посветил се изцяло да премисля провокативната си среща с госпожица Бенет, влезе в къщата на приятеля си, без да подозира какви неприятности го чакат.

Мърдок го посрещна в преддверието — нещо само по себе си необичайно. И още по-лошо — изглеждаше притеснен.

— Една дама ви чака, сър — прошепна той.

За миг на Тристан му хрумна, че госпожица Бенет някак светкавично е прекосила града, за да продължи конфронтацията им. Не му беше убягнал факта, че я лиши от възможността да коментира предложението да я съпровожда и заканата отново да я целуне. За момент го обзе изпълнено с приятно усещане очакване.

Но после здравият разум си каза думата; тя, естествено, нямаше начин да пристигне тук преди него. Излезе от дома ѝ, яхна коня и се върна право тук. Освен това тя не би дошла в тази къща. Един-единствен път се появи, когато брат ѝ живееше тук и въобще не подозираше за присъствието на Тристан.

— Коя е? — Изгледа Мърдок изпитателно.

Много малко жени биха дошли да го видят тук, а и на него не му се срещаше с тях.

— Лейди Бърк — отговори прислужникът.

По мнението на Тристан нямаше по-ужасна от нея. Запита се дали да не излезе незабавно, но леля му провали плана, защото се появи на вратата на малкия салон.

— Лорд Бърк — поздрави тя с леден глас, — чаках те.

Той си свали шапката и я подаде на Мърдок.

— Съжалявам за неудобството, мадам, но беше излишно да си даваш труда да идваш.

— Не бих го направила, ако въпросът не е спешен. — Тя изгледа многозначително все още суетящия се наоколо Мърдок. — При други обстоятелства не би ми минало и през ум да те посетя.

Тристан започна да си сваля бавно ръкавиците, като трескаво се опитваше да измисли причина, за да преустанови този разговор. Леля му никога не го бе харесвала; още от времето, когато беше момче. След като родителите му починаха, за няколко години го настаниха в къщата на дядо му заедно с бавачката. Това го устройваше, защото бавачката остаряваше и все по-трудно чуваше и той можеше да играе на воля и да се измъква от погледа ѝ при всяка възможност. Но когато дойде време да учи, чичо му — лорд Бърк — реши, че трябва да прояви голям интерес към него. Прати го в „Итън“ и разпреди да прекарва ваканциите в имението на рода Бърк — „Уайлдуд“ — в Хамшър.

„Уайлдуд“ беше чудесно място, но Тристан скоро го намрази. Той беше голям пакостник, а леля му — изключително чувствителна. Крясъците, тичането и всичко мръсно я отблъскваха. Тя бе дребна и порядъчна и възпитаваше двете си близначки по свой образ и подобие. Двете порцеланови кукли гледаха неодобрително Тристан — мокър и изкалян от джапането в изкуственото езерце — сякаш е най-противното същество на света. Не му отне много време да реши, че не иска да живее под покрива на чичо си, щом това означава да търпи и присъствието на леля си. Успяваше да не се мярка пред очите ѝ, та да се чувстват и двамата добре. Съумяваше да изкопчи покани от съучениците си, склонни да го приемат за ваканциите. Леля му Мери се правеше, че той не съществува и бе не по-малко доволна от подобно подреждане на обстоятелствата. Каквото и да бе дошла да иска сега, явно силно го желаше, защото не само бе го открила тук, но и го бе изчакала да се върне.

— Тогава да го обсъдим веднага. — Той подаде ръкавиците си на Мърдок и почти изсумтя: — Донеси на дамата чаша чай.

Прислужникът кимна и хукна към задната част на къщата. Тристан последва леля си в салона със стиснати зъби.

— Някой — най-вероятно Мърдок — бе поставил два различни стола пред камината. Леля Мери се настани в единия, но Тристан остана прав и се облегна на полицата.

— Е, какво е толкова спешно? — поинтересува се той, надявайки се отчаяно да е нещо дребно.

— Дойдох да питам кога ще е готова къщата на площад „Хановер“.

Веждите му се стрелнаха нагоре подозрително.

— Защо?

По бузите на леля Мери избиха две червени петна, но изражението ѝ не се смекчи.

— С оглед по-добрите перспективи на Алис и Катрин, ще е по-удачно да приемат посетители в семейната къща на баща си.

Известно време той я наблюдаваше смаяно. Именно затова не харесваше леля си. Тя го търсеше само когато искаше нещо, а онова, което искаше обикновено му създаваше огромни неудобства. Преди два месеца описа въпросната къща като непоносима, неподходяща за дами и недостойна за нея. Той разбра защо, когато две седмици след като тя се настани в къща в другия край на града, покривът се срути. В резултат таваните и слугинските помещения бяха напълно унищожени, а спалните се наводниха и доста от стените пострадаха. А сега искаше да се върне там?!

— Доколкото разбрах от разговора ни преди няколко седмици, семейната къща на баща им, която впрочем е и моя семейна къща, е прекалено старомодна и претрупана и в нея не може да се организира приличен бал.

— Така беше.

— В момента е пълна развалина. Там работят строители.

— Няма да останат дълго — отвърна тя. — Посетих я онзи ден и те казаха, че е почти готова.

Сега вече всичко му се изясни. Тя бе ходила да провери какви са щетите и вероятно бе очаквала да завари някаква съборетина. Вместо това бе видяла как той я реставрира; и не просто я реставрира, но и внася доста подобрения. Затова мнението ѝ се бе променило коренно. И нищо чудно, помисли си Тристан. Да, освен занемарена, къщата беше старомодна и претрупана. След като покривът се срина и тя стана напълно необитаема, той се захвана да разшири вратите и порталите, да вдигне таваните на горния етаж и да изгради наново стълбището. Освен това всички нови изобретения, които му допадаха, щяха да влязат в новия му дом — например новата система за отопление, включително в баните и в новите тоалетни на всеки етаж. В най-скоро време къщата щеше да бъде една от най-модерните в Лондон. Мери очевидно също бе забелязала подобренията. И без съмнение искаше да се настани в нея при предишните условия: безплатно.

Прокарвайки ръка през косата си, Тристан най-после седна на другия стол.

— Прости ми, ако не съм разбрал нещо. Когато чичо почина, се вслушах в твоите вайкания, че ще е жестоко и несправедливо да изгоня братовчедките си от дома им и затова ви предоставих къщата за осем години. Тази пролет ти дойде и категорично ми заяви, че тя вече не е подходяща и се местите в много по-хубава на Чарлс стрийт. Аз освободих квартирата си, защото очаквах да се настаня на площад „ХанOVER“. Сега недоволстваш от жилището на Чарлс стрийт и искаш да се върнеш на площад „ХанOVER“. Какво, за бога, толкова се е променило с къщите?

Стойката й, ако изобщо бе възможно, стана още по-вдървена.

— Къщата на Чарлс стрийт е прекалено тъмна. Подведоха ме относно състоянието на комините. А и кварталът не ми допада.

— Ти си вдовица с независима годишна рента — подсети я той.
— Вземи си друга къща.

— Трудно се намира приличен имот по това време на годината.

— Да, така е. След като освободих временната си квартира, не ми оставаше друго, освен да се натрапя на приятели, защото къщата на площад „ХанOVER“ беше невъзможна за живеене. Именно затова днес ме заварваш тук.

Махна небрежно с ръка и посочи спартански мебелирания салон на Бенет, където най-често се играеха карти или се провеждаха боксови мачове. Тук-там по ламперията имаше и дупки от остриетата на папири.

— Но къщата на площад „ХанOVER“ е още празна. Разполагаш с правомощията да я дадеш под наем.

— Или да я задържа и аз да живея в нея.

Устните на Мери побеляха.

— Искам отново да се нанесе в къщата — заяви тя направо. — Веднага щом ремонтът приключи.

Тристан кръстоса обутите си в ботуши крака.

— Перспективата аз да живея там ми допадна — сподели той.

— Къщата липсва на всички ни.

— Така ли? С течащия покрив, с димящите комини и тавана, който се наводнява при всеки по-обилен дъжд?

— Строителният предприемач ме увери, че тези неща са поправими.

— Да, срещу значителна сума, дадена от мен — вметна той. — И под моя надзор. Питам се защо проявяваш такъв интерес към къща, която заряза по собствено желание, а после, без да имаш право, отиваш да разпитваш наетите от мен хора какво са направили, след като си тръгна.

Сега вече цялото ѝ лице пламна.

— Ще ми разрешиш ли или няма да ми разрешиш да върна дъщерите си в дома им? — почти просъска тя.

— Не — отвърна вежливо той. — Преустройвам къщата по свой вкус. И да уточня: това е моята къща. Такава е от осем години. Оставих ви да живеете там, защото бях загрижен за дъщерите ти, но аз няма да имам къде да живея, ако отново ви дам къщата.

Тя стисна устни и отбеляза раздражено:

— Ти, за разлика от мен, можеш да си позволиш всяка къща в Лондон.

Той се ухили. Богатството на семейство Бърк беше значително, а и чичо му го бе управлявал добре. Леля Мери остана с твърде добра годишна рента, а братовчедките му Алис и Катрин имаха прилични зестри. В никакъв случай не бяха бедстващи или бедни.

Но бащата на Тристан, като послушен втори син, се бе оженил за богата наследница, единствено дете на адмирал, оставил цялото си наследство на нея. След смъртта на родителите си Тристан стана далеч по-богат от титулувания си чичо и това безкрайно дразнеше леля Мери. Онова шумно, пакостливо, мръсно момче бе не само наследник на имотите на рода Бърк и на семейната титла, но разполагаше и със собствени средства. Всичко бе отишло при него, а тя бе останала с вдовишката рента, която макар и голяма, беше фиксирана и ограничена. Днешното ѝ посещение, без съмнение, се дължеше на необходимостта за пръв път да си плаща наема.

— Какво всъщност искаш, мадам? — попита той, готов да я отпрати. — Да поема наема на къщата на Чарлс стрийт ли? Нова карета ще те успокои ли донякъде? Или на някоя от братовчедките ми ѝ трябва нова рокля? Възнамерявам да задържа къщата на площад „Хановер“, затова престани да я искаш.

Тя преглътна няколко пъти, преди да заговори.

— Наемът се оказа голямо перо. Би било щедро от твоя страна, ако го поемеш — довърши тя през стиснати устни.

— Добре. — Той се изправи. — Прати копие от договора на Томпкинс и ще се разпоредя да плати до края на сезона.

— Въглицата също не са евтини — продължи тя.

— Ще платя и за тях — кимна той.

— Имам и неуредени сметки. — Лицето ѝ вече беше алено. Тя се взираше в някаква точка зад рамото на Тристан. — На шивачката, на камериерката и на... месаря.

Той я погледна престолено изненадано.

— Толкова много! Май ще е добре да поговоря с управителя ти. Изглежда не се грижи добре за средствата ти. Рентата ти трябва да е достатъчна, за да живееш удобно, лельо.

— Не ми стига — просъска тя, хвърляйки му смразяващ поглед.

— А би трябвало — отсече той. — Не е мое задължение да те издържам. Този път предлагам да го сторя от щедрост и заради съчувствието, което изпитвам от затруднението ти да осигуриш добър сезон за дъщерите си тази година. Но не очаквай подобен жест да се повтори в бъдеще.

Тя се надигна видимо огорчена.

— Много мило от твоя страна, лорд Бърк.

— Довиждане, лейди Бърк.

Тристан се поклони и я изпрати до вратата. Но тя въобще не го погледна.

Мърдок се появи в преддверието, докато лордът затваряше вратата след леля си. Тристан го изгледа гневно.

— Как смееш да пускаш тази жена в къщата? Ако се появи отново, ще кажеш, че ме няма, едва ли ще се върна скоро и при никакви обстоятелства няма да я пускаш вътре да ме чака.

Прислужникът трепна.

— Извинявайте, милорд, но нито господин Бенет, нито вие ми дадохте такива указания. Тя мина край мен все едно е кралска особа или нещо подобно.

— Е, поне не ѝ поднесе проклетия чай. Тогаваше да остане най-малко час.

Въздъхна. Винаги след посещение на леля си Мери ставаше напрегнат. Макар тя вече да нямаше никаква власт над него, Тристан

продължаваше да чувства тежестта от намръщените ѝ погледи и язвителни забележки. Осезаемо помнеше каква самота го разяждаше, докато живееше в къщата на чичо си. Леля му се държеше с него като към мръсен и нежелан натрапник и това му бе страшно неприятно.

Грабна си шапката и нахлузи ръкавиците.

— Излизам — обяви той на Мърдок. — Отсега, докато се върне господин Бенет, няма да допускаш тук никаква жена. Легни пред вратата, ако се налага. Кажи, че вътре върлува чума. Направи всичко необходимо.

— Да, сър. — По лицето на Мърдок се изписа облекчение. — Обезателно, милорд.

Тристан се отправи към къщата на площад „Хановер“ пеша. Разходката щеше да му помогне да си прочисти главата. Щеше да говори с предприемача да не позволява на външни лица да оглеждат как тече ремонтът. Щеше да му даде същите указания, както на Мърдок: да не допуска никоя жена до имота. Запита се дали да не се пренесе още сега. Каквото и да разправяше леля Мери, къщата далеч не беше готова. Щеше да бъде обитаема след около месец. Така и така засега няма да кани гости. Ще живее сред неизсъхналата боя по стените и сред работниците. По дяволите — дори през покрива да капе при дъжд, това пак щеше да е малка цена за спокойствието, уединението и пълната липса на женско присъствие, което щеше да си осигури.

ГЛАВА 14

Водовъртежът от събития напоследък изискваше дълъг разговор с Абигейл и Пенелопе. С кратка бележка Джоун ги извести за заминаването на родителите си и отложи разходката, а Абигейл отговори с нужната загриженост и пожелания за скорошното оздравяване на лейди Бенет. Но всичко това се случи преди дни. След пристигането на Евангелин, след опасната заплаха от страна на лорд Бърк и посещението при господин Салваторе Джоун се пръскаше от желание да говори. Приятелките ѝ също нямаха търпение да чуят всичко, ако се съди по бързия им отговор, когато пожела да се видят. Абигейл предложи да се повозят с карета из парка и Джоун прие, след като получи разрешение от леля си.

— Най-после! — възкликна Пенелопе, когато Джоун ги посрещна на вратата. — От бала у семейство Малкълм не съм мигнала от тревога по теб.

— Вярно е, че не е спала, но не само от загриженост за теб — обади се Абигейл. — Предстои ти да бъдеш разпитвана безмилостно, Джоун.

Пенелопе направи гримаса.

— Няма лошо — уточни тя. — Не е хубаво човек да таи всичко в себе си. Олеква ти, когато го споделиш.

— Изненадана съм как така издържахте толкова време, без да се видим.

— Татко е решил, че ни трябва имот в провинцията, за да ни се вдигне цената. — Абигейл се усмихна. — Заведе всички ни в Челси, а после — в Гринуич и дори в Ричмънд, за да гледаме къщи. Мама за нищо на света не приема да живее по-далеч от един ден път до Лондон. Той сигурно е начертал кръг около града и е разпратил запитвания за имотите в тези очертания.

— При огледите не видях почти нищо, защото се тревожех за Джоун — сподели Пенелопе. — Сега бързо ни разкажи всичко, защото иначе ще умра от напрежение.

— Взехме Оливия за придружителка, а Джами реши да дойде с нас в последния момент, та няма да сме съвсем сами. — Вечно по-овладяна от сестра си, Абигейл погледна Джоун. — Дано нямаш нищо против. Пък и е добре за Оливия да излиза.

— Нямам, разбира се. — Джоун предпочиташе Оливия Таунсенд за придружителка пред госпожа Уестън. Беше само няколко години по-голяма от Абигейл и познаваше семейство Уестън от години. Когато излизаше с тях, се държеше по-скоро като по-възрастна сестра, а не като почтена вдовица, каквато беше.

Джоун не харесваше Джеймс, или Джами, по-възрастния брат на Абигейл и Пенелопе. Намираше го за прекалено сериозен и уравновесен — но винаги се държеше мило с нея. Пък и сестрите му знаеха как да се справят. Стигаше само да заговорят за чорапи или козметика и той бързо-бързо се отдалечаваше. След като госпожа Таунсенд и господин Уестън ги придружаваха, госпожа Уестън не бе сметнала за необходимо и тя да дойде или да прати прислужничка.

Пътуваха в открития фойтон на господин Уестън, а Джеймс яздеше с коня си до тях. Водеха лековати и безгрижни разговори и госпожа Таунсенд направи само веднъж забележка на Пенелопе, че се смее прекалено силно. Денят беше прекрасен и Джоун вдигна лице към слънцето. Луничките да вървят по дяволите; беше прекрасно да е навън с най-близките си приятелки.

За жалост мнозина бяха решили същото. Паркът гъмжеше от народ и каретите направо пълзяха. След четвърт час Пенелопе започна да се върти неспокойно на мястото си.

— Ако няма да седиш мирна, по-добре слез и върви — смъмри я госпожа Таунсенд, която седеше до нея.

— Прекрасна идея, Оливия! — Пенелопе ѝ се усмихна лъчезарно.

— Джами, искаме да се разходим — извика тя на брат си, а той кимна и пришпори коня, за да говори с кочияша. — Ще дойдеш ли с нас, Оливия?

Госпожа Таунсенд се усмихна.

— И да попреча да си поговорите откровено с госпожица Бенет, за което видимо нямате търпение ли? За нищо на света. С огромно удоволствие ще поседя тук на слънце няколко минути.

Не след дълго намериха място, където да спре каретата. Господин Уестън скочи от коня и им помогна да слязат, после се заприказва с госпожа Таунсенд.

Щом се озоваха на пет метра от каретата, Пенелопе изригна:

— Разкажи ни всичко!

— Има предвид как си, след като майка ти се разболя — намеси се Абигейл и погледна строго сестра си. — Добре ли си, Джоун?

— Да, да. — Направи пауза. — Притеснявам се за мама. Обикновено не боледува, но този път... Татко я отнесе почти на ръце до каретата. Разтревожих се.

— Стигна ли са вече в Корнуол?

Джоун вдигна безпомощно ръце.

— Не знам. Вероятно. Татко предупреди, че ще пътуват бавно, за да не се уморява мама. Получихме кратка бележка. Изпратили са я от Бат, но там спрели, за да си почине мама. Обеща да ми пише, когато пристигнат. Надявам се скоро да имам новини от него.

— Много разумно е постъпил.

За миг трите останаха смълчани. Джоун прехапа устни, спомняйки си колко немошна изглеждаше майка ѝ, как кашляше и плюеше кръв. Нямаше търпение да получи новини от баща си, но — от друга страна — не искаше също така той да бърза с придвижването им само за да ѝ съобщи, че са стигнали Девъншър. Важното бе лейди Бенет да пристигне безопасно в Корнуол, нищо че чакането я изпълваше с ужасни опасения и страхове. Стараеше се да не се притеснява и присъствието на Евангелин доста ѝ помагаше, но въпреки всичко всяка вечер Джоун мислеше за майка си.

— Добре ли се разбираш с леля си? — попита Пенелопе колебливо. — Никога не си говорила за нея.

Джоун се насили да се усмихне.

— Досега не я познавах достатъчно добре. Мама я смята за скандална и тя не идва често в Лондон. Не съм я виждала от години.

— И баща ти те остави на нейните грижи? — ококори се Абигейл.

— Да, но след като ме накара да обеща твържествено, че ще се държа прилично.

— Звучи ми неправдоподобно — възкликна Пенелопе. — Баща ти не е ли наясно, че това е почти невъзможно?

— Според мен обстоятелствата го принудиха — отвърна Джоун.
— Прати Дъглас в Ашуд да наблюдава ремонта на къщата след наводнението там.

— Дъглас? — почти изкрещя Пенелопе смаяна.

Зад гърба им господин Уестън се обърна и погледна в тяхна посока с леко свъсени вежди. Абигейл му махна с ръка и се усмихна лъчезарно, като същевременно сръга сестра си в ребрата.

— По-тихо, Пен. Джами ни гледа.

— Не ме интересува Джами — обяви Пенелопе, но вече по-тихо.

— Не мога да си представя Дъглас да избира тапети за стените и завеси за прозорците.

— Не е за вярване, нали? — ухили се Джоун. — Предполагам, че вече си скубе косите и мечтае да се върне в Лондон.

— Кажни ни за леля си — настоя Абигейл. — Не ми изглеждаш потисната.

— Не, точно обратното. — Джоун се огледа, но господин Уестън отново разговаряше с госпожа Таунсенд и двамата сякаш не се интересуваха от момичетата. — Тя е шокиращо оригинална. След вечеря пие бренди. Поздрави Смит, икономата ни, като стар приятел. Веднъж ѝ помогнал да се промъкне вкъщи, след като излязла без позволение. Освен това пет пари не дава за модата, а дрехите ѝ са прекрасни и впечатляващи. Почти не мога да дишам от завист.

Сестрите Уестън си размениха погледи.

— Нямам търпение да се запозная с нея — призна Пенелопе.

— Значи присъствието ѝ те радва? — смая се Абигейл.

Джоун се замисли за новата всекидневна рокля, която господин Салваторе шиеше в момента за нея. Както я предупреди Евангелин, той реши каква точно ще бъде и нито веднъж да се поинтересува от мнението ѝ. Осведоми я единствено, че ще бъде зелена. Говореше ѝ обаче мило и насърчително — имала заложби да бъде истинска Венера и той е наясно как да подчертае тези ѝ черти. С цялото си сърце се молеше да е прав и да се получи красива рокля; дано наистина да знае как да привлече погледите към високата ѝ, знойна фигура, а не да прилича на разперен чадър.

— Може да се каже, че с нея извадих късмет — отвърна Джоун неопределено.

Не спомена за роклята, защото искаше да види реакцията им, когато я облече.

— Много се радвам — увери я Абигейл.

— И аз. А сега кажи какво стана с лорд Бърк на бала у семейство Малкълм — поинтересува се Пенелопе.

— Даде ми „50 начина да съгрешиш“. — Джоун завъртя чантичката си. — Искате ли брошурата?

Нави я на стегнато руло и я върза с панделка. Отсъствието на майка ѝ и най-вече на Джанет ѝ даваше възможност да я крие по-лесно.

— Задръж я. Онзи ден успях да открадна броя на мама. Затова ли те изведе от залата с валсови стъпки?

За голямо неудобство на Джоун Пенелопе не се откланяше от интересуващата я тема. Обикновено оживено обсъждаха всеки брой, коментираха описаните действия и гадаеха кой от мъжете в града е вдъхновил написаното.

— Беше само за момент.

— Продължи няколко минути. Вярно, той се появи и почти веднага напусна балната зала, но ти се показа доста по-късно и изглеждаше твърде смутена. Какво стана? — прояви настойчивост и Абигейл. — Надявам се да е нещо пикантно, ако съдя как се изчерви.

— И двете сте ужасни — изгледа ги свирепо Джоун. — Не мога ли да имам свои тайни?

Пенелопе изсумтя.

— Не и в този случай. Иначе, когато следващия път те покани на танц, ще те проследим и така ще му е много по-трудно да те обсипва с ласки.

— *Пенелопе!*

Усещаше, че лицето ѝ е алено червено.

— Тя не отрича — отбеляза Абигейл. За пръв път проявяваше настойчиво любопитство като сестра си. — Е, какво направи той?

Джоун стисна устни, но част от нея нямаше търпение да им разкаже. Беше целуната — истински — от всепризнат женкар. И съществуваше шанс отново да го направи. Огледа се, за да се убеди, че са сами, и сниши глас.

— На никого не бива да казвате.

— На никого — увериха я приятелките ѝ в хор.

— Извини се половинчато, задето ме нарече чадър... — Веждите на Пенелопе се стрелнаха нагоре. — Пъхна „50 начина да съгрешиш“ в роклята ми... — Абигейл шумно ахна — И после ме целуна.

Последните четири думи изрече шепнешком и те бяха последвани от шумното възклицание на Пенелопе.

— На теб хареса ли ти? — поинтересува се Абигейл.

— Какво значение има? — изсумтя сестра ѝ. — Целунал я е най-привлекателният виконт в Лондон!

— Беше доста приятно — отвърна Джоун все така поруменяла, — докато не обяви, че го е направил, само и само да млъкна.

Приятелките ѝ добиха комични изражения. Пенелопе видимо бе бясна, а Абигейл — смаяна. В следващия миг и двете се опитаха да прикрият смеха си.

— О, Джоун — въздъхна Абигейл с весели пламъчета в очите, — ти си омаяла един женкар и той те е целунал!

— Искам да съм като теб един ден — обяви Пенелопе.

— И това не е всичко. Онзи ден дойде вкъщи и съобщи, че е обещал на Дъглас да ме придружава из града. Като брат. Представяте ли си?

— Отчаяно се опитвам — промълви Пенелопе.

— Съзрях великолепна възможност да му го върна заради проявеното нахалство и затова не казах „не“. Но не се въздържах и го попитах дали възнамерява пак да ме целуне, а той отвърна отрицателно. — Джоун се усмихна самодоволно. — Обясних му, че и първия път не ми е харесало...

— Лъжкия! — промълви Абигейл.

— Било му прозвучало като предизвикателство — продължи Джоун, хвърляйки изпепеляващ поглед към приятелката си. — Дори се обзаложи на един шилинг пак да ме целуне и то така, че да ми хареса...

Млъкна, защото с известно закъснение осъзна, че май е споделила прекалено много.

— Облог? — възкликна Пенелопе. — Ти прие ли?

— Не, естествено!

— Но ти се е искало. — Абигейл я гледаше изучаващо и продължаваше да се усмихва. — Искаш пак да те целуне.

Джоун отвори уста, затвори я и чак след време напомни:

— Обещах на татко да се държа прилично. Не бих се впуснала в такива неизискани начинания като сключване на облози.

— А само ще се целуваш — засмя се Пенелопе.

— Джоун — подхвана Абигейл вече по-сериозно, — вълнуващо е джентълмен да те целуне тайно веднъж или дори два пъти, но докъде искаш да стигне всичко това? Онази вечер го нарече лорд Борсук и каза, че си го ударила по лицето.

— Не бъди толкова строга, Аби — смъмри я Пенелопе. — Било е само целувка.

— И облог за нови целувки. Просто смятам, че Джоун трябва да внимава. — Абигейл сви рамене. — Той е известен женкар и все се забърква в скандални истории. Не вярвам Джоун да иска да участва в подобно нещо.

— Не особено — промърмори тя.

— Една скандална история би била много лошо нещо, естествено, но докато трае... би могло да е вълнуваща.

— Освен ако лудо не се влюби в нея и не ѝ предложи брак — разсъждаваше Пенелопе. — Някои скандални връзки завършват по този начин. Понякога и женкарите се влюбват, да знаете.

Абигейл погледна Джоун.

— На това ли се надяваш?

Тя не отвърна — наистина не знаеше какво да каже. Трудно ѝ бе да отрече, че целувката на Тристан Бърк ѝ е била приятна; дори повече от приятна. Възпламени сетивата ѝ и накара кожата ѝ да копнее за нов допир. Една невъздържана част от нея дори се вълнуваше от мисълта за по-интимни докосвания, когато си спомняше тялото му, притиснато към нейното. Ако и той искаше същото, тя не знаеше как би му отказала, независимо какви са мотивите му. Да се чувства желана, макар и за кратко, беше огромно изкушение.

Но лорд Борсук да се влюби в нея? Не си го представяше. Изглеждаше твърдо решен да намира нови начини да бъде груб и нахален при всяка тяхна среща. Джоун нямаше желание да се омъжи за мъж, който постоянно ще спори с нея, ще я нарича непривлекателна и ще я подчинява на волята си. Дори поведението му да се промени, трябваше да се съобразява и със семейството си. Майка ѝ по-скоро ще я прати в манастир, отколкото да позволи да се омъжи за такъв като

лорд Бърк. Ако допусне да се замеси в скандал, то плановите на лейди Бенет ще включат именно манастир и здраво заключени врати.

— Не — отвърна тя тихо най-накрая.

— Тогава внимавай — посъветва я Абигейл. — Не е вълнуващо, знам, но така трябва.

— Извинете, но готови ли сте да се прибираме? На госпожа Таунсенд ѝ стана горещо от слънцето.

И трите момичета подскочиха от гласа на господин Уестън. Той се бе приближил зад Абигейл.

— О, да, готови сме — обяви Пенелопе, хвана брат си под ръка и го поведе към каретата, но не и преди да хвърли съчувствен поглед към Джоун. — Защо остави Оливия да седи на слънце, Джами? Трябваше да спрете на сянка...

Абигейл тръгна редом с Джоун.

— Харесало ти е, нали? Говоря за целувката. Съдя по изражението ти.

Джоун въздъхна донякъде от копнеж, донякъде от съжаление.

— Да...

— Значи отново иска да те целуне, след като се е обзаложил следващия път да ти хареса повече — отбеляза приятелката ѝ след малко.

— Каза го колкото да ме дразни.

— Сигурна ли си?

Джоун само изсумтя. Бяха стигнали до каретата и господин Уестън помагаше на Пенелопе да се качи.

Вместо да пристъпи напред и да последва сестра си, Абигейл се обърна към Джоун.

— Да не се замесваш в скандал е разумно — прошепна тя. — Но няма нищо лошо да храниш надежди в джентълмена да пламнат чувства.

— Глупаво е да се надяваш на каквото и да било от този джентълмен — отвърна Джоун с тъжна въздишка и мислено се помоли да не забравя това предупреждение.

ГЛАВА 15

Пред къщата на семейство Бенет на Саут Одли стрийт Тристан слезе от коня си и бавно го върза. С известен късмет посещенията му щеше да е кратко, но започваше да съжалява, че не носи алкохол. Как сегашната визита — и то на чай! — щеше да допринесе за разнообразяването на сезона за Фурията? Ако трябваше да се обзаложи, беше сигурен, че тя не би искала да го види отново.

За стотен път се запита как допусна да го въвлекат в тази история. Щом Бенет се върне в Лондон, ще се разправя с него. „Грижи се за сестра ми“, каза му той. По дяволите! Все едно да беше помолил Тристан да хване глиган и да го язди до Йорк; колкото глиганът щеше да оцени усилията му, толкова щеше да ги оцени и тя.

Оправи си сакото и потропа на вратата. Да влиза по-бързо, да пийне малко чай и час по-скоро да си тръгне. Независимо какво му каже тя, независимо колко е провокиращо, той не бива да ѝ отговаря. Ще се осведоми как е със здравето, как е майка ѝ, ще попита дали иска да застреля брат ѝ, задето е подложил и двамата на този фарс и ще си тръгне. Тази мисъл го развесели. След няколко минути в безсмислени любезни разговори и ще е приключил.

Икономът му отвори и го въведе в салона. Но там го чакаше само прекалено широко усмихнатата лейди Кортни.

— Лорд Бърк, много се радвам да те видя. Благодаря, че се отби.

Тристан се поклони и потисна желанието да погледне в коридора зад гърба си. Ако бе извадил лош късмет и се бе отбил в момент, когато госпожица Бенет отсъства, определено нямаше да остане.

— Удоволствието е мое, мадам. Радвам се за поканата.

— Да — кимна тя весело. — Няма ли да седнеш? Племенничката ми ще се върне всеки момент. Канехме се да прием чай и да се подкрепим със сандвичи. Ще се присъединиш ли към нас?

— Много мило, благодаря.

Той седна срещу нея. Графинята звънна за прислужницата и нареди на момичето да донесе още сандвичи и сладки за чая.

— Е — усмихна му се лейди Кортни, — как е Дъглас? Отдавна не съм го виждала, а племенничката ми каза, че в момента си отседнал при него.

— Замина за Норфолк, но беше в отлично здраве и настроение, когато тръгна, мадам.

— Много добре — зарадва се тя сърдечно. — Помня го като голям калпазанин. Постоянно търсеше приключения и беше готов да наруши не едно и две правила. О, не бива да говоря така пред теб. Той никога не би ми простил. Моля те, не обръщай внимание на спомените на една любеща леля.

— Разбира се — промълви Тристан, изпитвайки известна завист към Бенет.

Защо неговата леля не мислеше така за него и за младежките му пакости? В думите на лейди Кортни не се долавяше никакъв упрек, а по-скоро известно възхищение.

— Ще ти призная, че момчето ми е легнало на сърцето — продължи домакинята му. — Харесах го от момента, в който се плъзна по перилата на стълбицето на тази къща. Използва атлас вместо шейна. Такава врява се вдигна! Родителите му даваха тържествена вечеря, а той обърка всичко, появявайки се долу с диви крясъци.

— На никое момче не би му хрумвало да се пусне по парилата, без да вика — отбеляза Тристан с лека усмивка. — И аз съм го правил един-два пъти.

Направи го точно три пъти, преди да го хванат и така здравата да го набият, че още потреперваше от спомена.

Все така широко усмихната лейди Кортни се наведе напред и сниши глас.

— Естествено. Като малка и аз го правех. Брат ми ме научи. Проявявахме благоразумие обаче да го правим, когато родителите ни отсъстваха.

— Много разумно — съгласи се той със сериозно изражение.

Вратата се отвори и влезе някаква жена.

— Лорд Бърк — каза тя леко задъхано и направи реверанс, — каква приятна изненада.

Тристан зяпна. Щом чу щракването на бравата, беше скочил на крака, но ако лейди Кортни не бе казала, че племенничката ѝ скоро ще се върне, не би познал госпожица Бенет. По нея нямаше нито една

джувка, нито сантиметър дантела; направо липсваха каквито и да било декоративни елементи. Роклята ѝ, масленозелена — оказа се прав, че наситените цветове ще ѝ стоят добре — бе гарнирана само с едно сатенено бие около деколтето. Полата, без никакъв набор, бе богато избродирана и леко се полюшваше при всяка стъпка. А косата ѝ... Масурите бяха изчезнали. Кестенявите ѝ кичури, прибрани назад, образуваха водопад по раменете, който сякаш умоляваше да го докосне мъжка ръка.

— Променила си прическата — отбеляза той очевидно.

Тя премигна.

— Да. Измъкна се една фиба и се наложи да прибера косата назад.

Поради неизвестна причина Тристан си представи как би разпуснал косата ѝ така, че да се разпилее около лицето ѝ. Прочисти си гърлото, а тя прекоси стаята и седна на дивана.

— Добре ти стои...

— Говорихме за Дъглас — обади се лейди Кортни, — и какъв палавник беше като малък.

Госпожица Бенет се обърна към него с грейнали очи.

— Това може да се окаже дълъг разговор — отбеляза тя. — Лорд Бърк сигурно има какво да каже по темата.

— Да не ме насърчаваш да разказвам истории за брат ти, госпожице Бенет?

Все още му бе трудно да повярва, че е същата жена. Просто не бе забелязал, че към шията и бюста ѝ се спуска толкова гладка кожа. Всъщност сега, без дантели и фльонги, гърдите ѝ се виждаха доста добре, както и фигурата ѝ. За разлика от отвратителната розова рокля, тази не я правеше пълна. Почти го засърбяха ръцете да я прихване през кръста.

— Защо не? С леля положително ще припаднем от някои от вашите подвизи.

Тя премигна насреща му, с което привлече вниманието му към очите ѝ и лукавото пламъче в тях.

Той се ухили. Отново бе безстрашна и напориста, както в деня, когато нахлу в къщата на Бенет. Така я харесваше много повече отколкото нервна и напрегната, каквато беше на бала у Малкълм. А и

не изпитваше никакъв срам да го признае. След като бе обещал да се грижи за нея, защо да не му бъде и интересно?

— Не — обади се лейди Кортни със смях. — Как да говорим за Дъглас? Горкото момче не е тук да се защити!

— И да беше тук, едва ли щеше да успее — възрази госпожица Бенет.

Преди да проговори, Тристан се изкашля, за да прикрие напушилия го смях.

— Надявам се лейди Бенет да се възстановява.

— Получихме само кратко писмо от сър Джордж — уточни лейди Кортни. — Принудили се да спрат в Бат. Дано да е за добро. Винаги съм намирала Бат за изключително освежаващо място. Бил ли си в Бат, лорд Бърк?

— Ами...

Спомни си едно ужасно лято — беше единадесетгодишен и понеже не успя да си изпроси покана от някой съученик, се наложи да прекара в Бат цял месец с чичо си и леля си. По онова време леля Мери беше бременна и още по-непоносима от обичайното. Но определено не беше в лошо настроение; точно обратното. Беше убедена, че ще роди син и така ще лиши Тристан от възможността да наследи титлата на семейство Бърк. Затова през цялото време тя беше в изключително добро настроение. Винаги се бе питал колко ли голямо е било разочарованието ѝ да роди две момичета вместо син. Но завинаги щеше да запомни престоя в Бат заради самодоволната усмивка, с която го даряваше всеки ден през онзи кошмарен месец.

Прогони неприятния спомен.

— Не истински, лейди Кортни — отвърна той. — Само минах оттам веднъж.

Тя го гледаше замислено.

— Трябва да го посетиш някога. Прекрасен град е.

Той кимна. Влезе прислужницата с подноса с чай. Лейди Кортни помоли племенничката си да сервира и отново насочи вниманието си към него.

— Но какво правя аз? Насърчавам те да напуснеш града, а в Лондон има толкова изкушения, че ще е нужен цял един живот да се наслади човек на всичките. Тази сутрин обсъждахме кои покани да

приемем. Лейди Брантуд предлага ли свястно вино по време на баловете си?

— Ами... — Той я зяпна, преди да отговори: — Нямам представа.

Лейди Кортни направи физиономия и махна с ръка.

— Тогава значи ще се наложи да рискуваме. Поне може да се разчита на лейди Мартин да поднесе хубаво вино на соарето си в четвъртък. Джоун, пиши на лейди Брантуд, че приемаме поканата. Ще те видим ли там, лорд Бърк?

Той погледна госпожица Бенет, която му подаваше чаша чай. С един-два танца с нея ще изпълни задължението си към Бенет, в края на краищата.

— Най-вероятно, лейди Кортни. — Младата дама срещу него сведе глава, но не и преди той да забележи как забели очи. — Госпожица Бенет ще ми запази ли един танц за въпросната вечер?

Джоун вдигна изненадано глава, а после на устните ѝ се появи насмешлива усмивка.

— Опасявам се, че не мога, сър.

Тристан едва не изпусна чашата с чай. Не канеше много дами на танц, но когато го правеше, никога не му отказваха; никога. Вместо да изпита облекчение, сега му се прииска да танцува с нея повече от всичко на света. Жадуваше да разбере дали ухае все така приятно; копнееше да я усети отново до себе си; и най-вече, по дяволите, мразеше да му отказват.

— Брат ти изтръгна от мен изричното обещание да танцувам с теб.

Тя му се усмихна по онзи лъчезарен начин, който вече го изпълваше със съмнения.

— Боже, каква дилема! Мама изтръгна от мен изричното обещание да не танцувам с теб. Остава двамата да се разберат, но те предупреждавам, че мама винаги се налага над Дъглас.

— Навярно е било редно да го направят, преди брат ти да ме накара да се закълна. — Самодоволната усмивка изчезна от лицето ѝ. — Понеже и двамата отсъстват, предлагам да се допитаме до неутрална страна да вземе решение. Лейди Кортни — обърна се той към леля ѝ, без да сваля очи от Джоун, — кое обещание според вас е

по-важно: моето, дадено на господин Бенет, че ще се грижа за сестра му, или нейното, дадено на майка ѝ, да откаже покана за танц?

Лейди Кортни се засмя.

— Като момиче, което някога се надяваше да не пропусне танц, бих приела поканата при условие... — хвърли поглед към племенничката си, — при условие че е продиктувана от най-добри намерения, в името на удоволствието и на двете страни, а не само заради чувството за задължение.

— Изражението му е доста сериозно, лелю — отбеляза госпожица Бенет злорадо. — Не вярвам, че ще му е приятно да танцува с мен.

— Как би могло, след като самата покана предизвика спор? — Тристан отпи от чая. — Но пък ще ми остане удовлетворението, че съм спазил думата си, разбира се.

— Боже — възкликна лейди Кортни с възхищение, — никога не бих пропуснала шанса да докажа, че един мъж греша.

— Приемам — отвърна племенницата ѝ почти в същия миг.

Чувство на триумф обзе Тристан. Съзнаваше в каква опасна територия стъпва. Тя вероятно възнамеряваше да му връчи собствената му глава на сребърен поднос. Но не му пукаше. Не желаше да мисли до какви клюки би довело това. Не искаше да си представя какви опасности крие прекарването на много време с нея. Самата перспектива да я докосне отново замъгляваше целия му здрав разум.

В стаята влезе прислужник и подаде писмо на лейди Кортни. Тя прочете името на подателя и почти скочи от стола.

— О, моля да ме извините. Очаквах това писмо и най-вероятно ще се наложи да отговаря веднага. Джоун, скъпа, ще налееш ли още чай на госта ни?

— Лоши новини ли очакваш? — попита госпожица Бенет разтревожено.

— Не, не... Поне се надявам да не са. — Леля ѝ вече се бе запътила към вратата. — Продължавайте без мен. Ще се върна след малко.

Излезе и внимателно затвори вратата след себе си.

Тристан, скочил на крака, когато тя се изправи, се обърна към госпожица Бенет. Тя изглеждаше поставена натясно, както и самият той се чувстваше, но бързо се овладя, взе чайника и си наля.

— Питам се откога ли е чакала да се измъкне — промърмори младата домакиня.

Той бавно се върна на мястото си. Всички предупреждения, изречени пред Бенет, кънтяха в главата му; спомни си какво изприказва по повод манипулациите на жените, само и само да се омъжат за някого. Вече бе определил и лейди Кортни като Фурия, с която трябва да е предпазлив...

— Мислиш, че го е планирала ли?

— Писмото ли? Може, но едва ли. По-скоро ѝ послужи за удобно извинение.

— И защо би искала да се измъкне?

Страните ѝ поруменяха.

— Едва ли за да избяга от остроумните ти приказки. Ако решиш да си вървиш сега, няма да те спра.

— Ти говори по-малко от мен — отбеляза той внезапно обзет от нежелание да си тръгне. — А и не съм си допил чая.

Бавно вдигна чаша към устните си и не пропусна да забележи как погледът ѝ потъмня, докато го наблюдаваше.

— Знам защо си тук — обяви тя. — Каквато и чест да представлява вниманието ти за мен, не очаквам да си създаваш неудобства само за да ме развличаш. Брат ми не е бил прав да ти вмени такова задължение.

— Не, не беше. — Наведе се напред и поднесе чашата си. — Може ли още малко захар? Обичам го сладък.

За миг през ума му мина, че тя ще запрати захарницата по него. Тя обаче само си пое дълбоко въздух и му сипа щедра лъжица. Сега чаят щеше да има съвсем непоносим вкус; въпреки това отпи.

— Защо Дъглас избра точно теб да се грижиш за мен?

Той сви рамене.

— Другите му приятели са неподходящи.

— По-неподходящи от теб? — попита тя суховато.

— Далеч, далеч по-неподходящи — увери я той, представяйки си с какви нехранимайковци дружи Дъглас. — Редно е да си поласкана. Опасяваше се, че ще униваш, но това няма да стане, ако аз съм до теб.

— Да унивам?! — Очите ѝ блестяха от раздражение. — Ако се нуждаех от твоята помощ, или от неговата... — Спря, пое си дълбоко въздух и се усмихна лукаво, което го постави нащрек. Наведе се

напред и сниши глас. — Всъщност, можеш да направиш нещо, за да преживея дългите самотни дни, докато семейството ми не е наоколо.

— Нима? — попита той провлачено. — И какво е то?

— Една брошура ми доставя известна радост. — Сега тя вече почти шепнеше. — Ще ми я набавиш ли?

Той също се наведе напред.

— Същата, която пъгнах под роклята ти ли?

Страните ѝ пламнаха, но усмивката ѝ стана още по-широка.

— Да, точно тя! Само не бива повече да ми я връчваш така.

— Много добре, госпожице Бенет. Да си уговорим ли среща на бала у Брантуд?

— Не — отвърна тя бързо. — Мини пак на чай някой път.

— Не пия чай — промърмори той.

Погледна чашата в ръката му.

— Пиеш чай. Всички пият.

Тристан се ухили.

— Мразя чая. Престани да мислиш, че съм такъв, какъвто очакваш. Ако настояваш да получиш брошурата си, трябва да ми позволиш аз да избира по какъв начина ще ти я доставя.

Тя стисна устни, но кимна.

— Много добре. Стига да не направиш сцена.

— Рискът от сцена намалява, ако ми съдействаш. — Колко интересно. Брошурата започваше да му става любопитна. Ако ще му даде възможност отново да я пъгне под роклята ѝ, толкова по-добре. — Как е озаглавена? Забравих.

— „50 начина да съгрешиш“ — прошепна тя, хвърляйки тревожен поглед към вратата. — Тя е... дамско четиво с продължение.

— Само за жени ли е?

— Мисля, че само дамите я четат. Ще ми я набавиш ли?

Той се загледа в леко отворените ѝ от нетърпение устни.

— Щом желаеш.

— Да! — Засия насреща му. — Много я искам. Благодаря. — Наклони глава. — Дъглас колко внимание поиска да ми окажеш?

— Разумно количество.

— Това включва ли танци с мен?

Продължаваше да го гледа с усмивка. Тристан знаеше, че е повеждаща — дори застрашителна — и въпреки това усмивката го

омайваше. Имаше нещо живо и палаво в нея; събуждаше дивата му страна и го тласкаше да мечтае за приключения и опасности. Наложиха се да премигне няколко пъти, за да не го заслепи.

— Насърчи и танците, ако ще ти достави удоволствие.

— Надявам се. Нещо друго?

Той се замисли, преди да отговори.

— Нищо специално. По-скоро молба като цяло да ти е приятно, а не конкретен списък със заръки.

Устните ѝ се извиха в опасна усмивка.

— Бих се насладила на танц само ако е с някой с добри намерения.

— Разбира се.

Той възнамеряваше да избегне всякакъв опит да я целуне. Това определено беше благородно от негова страна.

— Значи става въпрос единствено за удоволствие и за двама ни, както предположи леля?

Госпожица Бенет го погледна през дългите си мигли.

На Тристан му се наложи да си припомни, че говорят за танци. Какво, по дяволите, ставаше с него? Би трябвало да ѝ достави удоволствието да отхвърли поканата му; наистина би трябвало; за доброто и на двамата.

— Какво друго бих търсил?

— Хммм...

Тя се взря в него и потупа с показалец устните си. Погледът му бе привлечен от тях, както магнит се насочва на север. Как така досега не бе забелязал, че устните ѝ са създадени за целувки? И да отвръщат на целувки. За миг си припомни допира им върху своите: колебливи, невинни, но търсещи и готови. Мисълта да я научи да се целува го привличаше. Първо, това означаваше отново да я целуне — нещо, което днес непрекъснато се въртеше из главата му. Второ — така щеше да сложи край на всякакво отмъщение, което тя замисляше заради предишното му поведение. Всъщност щеше да е в негова полза да го направи. Беше убеден в уменията си да я целуне така, че да прогони всякакви пъклени планове, които се въртяха в ума ѝ зад сияещите очи.

— Възмездие? — предложи тя.

Понякога сякаш четеше мислите му; предположението го стресна.

— Престъпление ли си извършила? Освен че ме удари по лицето, имам предвид.

Страните ѝ леко поруменяха.

— Беше отплата, защото ме задържа против волята ми.

— Здрав удар ми нанесе — призна той. — Добре насочен, но само защото успя да ме изненадаш.

— Не очаквай всички жени да легнат по гръб пред теб, щом им окажеш някакво внимание — подхвърли тя язвително.

Той направи гримаса, ала кръвта му кипна при тази мисъл.

— Кой мъж би искал подобно нещо? Тръпката е да убедиш жената, че иска... — Ухили се, защото видя как очите ѝ се присвиват и го гледат свирепо. — Между другото, това ми напомня за нещо, което държа да те науча. Изправи се и ще ти покажа как трябва да се удря.

Тя зяпна насреща му.

— Да се удря ли? Изпитвала съм желание да ударя само теб.

— Ако си поръчала и други рокли като тази, няма да е зле да знаеш. Изправи се — повтори той.

Тя бавно постави ръка в неговата и му позволи да ѝ помогне да се изправи.

— Харесваш роклята ми, така ли?

Въпросът ѝ го провокира да погледне надолу. Беше застанала съвсем близо до него и погледът му падаше право върху гърдите ѝ. Досега се стараеше да не гледа натам, но сега вече му бе невъзможно. Боже, гърдите ѝ бяха възхитителни дори в скромната дневна рокля. Без фльонгите и панделките да го разсейват, гладката ѝ свежа кожа го омайваше. Наистина и преди ли е била такава под всички онези розови джувки? Заплененият му взор се спусна надолу; роклята плътно очертаваше талията и подсказваше колко са дълги краката ѝ. Той харесваше високи жени. Харесваше жените с бюст. А висока жена с бюст и сияеща кожа... Ако беше с такава рокля на бала у Малкълм, нямаше представа какво щеше да се случи зад саксиите с палмите.

— Намираш, че тази рокля ми отива, така ли? — попита тя отново, прекъсвайки мислите му.

Объркан, Тристан отново я погледна в лицето. Едно е да оцениш хубав бюст, свършено друго е да те заловят как го зяпаш като недодялан юноша.

— Да — призна той. — Това е най-красивата рокля, с която някога съм те виждал.

Тя се усмихна, видимо доволно изненадана.

— И не приличам на чадър?

Той стисна зъби. Какво го бе накарало да изтърси това, след като от първия миг, в който я видя, заподозря, че може да е сирена?

— Ни най-малко. Вече се разкаях и признах колко нередно беше да казвам подобно нещо. Държах се непростимо грубо.

Веселото ѝ изражение се стопи.

— Тогава защо го каза?

В тона ѝ се долавяше любопитство, но въпросът съдържаше и упрек, който го накара да се чувства гузен. Обикновено не обиждаше дамите; фактът, че нещо у Джоун Бенет го тормозеше и провокираше не бе достатъчно оправдание.

— Защото съм невъзпитан простак — отвърна той, прикривайки смущението си зад привидно небрежния тон.

Тя сви устни, преди да промърмори:

— Да, недодялан простак, който не си мери думите.

Веждите на Тристан се стрелнаха нагоре.

— Такъв език от една млада дама?!

— Положително си чувал и по-лоши неща — тросна се тя. — Но... моля те, не казвай на леля, че съм говорила така. Изтърсих го, без да искам.

— Каква лицемерка! Приятно ти беше да го кажеш. Но добре — продължи той, докато тя го гледеше изпепеляващо, — ще запазя тайната ти. Обичам невъздържаните жени.

— Затова ли се държиш като невъзпитан простак? За да отблъснеш всяка, която не е невъздържана?

— Не. Грубите ми маниери просто привличат невъздържаните жени и понеже ги харесвам повече от другите, не виждам причина да се променям.

— Значи ти допадат крещящи жени, каквито и брат ми харесва?

— Да, точно като брат ти съм.

— Мама хвърля вината за невъзможното му поведение върху теб.

— Направо се лаская — отвърна той. — Приписва ми заслугата да имам лошо влияние върху потомъка на такова достойно за уважение семейство.

Госпожица Бенет му хвърли замислен поглед.

— Наясно съм, че Дъглас щеше да е отвратителен дори без твоето лошо влияние. Но дори той е по-възпитан и не би нарекъл в лицето една жена грозна.

— Никога не съм казвал, че си грозна — побърза да възрази той. — Изразих неодобрение към роклята ти, а не към лицето ти.

— Не забелязах разлика — изсумтя тя.

— Има огромна разлика. — Плъзна поглед по гладката ѝ кожа. Устните ѝ бяха розови и плътни и той се опита да не мисли за вкуса им. В момента очите ѝ не го гледаха пронизващо, но откритият ѝ поглед го плашеше още повече. — Никога не бих се изказал обидно за лицето ти — промълви той. — Не бих могъл. Но истината е, че криеше всичките си прелести зад глупави, неподходящи фризури и неелегантни рокли. Тях обиждах, а не теб.

— Благодаря — отвърна тя. — Приемам го почти като комплимент.

Точно това беше; той не посмя да добави нищо друго; мислите му и така бяха поели по опасни пътеки. Плашещата истина бе, че при всяка тяхна следваща среща Джоун Бенет ставаше все по-привлекателна и по-привлекателна. Ухаеше хубаво, размиваше го, провокираше го и завладяваше мислите му все повече и повече. Бе готов да се закълне, че е магьосница, твърдо решила да го подлуди. Устните ѝ го привличаха и той копнееше отново да ги целуне. А сега, в тази прелестна рокля, която очертаваше бюста и талията ѝ и го караше да си представя как дългите ѝ крака обвиват бедрата му...

Прочисти си гърлото.

— Искаш ли да се научиш как да нанасяш удари или не?

Тя въздъхна дълбоко.

— Не мисля, че ми е нужно.

От въздишката гърдата ѝ се повдигна. Той стисна ръце в юмруци и ги вдигна, готов за ръкопашен бой.

— Трябва да знаеш как се прави. Вдигни ръцете си така.

Тя забели очи, но все пак го послуша.

— А сега ме удари.

— Какво?! — възкликна тя и спусна ръце. — Няма!

— Вече го направи веднъж. Удари ме отново.

Със забавено движение той изнесе дясната си ръка напред.

— Не искам да те наранявам.

— Няма — засмя се Тристан.

— Веднъж вече го направих — напомни му тя с известна гордост в гласа.

— Защото ме завари неподготвен. Няма да ме нараниш. Представи си, че на мое място е Дъглас.

Част от пламенността се върна в изражението ѝ.

— Много добре — заяви тя и го удари по рамото.

— Не там, а по лицето — раздразнено нареди той. — Така няма да поставиш на мястото един нахален мъж.

Тя свъси вежди и опита отново. Тристан отметна глава и юмрукът ѝ само докосна челюстта му.

— Беше по-добре — отбеляза той, — но трябва да го направиш по-бързо, за да ме изненадаш.

— Как да те изненадам, когато знаеш кога ще те ударя? — процеди тя през зъби.

Той се ухили.

— Но искаш да ме удариш, нали? Убедена си, че го заслужавам. Копнееш да ме халосаш по челюстта или да ми счупиш носа...

Тя замахна отново, но той се отдръпна и пое удара ѝ с рамо.

— Почти, почти — отбеляза той, наслаждавайки се на ситуацията. Очите ѝ вече блестяха, а страните ѝ бяха поруменели. Той се запита дали и на нея ѝ е толкова забавно, колкото на него. — Постарай се малко повече. Хайде.

— Старая се!

Тя отново замахна и този път го уцели право в носа. Той инстинктивно хвана ръката ѝ, а после, когато от инерцията тя политна напред, я взе цялата в обятията си. За миг и двамата останаха неподвижни. Той виждаше как на шията ѝ пулсира вена. В стаята се чуваше единствено забързаното ѝ дишане. Впитите ѝ в него очи бяха по-златисти от всякога. В ушите му забуча непознат тътен. Трябваше само да наведе глава и устните му щяха да срещнат нейните, вече отворени в очакване. Трябваше само да я притисне малко и великолепната ѝ гръд щеше да се опре в гърдите му. Трябваше само...

Тя рязко се измъкна от прегръдката му.

— Според мен това може да се брой за сполучлив удар.

Ръцете му се отпуснаха. Наистина имаше чувството, че го е ударила.

— Да, този път успя.

Тя навлажни устните си.

— Едва ли ще има друг път, лорд Бърк.

— Щом твърдиш — промърмори той. — Джоун...

Чувайки името си, тя се сепна, но бързо се овладя.

— Доста е фамилиарно.

— Вече ме обвини, че съм груб и невъзпитан. Най-добре е и ти да ме наричаш по име.

— Какви модерни нрави. Съмнявам се дали заслужавам подобна чест.

Усмихна се и запримигва насреща му, но поруменелите ѝ страни издаваха истинските ѝ чувства. Вече бе забелязал, че когато на Джоун ѝ станеше неловко, тя се държеше като пърхаща женска: раздаваше усмивки и премигваше с дългите си мигли.

Злорада усмивка се появи на устните му.

— Ще ти дам шилинг, ако ме наречеш Тристан.

— Не ми трябва твоя шилинг.

— Може да ти потрябва. Спомням си, че сключихме облог.

Страните ѝ отново пламнаха, но вместо да отрече тя каза:

— Още не си го спечелил.

Той кимна. Беше права: още не го беше спечелил; но щеше, независимо от последствията.

— Искаш ли утре да се разходим с карета?

— Прекалено на сериозно гледаш на обещанието, дадено на брат ми — отвърна тя.

Ако не се лъжеше, тя стисна зъби, за да потисне усмивката си, докато изричаше последното.

— Питам те не заради брат ти. Ще дойдеш ли на разходка с мен? — повтори той.

— Къде, милорд?

Тя не преставаше да навлажнява устните си и това го побъркваше.

— Къде би искала да отидеш, Джоун?

— Ами...

Това, че я наричаше по име сякаш съвсем я извади от релси. Значи трябва да го прави по-често.

— Навсякъде без парка — обяви тя ненадейно.

В главата му се мерна поговорката за пътя към ада, постлан с добри намерения... Точно там възнамеряваше да се разходят. Нали така засвидетелстваш внимание на една жена? Вместо това тя успя за пореден път да го изненада.

— Навсякъде без парка — повтори той замислено. — Предизвикателство е. Ще се наложи да измисля нещо друго за забавление.

Тя обаче май размисли. Засмя се притеснено и хвърли поглед към вратата.

— Не исках да прозвучи като предизвикателство. Просто намирам за ужасно скучно и банално да се кара карета из парка.

Той се засмя.

— Безкрайно права си. Няма да правим нищо скучно или банално. Утре ще е прекалено скоро. Трябва ми време да се подготвя. Ще измисля нещо... вълнуващо.

— Не съм приела да дойда с теб!

— Нима? — Вдигна едната си вежда. — Но и не отказа. Налага ли се... — Отново сведе поглед, първо към устните ѝ, после към бюста ѝ. — Трябва ли да те убеждавам?

За момент тя направи пауза сякаш разбираше точно какво загатва и обмисляше дали да не го провокира да го стори. За момент и Тристан си позволи да си представи как я притегля в обятията си и я целува, докато тя каже „да“. Боже, защо не го направи по-рано, когато почти се озова в прегръдките му? Колкото и да си повтаряше, че това е временно състояние, което ще отmine, ако не се вижда с нея, той не бе готов да следва здравия си разум, когато тя е до него. Може би ще е най-добре да я целуне и всичко да приключи.

— Как да откажа на така любезно отправена закана... Исках да кажа: покана. Приемам с удоволствие. — Направи реверанс. — До утре или когато ви хрумне нещо интересно, лорд Бърк.

— Наричай ме Тристан — настоя той. — Дотогава, Джоун.

Поклони се и излезе от стаята. Време беше да се спаси, преди да си загуби ума и да я вземе в обятията си, за да провери дали кожата ѝ има същия сладък вкус като устните.

ГЛАВА 16

Джоун все още стоеше неподвижно и зяпаше вратата, когато Евангелин се върна.

— Боже, лорд Бърк тръгна ли си вече? — попита леля й. Наблюдаваше я зорко, а в тона й не се долавяше разочарование. *Вече?* Та той даже се задържа прекалено дълго.

— Да.

— Съжалявам, че не успях да се сбогувам. Хубаво ли си поприказвахте?

— Може и така да се каже.

Джоун се намръщи. Отначало бе като всеки друг разговор с него: объркващ и вбесяващ. Но после настъпи моментът, когато я погледна сякаш я намира за повече от предизвикателна; сякаш иска да я целуне истински, а не за да я накара да млъкне или да спечели облог. Било му невъзможно да я обиди; отнасяло се единствено за избора й на дрехи, а изражението му говореше за искреност. В този момент прецени, че май дължи голяма услуга на Дъглас, задето е поискал от лорд Бърк да я наглежда.

После отново стана такъв, какъвто го познаваше, провокира я да го удари и то неведнъж, а няколко пъти. Майка й би се ужасила, ако разбере; но много повече щеше да се ужаси от факта, че Джоун все пак обеща и да танцува с него, и да излезе на разходка. Бог да й е на помощ. Толкова неприятности ще си навлече, щом майка й разбере. Една разходка с лорд Бърк в парка с карета ще подsigури поне десетина писма до Корнуол от вечно дебнещите за клюки кокошки.

От друга страна, разходка в парка е напълно обичайно занимание. Стомахът й се сви, когато той я покани така настоятелно; дори заплаши да я убеди. Ако се бе опитал да я убеди с целувка... Дяволите да го вземат — щеше да постигне желаното. Колкото и да я дразнеше този мъж, тя не можеше да забрави нито спомена от целувката на бала у семейство Малкълм, нито как изглеждаше, когато я уверяваше, че за нищо на света не може да обиди лицето й. Съветът

на Абигейл и предложенията на Пенелопе кънтяха в ушите ѝ. Понякога заклетите женкари се влюбват и се променят. Нали точно това се бе случило с баща ѝ? Имаше ли нещо нередно да се пита дали и с лорд Бърк няма да стане така? И щеше ли да е нередно от нейна страна да го окуражи да го направи, ако покаже данни, че е склонен да промени нрава си и се влюби в нея? Беше толкова привлекателен; толкова висок и силен; и как хубаво танцуваше; дори ухаеше на хубаво, както смаяно откри, когато се озова почти в обятията му и вдъхна аромата на сапуна му.

Джоун въздъхна. Едва ли някога щеше да разбере дали е склонен да се промени. Явно от някакво моментно лекомислие бе склонен да ѝ обръща толкова внимание. Зяпаше гърдите ѝ, защото беше женкар; за него всички бюстове бяха примамливи. Усети как отново я обзема гняв. Щом все пак успя да привлече похотливите мераци на един женкар, защо той да не е и очарователен? Нима не се наложи да призове цялата си воля, за да не приеме поканата му да го фрасне по красивото лице с готовност?

— Да не си намислила да го хванеш за съпруг? — попита внезапно Евангелин.

Беше се настанила отново на стола и явно се досещаше какво се върти в главата на Джоун.

— Не! — Племенничката ѝ силно се изчерви.

В отговор на бурната ѝ реакция веждите на леля ѝ се стрелнаха нагоре. Опита се да смекчи тона си:

— Боже, каква мисъл! Според мен не е тип, който мисли за женитба. Ще е от онези, дето накрая се превръщат в стари развратници. Ще задиря похотливо момите, а почтените жени ще го избягват.

— Е, това определено ще ощастливи някоя непочтена жена.

— Евангелин! — зяпна я племенничката ѝ.

— Какво? — По-възрастната жена остана невъзмутима. — Той е привлекателен дявол. Какви рамене само. А когато се усмихне, трапчинката... Да, признавам: малко е див, но и такива мъже улягат, скъпа моя. Скучните мъже остават скучни цял живот. За скучен мъж ли искаш да се омъжиш?

— Не, но...

— Може да попаднеш на някой много по-неподходящ от виконт Бърк — продължи Евангелин. — А и с него никога няма да се терзаеш, че се е оженил за теб заради зестрата ти.

Джоун изсумтя и отбеляза:

— На него пари не му липсват.

— Не, разбира се. И според мен знае какво иска. Ако ти предложи брак, то ще е защото силно те желае.

От всички тези мисли и приказки за Тристан Бърк Джоун я заболя глава. И нещо по-лошо: сърцето ѝ започна да се стяга, а това никак не ѝ харесваше. И преди беше страдала от увлечения; не стигнаха доникъде и след няколко дни плач и печал забравяше какво я е привлякло първоначално. Беше чакала с надежда обаждания от почтените, уважавани джентълмени, на които майка ѝ я представяше, но едва пристигнали, откриваше, че няма търпение да си тръгнат. Преценеше ли един мъж като „интригуващ“, той насочваше вниманието си към друга; а мъж покажеше ли интерес към нея, колкото и рядко да се случваше, тя бързо си даваше сметка колко е безцветен. Не ѝ се струваше възможно Тристан Бърк да стане безцветен, но и определено не искаше той да насочи зловещата си усмивка и неоспорим чар към друга.

— Лельо Евангелин — подхвана тя твърдо в опит да насочи мислите си в по-безопасна посока, — той не иска да се ожени за мен. Според мен никога няма да се ожени. Обръща ми внимание, защото Дъглас го е накарал да обещае...

— Наистина ли щеше да го направи, ако те намираше за неприятна? — прекъсна я леля ѝ.

— Ами, вероятно. Веднъж спомена, че предизвикателствата го привличат. — Тя усети как отново поруменява. — Значи гледа на мен като на предизвикателство, а не като на потенциална съпруга. Има огромна пропаст между „неприятна“ и „готов да се ожени“. Няма да се венчае за мен, уверявам те.

— Не и ако го срязваш всеки път, когато ти прави комплимент.

— Не ми е правил никакви комплименти! — възрази Джоун шокирана. Оценката му, че най-после не е с грозна рокля, не беше истински комплимент, макар да прозвуча като такъв. — Ако... Ако го беше направил, щях... — Да припадна от шок, помисли си тя; от шок и блаженство. — Щях да му благодаря възпитано — довърши тя на глас.

Евангелин се засмя.

— Скъпо дете, начинът, по който те гледаше, беше комплимент.

Джоун отвори уста, за да отвърне, но застина. Затвори си устата и седна отново на дивана. Нямаше как да оспори думите на леля си. Но една дама не благодари на мъж, защото я е погледнал. Няма значение, че от това кожата ѝ настръхва. Всъщност трябваше да го удари, след като кожата ѝ настръхва от погледа му. Но пък... Не е изключено на него това да му се харесва. Очите му грейнаха, когато го удари.

— Освен това според мен ти го харесваш. Когато говориш с него, лицето ти се оживява невероятно. Никога не съм те виждала такава.

— Не разбирам защо го обсъждаме — тросна се Джоун и започна енергично да бърка студения си чай. — Родителите ми никога няма да го одобрят. Затова дори да падне на колене пред вратата ни и да умолява татко за ръката ми, ще остане разочарован.

Евангелин въздъхна леко.

— Не е вярно. Ако истински държиш на него или на друг ухажор, трябва да го кажеш на родителите си. Те не искат нито да си нещастна, нито сама. Не вярвам да ти откажат да се омъжиш за мъж, когото истински обичаш, Джоун.

Тя преглътна. Баща ѝ едва ли би възразил при такива обстоятелства, но не се колебаеше за майка си.

— Няма значение — промърмори тя. — Поне не в момента.

— Само запомни думите ми, скъпа — наблегна Евангелин нежно. — Не позволявай на страха от майка ти да ръководи сърцето ти.

— Не се страхувам от мама. — Направи пауза. Не се страхуваше, наистина... Само се притесняваше да споделя определени неща с майка си. — И, ако имам някакви чувства към лорд Бърк или истински го обичам, и ако той изпитва същото и пожелае да се ожени за мен, бъди сигурна, че ще помоля татко да се съгласи, ако поиска ръката ми. Но както стоят нещата сега, не виждам никаква причина да споменавам лорд Бърк пред родителите си. И ти, надявам се, смяташ същото — добави тя изведнъж, представяйки си как Евангелин пише на баща ѝ, за да благослови несъществуващото засега ухажване от страна на Тристан и какъв фурор би предизвикало подобно писмо.

Леля ѝ трепна и Джоун мигом съжали за изблика си.

— Аз съм последният човек на света, който би те тласнал да се омъжиш против волята си — вметна Евангелин нежно. — Извинявай,

Джоун, Не исках да те притеснявам. Няма да говорим повече на тази тема.

Стана и излезе от стаята.

Джоун простена, остави чашата си и закри лице с ръце. Какво бедствие. Къде ѝ беше умът? Не само Евангелин, но и мнозина ще решат, че се стреми да се омъжи за лорд Бърк, след като я видят да се разхожда и да танцува с него. Трябва да е луда, задето ясно и високо не каза „не“, когато я покани. Вместо това... Пое си дълбоко въздух, защото усети как сърцето ѝ прескочи. Вместо това тя нямаше търпение да извърши и двата греха.

Следователно ѝ оставаше само едно, за да успокои нервите си и да си повдигне настроението; само едно нещо със сигурност щеше да я разсее от тревогите ѝ. И Джоун се почувства по-добре само като се замисли за него.

Ще отиде да пазарува.

* * *

За щастие можеше да разчита на Абигейл Уестън. Пенелопе беше забавна, но само най-шокиращите и най-вълнуващите неща бяха в състояние да привлекат вниманието ѝ. От друга страна Абигейл държеше повече на приличното поведение и вероятно затова ѝ разрешаваха да се разхожда по Бонд стрийт, докато на сестра ѝ не беше позволено. Пенелопе, както се оказа, бе проявила невнимание и майка ѝ я заловила да чете „50 начина да съгрешиш“.

— Нейна е вината да я хванат — обясни Абигейл, докато двете вървяха хванати под ръка на няколко крачки след госпожа Таунсенд. — Предупредих я, че мама ще се върне всеки момент.

— Седяла и я е чела във всекидневната? — не можеше да повярва Джоун.

Абигейл кимна.

— Без капка страх се бе разположила удобно до прозореца с чаша чай и чиния с бисквити. Мама, естествено, я видяла още от улицата, и когато влязла и попитала Пен какво чете, глупавото момиче се опитало да излъже.

— Боже — промърмори Джоун.

— Сега мама е наясно, че Пен краде екземплярите ѝ, а много добре знаеш какво пишеше в последния брой.

Помнеше много добре авантюрата на лейди Констанс с разпасания лорд Еверард. От мисълта как би реагирала нейната майка, ако разбере, че Джоун е чела брошурата, я побиха тръпки.

— За колко време е наказана?

— За седмица. Мама ѝ забрани всякакви гости и балове. Не бива да излиза от къщи, освен за църква и мама отваря пощата ѝ.

— А на теб как ти се размина? — попита Джоун.

Нямаше начин госпожа Уестън да не съобрази, че Абигейл е в течение на всичко, което Пенелопе прави.

Лека руменина плъзна по страните на приятелката ѝ.

— Пенелопе не спря да се кълне, че нямам нищо общо, че е криела от мен. Не очаквах, но мама ѝ повярва и само ме предупреди да не следвам лошия пример на сестра си. В замяна Пен ме накара да обещава, че ще внасям тайно новите броеве вкъщи, защото мама ще я дебне по-зорко от ястреб.

— Първоначално ме изненада нейната саможертва, но сега всичко си идва на мястото — ухили се Джоун.

— Да, голяма саможертва — съгласи се Абигейл. — Тя си беше виновна, но съм благодарна, задето не съм затворена в стаята си като нея. Нямам представа обаче как ще вмъкна нов брой на брошурата, без да привлече вниманието на мама върху себе си. Ако мама разбере, че и двете сме я лъгали... — Потрепери. — Не ми се умира млада, Джоун.

Приятелката ѝ за малко да се задави от смях.

— Няма. Дори моята майка само ще ме прати в манастир, докато остарея и такива нечестиви истории не ме вълнуват повече.

Абигейл се усмихна.

— Така е. Но се опасявам Пен да не ме убие от скука, ако скоро не ѝ набавя нещо интересно. — Хвърли пълен с копнеж поглед към Мадокс стрийт, край която точно минаваха. — Няма начин обаче да се измъкна и да потърся нов брой, без да събудя подозренията на Оливия.

Джоун устоя на изкушението да извърне глава, за да погледне книжарницата, където Тристан Бърк я последва с единствената цел да я обиди и раздразни.

— Недей да рискуваш. Знам как да осигуря следващите броеве без никоя от нас да се изложи на опасност.

— Какво? — Лицето на Абигейл засия. — Как?

Джоун погледна напрегнато гърба на госпожа Таунсенд. Младата вдовица сякаш не им обръщаше внимание, а Абигейл се бе заклела, че Оливия Таунсенд би запазила тайните им при всякакви обстоятелства, но Джоун не бе толкова сигурна. Сниши глас.

— Няма значение как. Може нищо да не излезе, но ако успея, обещавам да давам моите броеве на теб и на Пен.

— Боже! — Абигейл се ококори. — Нима леля ти позволява...

— Тихо! — Джоун ощипа приятелката си. — И през ум не ми минава да я питам. Татко я накара да се закълне, че ще се държи прилично, а накара и мен да обещаая същото. Съмнявам се, че Евангелин ще приеме „50 начина да съгрешис“ като подходящо четиво за млада дама.

— Откъде си толкова сигурна? Може тя да е авторката.

— Абигейл! — възкликна Джоун ужасена.

— Извинявай. Беше страхотно безчувствено от моя страна. Но не смяташ ли, че лейди Констанс копнее да бъде разкрита самоличността й?

— Пред цял Лондон ли?

Абигейл беше видимо развеселена.

— Да! Трябва да е наясно в каква степен предизвиква съдбата с такива деяния в театъра. Онази вечер дочух лейди Уилетс да казва на лейди Мултър, че били на представлението, когато цигуларят счупил лъка си, и двете дочули стенания, все едно човек е стигнал до... до крайност. Явно е била много близо до тях.

— Но кой е издавал стоновите? Коя е Констанс и кои са сър Талант и сър Еверард?

— Сър Талант е сър Пери Коул, сигурна съм — произнесе се Абигейл. — Трябва да е той! Нееднократно е заявявал слабостта си към операта. Освен това е привлекателен военен, загубил ръката си. Няма начин да не е сър Пери.

— Но той заяви пред всички, че онази вечер не е бил в операта. Ако наистина се е случило, както твърди лейди Уилетс, значи е бил там.

— Най-вероятно е излъгал, за да се прикрие — разсъждаваше приятелката й и продължи: — Нямам представа обаче кой е сър Еверард. — Тънка бръчка се появи на челото й. — Убедена съм, че

половината мъже в Лондон знаят самоличността му. И Джами знае предполагам. — Стисна ръката на Джоун. — И лорд Бърк трябва да знае!

По някаква причина лицето ѝ пламна.

— Съмнявам се — промърмори тя. — Едва ли чете брошурите.

Абигейл се закова на място.

— Питала ли си го? Боже, Джоун! Той ли ще ни доставя новите броеве?

— Не и ако го огласиш на всички на Бонд стрийт — просъска Джоун. — Ще ми ги набави, ако може да се вярва на този вбесяващ мъж, че спазва дадената си дума, но съм напълно убедена, че не знае нищо за съдържанието.

— Защо не? — Абигейл отново тръгна, защото госпожа Таунсенд извърна глава и ги изгледа с любопитство. — Защо да не се интересува от брошурите?

— В такъв случай щеше да ми се подиграва безмилостно — отвърна тя честно.

След като Тристан Бърк я заплашва да я целуне отново, само и само да я накара да танцува с него, какво ще поиска в замяна, задето ѝ е доставил най-похотливото четиво в Лондон? Единствената причина безгрижно да се съгласи Джоун виждаше в неведението му относно съдържанието на брошурата.

— Значи си в по-добри отношения с него, така ли? — поинтересува се приятелката ѝ. Вече не е лорд Борсук.

— Продължава да е борсук — бързо възрази тя, — но май постигнахме известно примирие.

— И той ще ти носи забранените брошури. — Очите на Абигейл преливаха от веселие. — След като се е обзаложил на пари, дали ще ти е приятно да те целуне отново. Ох, де да можем и аз да постигна подобно примирие с привлекателен виконт!

— Говориш като Пенелопе.

Другото момиче се засмя.

— Горката Пен. Тази история страшно щеше да ѝ хареса. — Изведнъж стана сериозна. — Възможно ли е лорд Еверард да е лорд Бърк?

— Не!

При възклицанието на Джоун Оливия Таунсенд се обърна. Двете момичета веднага придобиха весели изражения и ѝ махнаха, но Абигейл, все така усмихната, прошепна:

— Много си категорична.

Джоун отказваше да си представи ръцете на лорд Бърк върху лейди Констанс. За жалост описанието му пасваше. Беше висок и силен и без съмнение — див. Би ли шляпнал жена и в замяна да поиска тя да го удари? Определено му стана приятно, когато накара Джоун да го удари; по негово нареждане при това. Би ли си уговорил среща с жена за една нощ на наслада, без да мисли за по-нататъшно обвързване? Настояваше, че не общува с лейди Елиът, но тя не се ли беше разсъблякла пред него в нощта на бала у семейство Малкълм? Самата мисъл Тристан Бърк да е лорд Еверард напълно помрачи насладата на Джоун от разигралата се тогава пред очите ѝ сцена. Ако досега не бе общувал с лейди Елиът, явно бе въпрос на време да се случи...

Свъси вежди.

— Много по-вероятно е лорд Хамонд да е лорд Еверард. Прилича на мечка и не знам как жена би била интимна с него, ако първо не ѝ е позволено да го нашиба с камшик. Хайде да отидем при мадам Картър да видим дали предлага нови бонета.

Тя се приближи до госпожа Таунсенд и ѝ съобщи, че ще разглеждат шапки.

В магазина се отдели от спътничките си, захласнали се по най-модните шапки, украсени с пера. Както Джоун добре знаеше те само я правеха да изглежда още по-висока. Загледа се в по-обикновените модели по полиците. Мечтаеше да има смелостта да предложи да посетят магазина на господин Салваторе. Остана безкрайно доволна от всекидневната рокля, която ѝ уши и си поръча още няколко, но още не бяха готови. Баща ѝ щеше да ѝ спре джобните за следващите две години, ако не ги одобри. Джоун най-после намери шивач, който знае как да подчертае хубавите и черти и не можеше да се насити. След като зелената рокля толкова подобри мнението на лорд Бърк за нея, какво щеше да се случи, ако господин Салваторе ѝ ушие бална рокля? Надяваше се да има поне един нов тоалет за разходката, на която лорд Бърк щеше да я заведе.

Наметалото ѝ обаче щеше да прикрива и най-хубавата рокля, докато шапката винаги е на показ. Джоун се загледа в сламена шапка с тясна кордела. Или тази — с копринената панделка и едно малко цвете...

Огледа се, но собственичката помагаше на Абигейл и госпожа Таунсенд. Джоун знаеше, че Абигейл купува дребни подаръци на вдовицата, когато пазаруват, но винаги минаваше време, докато приятелката ѝ убеди госпожа Таунсенд да приеме. Този път изглежда щеше да е по-лесно, защото по-възрастната жена пробваше красива шапка, много подходяща за сърцевидното ѝ лице. Абигейл ѝ се възхищаваше, а собственичката, предусещайки продажба, кимаше и се усмихваше.

Помощничките се суетяха около по-възрастна клиентка и двете ѝ дъщери, очевидно твърде капризни. Момичета си приличаха като две капки вода: слаби и дребни, с лъскави руси коси и небесносини очи. Роклите им, скроени по последна мода, бяха богато украсени с розова коприна и златни панделки. Човек би ги взел за оживяла статия от списание „Акерман“. Джоун не се въздържа и въздъхна с лек копнеж. Колкото и да харесваше новата си зелена рокля и дори да се чувстваше привлекателна в нея, се питаше защо не прилича на тези две ангелчета. Тогава всяка шапка в магазина щеше да ѝ стои чудесно.

Едното момиче вдигна поглед и забеляза, че ги наблюдава. Джоун кимна възпитано и отново насочи вниманието си към сламената шапка, но за нейна изненада момичето я приближи.

— Госпожица Бенет, ако не се лъжа — заговори то. — Хвърлила си око на виконт Бърк, нали?

Джоун премигна от подобно несправедливо обвинение.

— Аз... Какво... Не, нищо подобно.

— Ти си глупачка — обяви момичето. Гласът ѝ бе неочаквано рязък за деликатната ѝ осанка. — Глупачка си да го искаш и ще си още по-голяма глупачка, ако го хванеш.

Боже, да не би това момиче да го смяташе за своя територия? Джоун никога не бе ставала обект на завист на друго момиче заради мъжко внимание. Макар донякъде да се ласкаеше, че някой я смята за съперница — и то по отношение на лорд Бърк — тя се стъписа какво да отговори. Огледа се смутено наоколо, но Абигейл продължаваше да убеждава госпожа Таунсенд да приеме шапката.

— Ужасно се извинявам, но май не се познаваме...

— Аз съм Алис Бърк. Лорд Бърк е мой братовчед. — По страните ѝ плъзна руменина и тя стана още по-привлекателна, макар очите ѝ да проблясваха заплашително. — Мразя го!

Да, сега се сети. Госпожиците Бърк, няколко години по-млади от нея, минаваха за две от най-красивите новопоявили се дами на пазара за женене тази година. Майка им възнамерявала да ги омъжи най-малкото за графове. Не се движеха в кръговете, близки на семейство Бенет, и понеже бяха красавици, рядко стояха в ъглите на балните зали, както се случваше с Джоун и сестрите Уестън. Джоун знаеше кои са, но не ги бяха запознавали официално.

Нищо при сегашната им среща не предизвика съжалението ѝ, че не е била представена на госпожица Алис Бърк или на сестра ѝ Кити.

— Как си, госпожице Бърк? — поинтересува се тя жизнерадостно. — Приятно ми е да се запознаем.

Абигейл вероятно ще забележи какво става и ще дойде да я спаси; а може и да не го направи. Рискуваше да попадне в неприятна ситуация.

— Майка ти положително ще се ужаси, ако разбере как му се нахвърляш — продължи госпожица Бърк все едно не я е чула. — Мама едва издържа да говори с него, но е принудена.

Джоун се зачуди кой ли мисли, че се нахвърля на Тристан Бърк; напротив, правеше всичко, за да го избягва. А ето, хората остават с точно противоположното мнение. Какъв лош късмет!

— Нима? И кое точно я принуждава?

— Моли се баща ти да не умре и да не те остави на милостта на подлец. — Устните на госпожица Бърк потрепериха все едно ще заплаче. — Откакто татко почина и онзи ужасен човек наследи всичко, на мама редовно ѝ се налага да се среща с лорд Бърк.

— Колко неприятно — отвърна Джоун съчувствено. — Всяка вечер се моля татко да продължава да се радва на добро здраве, благодаря. — Макар че, ако баща ѝ почине и остави Дъглас начело на семейството, майка ѝ ще го държи още по-изкъсо. Запита се дали госпожица Бърк изпитва някакво състрадание към братовчед си, загубил и двамата си родители на много по-крехка възраст. — Сигурно за вас е много тежко да се пазите да не излизате в обществото от страх да не се срещнете с него.

По лицето ѝ се изписа отвращение.

— Той не може да ни изплаши! Той трябва да ни избягва. Едва ли някой го иска, убедена съм.

— Но как да си обясним факта, че го канят навсякъде? — промърмори Джоун.

— Той е ужасен човек — повтори Алис Бърк. — Исках само да те предупредя.

— Ужасен ли? — премигна тя. Едно е да не одобряваш нечии маниери, но свършено друго е да го смяташ за отвратителен. — Защо говориш така, госпожице Бърк?

— Прогони ни от дома ни и не ни позволява да се върнем. Мама го помоли, направо го е умолявала, но той само се изсмял и отказал. Що за човек постъпва така, госпожице Бенет?

— Чух, че покривът на къщата се сринал. — Съвси леко вежди, припомняйки си как му се присмя, задето живее при Дъглас, а той ѝ обясни, че няма друг избор, защото къщата му е развалина. — Та самият той не може да живее в къщата сега.

Русата красавица изсумтя презрително.

— Ремонтът почти е приключил. Със сестра ми израснахме там. Всичките ни спомени от скъпия татко са там, а той не ни позволява да се върнем. Винаги съм мечтала сватбената ми закуска да се състои в трапезарията на къщата, но сега вече е напълно невъзможно. С такъв човек танцуващ, госпожице Бенет.

Джоун стиска устни. Трудно ѝ бе да нарече Тристан Бърк образцов джентълмен. Представяше си го как се смее и отхвърля молба, ако не е склонен да я изпълни. И бегло помнеше как много отдавна заяви, че леля му и братовчедките му го мразят и той ги мрази. Но думите на Алис прозвучаха злобно. Не си го представяше да падне толкова ниско. Защо му е да го прави?

— Благодаря за предупреждението, госпожице Бърк. Извини ме, но приятелките ми ме викат.

Направи лек реверанс и отиде при Абигейл и госпожа Таунсенд.

За да се съвземе от неприятната среща, купи сламената шапка. Излязоха вкупом от магазина. Тя мълчеше, а Абигейл и госпожа Таунсенд бърбеха, щастливо коментирайки новата шапка на вдовицата, което позволи на Джоун да потъне в мислите си. Нима Тристан Бърк се бе отнесъл към леля си и братовчедките си така жестоко, както го

описа госпожица Бърк? Основните знания на Джоун относно мъжете идваха от брат ѝ. Спомни си колко пъти се бяха карали и спорили. Имаше огромна разлика в представите на двамата за жестоко. Мъжете просто разсъждаваха различно от жените. Госпожица Бърк, с русите си къдрици и големите сини очи вероятно не бе свикнала представител на мъжкия пол да ѝ откаже каквото и да било, особено ако отчаяно го желае. Лорд Бърк, от своя страна, сякаш по-малко от останалите мъже се впечатляваше от женската чувствителност.

Въпреки това дори за него бе доста невъзпитано да се изсмее в лицето на майка, умоляваща го да върне децата си в дома им. Не че не се бе присмивал в лицето на Джоун неведнъж и ѝ даваше основание да го смята за доста груб. Това силно контрастираше с поведението му, когато дойде на чай и беше... възхитителен. Интригуващ; внимателен. И как само я гледаше с премрежен поглед и непроницаема усмивка...

Тя измърмори неприлична дума под носа си. Дори купуването на нова шапка не ѝ помогна да го разкара от мислите си. Винаги ли така става, когато си имаш работа с мъже? При всичките си мечти за ухажори, никога не бе подозирала, че яви ли се такъв, ще бъде толкова изнервящо.

Трябваша ѝ няколко минути, за да проумее, че е започнала да мисли за него като за ухажор.

ГЛАВА 17

На следващото утро, още преди да стигне до сутрешния салон, Джоун разбра, че леля ѝ има посетител. Дочу разговор между мъж и леля си, а когато завъртя топката на вратата, и остро излайване.

При влизането ѝ Евангелин и един изключително привлекателен джентълмен я погледнаха като двама гузни любовници. Леля ѝ изглеждаше щастлива и леко порозовяла от смях. Галеше с една ръка малко куче, сгушило се в скута ѝ. Първоначално беше наведена напред, с тяло почти опряно в посетителя, но сега седна изправена на стола.

— Добро утро, Джоун. — Погледна госта си с известно съжаление. — Не очаквах да те видя толкова рано. Това е сър Ричард Кампиън. Сър Ричард, племенничката ми госпожица Джоун Бенет.

Сър Ричард, скочил вече на крака, се поклони галантно.

— За мен е огромно удоволствие, госпожице Бенет.

— И за мен — отвърна тя, изучавайки го с интерес.

Значи това бе безстрашният изследовател, катерил планини в Швейцария и пътувал в Черна Африка, за когото също се говореше, че е любовник на леля ѝ. Според мълвата бе далеч по-млад от Евангелин, но не му личеше. Беше висок колкото баща ѝ, почти кльощав, но видимо в добра форма, със светлокестенява прошарена коса и лице — загоряло и с бръчки, особено около очите. Но тези очи, искрящо сини, бяха интелигентни и бдителни, а от цялата му осанка лъхаше енергия. Облеклото му подходеше на провинциален земевладелец, но маниерите му издаваха изискан лондонски джентълмен.

Червеникавокафявото кученце в скута на Евангелин отново излая остро. Евангелин се усмихна ласкаво, докато го чешеше между ушите.

— Това е Луис. Сър Ричард се грижи за него, докато съм тук. Доведе Луис да се видим.

— Много му липсваш, скъпа — усмихна ѝ се сър Ричард.

Говореше с лек акцент.

— Трябва да се опознаете, Джоун. Хайде, вземи парче бекон и го повикай. — Кученцето, с щръкнала козина, скочи на пода, когато Джоун взе парче бекон от страничния бюфет. Пристъпи към краката ѝ и седна, размахвайки бързо опашка и вторачило тъмните си очи в месото. — Добро момче, Луис — обади се Евангелин. — Дръж се възпитано.

Луис се оттегли назад и вдигна предната си лапичка. Приличаше на кавалер, който кани дама на танц.

— Колко си мил, Луис — възкликна Джоун. Наведе се и му подаде бекона. Той внимателно го изтегли от пръстите ѝ и започна да го хрупна на пода. Джоун вдигна поглед. — Защо не го доведе със себе си, леля?

Леля ѝ махна с ръка.

— Той е взискателно кутре. Разходките тук няма да са му достатъчни. Много по-щастлив е в Челси.

Луис, приключил с бекона, я гледаше с надежда, отново размахвайки енергично опашка. Джоун го остави да помирише ръката ѝ и да лизне пръстите ѝ, после го погали. Той протегна вратле и примижа, докато тя го чешеше под брадичката.

— Нямам нищо против да остане — обяви Джоун.

Вдигна очи навреме, за да улови бдителния поглед, който леля ѝ и гостенина си размениха.

— Обеща ми, че мога да го задържа поне месец — подметна сър Ричард небрежно. — Кой друг ще строи Еркюл?

Евангелин се усмихна; с благодарност, както се стори на Джоун.

— Горкият Еркюл! Сигурно няма търпение Луис да си тръгне.

— Кой е Еркюл? — поинтересува се Джоун.

Приблужи се до масата и се настани на стола, който сър Ричард държеше за нея.

— Еркюл! — извика сър Ричард.

В далечния край се чу драскане по вратата и тя се отвори. За ужас на Джоун най-голямото куче, което беше виждала, приближаваше към тях. Беше преобладаващо черно, с кафяви и бели петна по главата и краката. Седна послушно до стола на господаря си и главата му почти се изравни с рамото на сър Ричард.

— Огромен е — отбеляза тя плахо.

— Но със страшно дружелюбен нрав. — Сър Ричард взе наденичка от чинията си и я предложи на кучето. Еркюл я подуши и я лапна наведнъж. — Донесох го от Швейцария — добави сър Ричард. Наведе се и почеса кучето по гърлото. Еркюл отметна глава назад и въздъхна блажено. — Роден е да катери планини и да пази стадата с кози, а аз му предлагам само лондонските улици.

— И крайно досадно кученце да го тормози непрекъснато — обади се Евангелин, когато Луис се промъкна между огромните лапи на Еркюл и започна да души не е ли останало парче от наденичката.

— Луис! Ела тук — скара се тя на домашния си любимец.

Луис излая недоволено, но се върна при нея. Евангелин го взе на ръце и опря буза в меката му козина, усмихвайки се, докато кученцето я ближеше по брадичката.

— Трябва да вървим — обяви сър Ричард и си допи кафето. — По улиците едва ли има гъски и ще се приберем безпрепятствено.

— Добре.

Евангелин въздъхна, остави кученцето си на пода и сър Ричард му сложи каишка.

— Хубав ден, лейди Кортни. — Сър Ричард поднесе ръката на Евангелин към устните си.

От мястото си Джоун зърна как лицето на леля ѝ засия. Каквито и мъкви да се носеха по техен адрес, виждаше се колко е привързана Евангелин към сър Ричард. Той се поклони и на нея.

— Госпожице Бенет.

Тръгна към вратата, следван по петите от Еркюл. Луис също се насочи натам, но на прага се спря и остро излая към Евангелин. Джоун почти си представи как я призовава: „Ела с нас!“.

— Луис — настойчиво го подкани сър Ричард, побутвайки кученцето с крак.

Луис не му обърна внимание, а отново излая към господарката си. Сър Ричард погледна Евангелин очаквателно.

— Луис — изрече тя с известен упрек и кучето подви опашка.

Излая още веднъж, но вече не толкова жизнерадостно и последва сър Ричард и Еркюл, а лапичките му чаткаха по лъскавия под.

След като те тръгнаха, в стаята стана доста тихо. Джоун си напълни чинията, но не пропусна да забележи появата на прислужницата — дойде да разчисти мястото, доскоро заемано от сър

Ричард. Явно посещението му не е било краткотрайно. Вероятно бе пристигнал преди час, а Евангелин го е очаквала, щом е станала толкова рано и се е облякла в хубав сутрешен тоалет.

— Защо не доведе Луис? — попита момичето, сядайки на масата.
— Татко едва ли щеше да възрази.

Евангелин, все още загледана във вратата, сякаш се сепна от въпроса ѝ.

— Скъпа, много е неприлично да водиш и кучето си, когато си гост в нечия къща. Луис е добре в къщата на сър Ричард в Челси. Там тича на воля в градината и не го гонят гъски, които страшно го плашат. Наложило се сър Ричард да го носи на ръце, когато сутринта срещнали ято на път за пазара. — Усмихна се и се пресегна за чайника. — Представяш ли си го: притиснат към гърдите на сър Ричард и лае бясно към съскащите гъски.

Джоун внимателно намаза препечена филийка с масло. Беше се измъквала с не една и две измислени истории през живота си, за да е наясно, кога на нея ѝ поднасят такава. Евангелин бе зарязала кучето си и компаньона си, за да дойде да я надзирава. Нямахше нищо случайно в ранното им посещение; дошли са, преди Джоун да стане или съседите да забележат пристигането на мъжа с кучетата. Джоун не си представяше баща ѝ да възрази срещу животинките, но майка ѝ определено нямахше да одобри присъствието на четириноги вкъщи; а и си представяше какво би казала по адрес на джентълмена.

Изчака прислужницата да излезе с подноса и попита:

— Ще се омъжиш ли за него?

Евангелин я погледна.

Джоун продължи:

— Не е прилично да питам, съзнавам, но много държиш на него, а и той също, щом толкова рано е довел кучето ти да го видиш. Мама постоянно ми повтаря, че ще намеря мъж, който ще държи на мен и ще се омъжа за него, затова се питам защо, след като си намерила мъж, който държи на теб, не се ожените.

Евангелин бавно остави чайника. Сложи си захар и я разбърка, после добави още, без да поглежда към Джоун.

— Не е толкова просто. Сър Ричард... Аз... — Пое си дълбоко въздух. — Истината е, че не искам да се омъжа отново. Погребах вече двама съпрузи. — Усмихна се тъжно. — Лош късмет е да се ожениш за

мен. Който го е направил, е починал до десет години след сватбата. На горкия човек му е по-добре нещата да си останат такива.

— Държеше ли на съпрузите си? — поинтересува се Джоун нежно.

Леля ѝ бавно отпи от чая.

— Не. Джоун, истината е, че имаш късмет родителите ти да искат да си намериш мъж, на когото да държиш и който да държи на теб. Не всички гледат на брака по този начин.

— Звучи лесно, когато го казваш така: трябва само да намериш някой, на когото да държиш и който да отвърща на чувствата ти. Но нещата не са така прости — добави тя с въздишка. — Мама иска да си намеря подходящ съпруг, с правилното възпитание и маниери, с добри връзки и известно състояние. Същевременно аз...

— Да? — насърчи я Евангелин предпазливо. — Ти какво искаш?

Джоун сви рамене.

— Каквото иска всяко момиче, предполагам. Мил и грижовен мъж, привлекателен, изтънчен, висок и силен. В момента в Лондон недостигът от такива мъже е голям. Жалко.

— А лорд Бърк не притежава никое от тези качества...

Отхапа от филийката и се престори, че ѝ през ум не ѝ е минавало за него.

— Лорд Бърк ли? Да, висок е, признавам...

— И доста привлекателен — добави леля ѝ. — Движи се като боксьор. Така леко пристъпва. Отличен танцьор е, без съмнение. А който се боксира, обикновено е силен.

Джоун заряза филийката.

— Не се съобразява и направо се държи невъзпитано с мен. Каза, че приличам на полуразтворен чадър!

Веждите на Евангелин се стрелнаха нагоре.

— Нима? Когато дойде на чай ли?

— Не. — Съзнаваше, че лицето ѝ е поруменяло. — На бала преди две седмици. Попита дали възразявам срещу дрехи, които биха ми отивали.

— Мнението му, предполагам, се е променило — промърмори леля ѝ. — Изглеждаше доста впечатлен от теб, когато беше със зелената рокля, скъпа.

— Да, така беше.

Споменът предизвика лека усмивка по устните ѝ.

— Да, може би малко... — призна тя. — Но онзи ден чух нещо за него... Познаваш ли леля му, лейди Бърк?

— Боже, тя леля ли му е? — Евангелин си пое дълбоко въздух. — Много бегло. Какво ти каза за него?

— Никога не съм я срещала — побърза да уточни Джоун. — Но чух колко коравосърдечен е бил към нея и се питах дали е истина. Мъж, който е толкова груб с леля си и братовчедките си сигурно не е мил и възпитан, нали?

— Коравосърдечен? — Евангелин изсумтя възмутено. — Мери Бърк е неприятна жена и винаги е била такава. Навремето беше красавица, но маниерите ѝ отблъскваха подходящите мъже. Омъжи се за Едуард Бърк, привлекателен, но най-скучният човек на света. За нея това бе издигане в обществото. Помниш ли какво ти разказах за бащата на сегашния лорд Бърк? — Джоун кимна. — Беше чаровен и пленителен, за разлика от по-големия си брат, който беше резервиран и дървен. Мери никак не харесваше девера си. Не криеше мнението си, че според нея няма да завърши добре... — Очите на Евангелин се натъжиха. — Може би е имала право. Най-лошото, което Колин Бърк направи, бе да се ожени за наследница. По-голямата част от богатството на младия Бърк е от дядото му по майчина линия, а не от баща му.

— Излиза, че е бил по-богат от чичо си още като дете — съобрази Джоун. — А леля му...

— Лорд Бърк доста прилича на баща си, затова тя никога не го е харесвала. А вероятно и парите му са нанесли удар върху гордостта ѝ.

— Значи не би обърнала внимание какво говори тя за него?

Евангелин направи физиономия.

— Бих придала противоположен смисъл на думите ѝ по отношение на него, и по отношение на когото и да било друг.

Това хвърляше съвършено нова светлина върху всичко. Лорд Бърк не само бе загубил родителите си много рано, но май имаше право, че леля му и братовчедките му го мразят. Джоун се заигра с лъжичката. Щом са се отнасяли така студено с него, известна коравосърдечност от негова страна е допустима. Ако поведението на госпожица Бърк в магазина за шапки илюстрираше как се отнасят към

него, той имаше основание да ги мрази. Но чак да ги изгони от къщата им...

— Лейди Бърк затруднена ли е материално?

Роклята на госпожица Бърк беше скъпа, но какво пречеше да е купена на кредит? Ако са останали без дом, едва ли им е лесно.

— Съмнявам се — отвърна Евангелин изненадано. — Семейство Бърк винаги са имали пари. Никога не съм срещала по-пресметлив и стиснат човек от покойния лорд Бърк.

Джоун кимна. Това не изместваше сантименталната привързаност, за която госпожица Бърк спомена, но не можеше да се говори за проявена жестокост.

На вратата се почука и Смит влезе с две кутии от цветарски магазин. Постави по една пред всяка от тях.

— Боже — възкликна Евангелин изненадано, развързвайки панделката — кой ли ги праща?

Джоун не отговори на риторичния въпрос на леля си, а се залови да отвори своята кутия. И преди беше получавала цветя, но след втория ѝ сезон, приключил преди години, това не се повтори. Сегашните цветя нямаха нищо общо с тогавашните маргарити. В кутията лежаха изящни дългостеблени лилии. Тя се вторачи омаяна в тях.

— Арум лилии — уточни Евангелин. — Колко екзотично!

— Много са красиви — отбеляза Джоун и вдигна една, за да я разгледа отблизо.

— Лорд Бърк очевидно разбира от цветя — обяви Евангелин, извадила картичката от своята кутия, пълна с ярки лалета.

Джоун върна лилията в кутията и разтвори своята картичка.

Надавам се да имам удоволствието на компанията ти за разходка след два дни. Бъди готова да тръгнем рано. Чакането си заслужава.

Бърк

Положи усилие да потисне доволната си усмивка. Той си оставаше енигма, но изпращането на цветя означава нещо, нали? Все пак случаят определено не го налагаше. Нали не я ухажваше? Или —

напротив? Цветя и покана за разходка от всеки друг биха означавали точно това, но при него човек не можеше да е наясно.

— Иска разрешение да те заведе на разходка вдругиден. — Евангелин показа картичката си. — Ще се съглася, ако искаш да отидеш. Но ако не съм те разбрала правилно, скъпа, не е задължително да ходиш. Ще поема вината, като откажа.

Прехапа устни. Бележката му до Евангелин беше не само малко по-дълга, но и далеч по-любезна. Благодареше ѝ за чая преди няколко дни и искаше разрешение да изведе Джоун на разходка. При желание очевидно знаеше как да се държи като истински джентълмен. А какво искаше да каже с това: „Чакането си заслужава“? Какво възнамеряваше да прави? Върна картичката в кутията.

— Спомена разходка — призна тя, — но смятах, че ще забрави.

Леля ѝ я изгледа изпитателно, но мълчаливо.

Отново стисна устни.

Дори сега не уточнява час. „Рано“. Какво значи това? Да не би да се появи на зазоряване и да предложи лудост, от рода на излет до Гринуич?

— Забранявам — отсече Евангелин. — Баща ти ще ме убие.

— Съвсем в стила на приятел на Дъглас е да поиска разрешение, а после да не се появи. Два дни е много дълго време.

— Мен ако питаш, ще се появи. Никой не го е карал да те води на разходка. Не казвай, че идеята е на Дъглас — спря я леля ѝ, защото Джоун вече си отваряше устата. — Дъглас е на стотина километра. Пък и лорд Бърк не ми прилича на човек, на когото можеш да нареждаш.

Отговаряше на истината.

— Това не означава, че няма да съжали за поканата...

Евангелин само се усмихна.

— Да вземем да сложим панделка на новата шапка. За всеки случай.

Поради неизвестна причина раменете ѝ се стегнаха. Дали пък два дни няма да се окажат достатъчно време господин Салваторе да ѝ достави нова рокля, но пък не разполагаше с подходяща шапка. Дори не ѝ се мислеше за старата ѝ шапка, която — по нейно мнение — никак не ѝ отиваше.

— Не знам как да я преправя, за да не изглеждам висока — промърмори тя.

— Но ти си висока — напомни леля й. — Как възнамеряваш да го скриеш?

— Очевидно няма начин — отбеляза Джоун тъжно. — Но и няма да сложа шапка, с която изглеждам още по-грамадна.

Евангелия се засмя.

— Огромна ли? Стига! Просто не си заставала до подходящите хора. Не си прекалено висока.

— Не когато съм до теб, но край другите изглеждам висока.

— Не и до лорд Бърк.

Джоун я изгледа свирепо. Евангелин си придаде невинен вид.

— Истина е! Той е поне десетина сантиметра по-висок. Дори да обуеш мънистените ми обувки на ток, пак ще си по-ниска от него.

— Не е нужно всичко да се върти около лорд Бърк! — възнегодува тя.

Но не възразяваше да сложи сатенените обувки с цвят на слонова кост и ако единственият, с когото можеше да танцува, без да стърчи над кавалера, е лорд Бърк... Саможертвата си заслужаваше. Изправи се и взе букета.

— Ще кажа на Поли да го натопи във вода, преди да се заловя с шапката.

— Погрижи се да ги сложи в подходяща ваза — обади се леля й. — Арум лилиите са доста високи. — Джоун й хвърли подозрителен поглед през рамо. Евангелин само поднесе едно розово лале към носа си и отбеляза почти небрежно: — На лорд Бърк очевидно му допадат високите неща.

— Непоправима си! — обяви племенничката и.

Леля й се ухили.

— Знам. Не казвай на майка си.

Джоун поклати глава и понечи да излезе, но икономът влезе отново, този път с пощата. Тя се спря, докато Евангелин я сортираше.

— Няколко покани, и... О, боже...

Остави купчината и отвори едно писмо.

Джоун се постара да не любопитства, но изостави всякакви преструвки, разпознала почерка върху плика.

— От татко е!

— Да. Има едно и за теб.

Леля ѝ подаде по-малък плик, пъхнат в първия. Джоун го грабна и го отвори. Стаята беше тиха, докато и двете четяха.

Баща ѝ пишеше, че са останали в Бат. Майка ѝ се уморила от пътя дотам и след като се възстановила достатъчно, за да продължат, го помолила да преосмисли разумно ли е да бият целия път до Корнуол. Времето в Бат било много хубаво и им позволявало да излизат почти всеки ден, а дробовете на майка ѝ се възстановявали добре от провинциалния въздух. Наели къща и прекарвали спокойни дни. Майка ѝ се надявала да кани и гости, когато позакрепне. Баща ѝ настоявал да ходи на топлите минерални бани всеки ден и те ѝ се отразявали добре. Тонът на писмото му бе шеговит и забавен и Джоун несъзнателно се поотпусна, докато го четеше. Бяха минали две седмици откакто родителите ѝ заминаха и тя долавяше, че сега баща ѝ се притеснява несравнимо по-малко за майка ѝ, отколкото когато заминаха. Майка ѝ явно бе доста по-добре, щом имаше сили да спори със съпруга си дали да ходи на топли бани.

— Мама е по-добре — сподели тя и сгъна писмото. — Толкова съм облекчена.

— Да, много добра новина. — Евангелин я погледна със сияеща усмивка. — Баща ти пише, че може да се върнат до месец.

— Толкова скоро? — Опита се да не мисли как ще повлияе това на разходките в парка с лорд Бърк. — Лекарите трябва да са обнадеждени. Очаквах татко да настоява да останат в провинцията до края на годината.

Евангелин сведе глава и започна да сгъва своето писмо.

— Да, вечно гледа да я предпази. В този случай е доста разумно.

Когато родителите ѝ се върнат, Евангелин ще си тръгне. Джоун погледна леля си, почти непозната за нея допреди две седмици, а сега я чувстваше така близка. Леля ѝ, с необичайното си поведение и сговорчив характер, щеше да ѝ липсва. Отново тръгна да излиза, но на вратата се спря.

— Надявам се Луис да дойде пак. И сър Ричард, ако желаеш да го видиш. Мама сигурно няма да възрази.

В крайна сметка нали майка ѝ позволи на Евангелин да дойде? Джоун си повтаряше, че краткото посещение на едно кученце не е кой знае какво прегрешение, а сър Ричард се държа повече от благовъзпитано.

Изржението на Евангелин се смекчи.
— Благодаря, скъпа. Много благодаря.

ГЛАВА 18

Освен картичката към лилиите лорд Бърк не написа нищо повече за предстоящата разходка. Джоун реши да не мисли за него, но когато рано сутринта в уречения ден се събуди, тя стана и се облече бързо. Повтаряше си, че го прави, за да не я изненада, или защото сър Ричард може да доведе отново Луис, пък и беше по-здравословно да се става рано. Нищо не пречи да се разходи в парка с Абигейл или да убеди Евангелия да отидат до Пикадили, за да потърсят нови украси за шапка. Не възнамеряваше да прекара деня в очакване на Тристан Бърк, но и защо пък да я завари неподготвена.

И постъпи правилно, констатира тя, когато чу карета да спира пред къщата, докато приключваше със закуската. Едва не счупи чаената чаша — така рязко я върна върху чинийката. Бързо се насочи към преддверието, за да попречи на Смит да отпрати лорд Бърк — ако наистина беше той — да си върви по пътя.

На прага на току-що отворената от иконома врата стоеше мъжът, който я вбесяваше.

— Дошъл съм да взема госпожица Бенет — съобщи той.

Изглеждаше съвършено бодър за това време на деня и невероятно привлекателен. За пореден път остана поразена колко е красив, когато не е отдаден на заниманието си да я тормози. Сутрешната светлина подчертаваше широките му рамене и изваяните черти на лицето му.

Смит се обърна с неодобрително изражение. Беше я чул да идва към преддверието и сега чакаше указания от нея. Джоун потисна желанието си да се втурне напред и пристъпи грациозно към госта.

— Добро утро, сър — поздрави тя с реверанс. — Прав беше, като каза „рано“.

На лицето му се появи закачлива усмивка и трапчинката се очерта особено ясно.

— Изисква се известно време, за да се организира върховно приключение.

— Върховно приключение ли?

Той само кимна.

— Готова ли си да тръгваме?

Боже! Върховно приключение! Какво ли имаше предвид? Както обикновено той не се държеше според очакванията ѝ; и както обикновено това дълбоко я заинтригува.

— Само секунда.

Джоун побърза да се облече. Закопча сивото си палто с треперещи пръсти и си пое дълбоко дъх, за да се успокои, преди отново да слезе долу, този път с бавни, величествени стъпки — надяваше се да прикриват учестения ѝ пулс.

Отвън ги чакаше изискана карета. Момче в елегантна ливрея стоеше до конете. Тристан ѝ помогна да се качи, пое юздите и потеглиха. Попита го какво ще е върховното приключение, но той отказа да отговори. Насочиха се на север, извън града, и известно време Джоун наблюдаваше улиците, наслаждавайки им се в час, в който обикновено още лежеше в леглото. Все едно виждаше непознат град: прислужнички чевръсто метяха стъпалата пред къщите, минаваха препълнени каруци на път за пазара и никъде не се забелязваха карети с изискани дами, тръгнали на посещения. Минаха край парка, все още обвит в мъгла, и прекосиха Оксфорд стрийт; след това познатата част от града изчезна. Мъглата стана по-гъста, а къщи се мяркаха все по-рядко и по-рядко; сякаш пътуваха през омагьосани земи.

Точно започна да се чуди накъде ли я води, когато той измъкна нещо от джоба си.

— Да не забравя да доставя така силно желаната поръчка — заяви той и ѝ подаде съвършено нов брой на „50 начина да съгрешеш“.

Джоун леко зяпна, преди да го сграбчи.

— Благодаря.

Той се загледа как тя се помъчи да натика брошурата в ръкавицата си.

— Книжарят ме изгледа доста странно, когато го поисках.

— Не се съмнявам. — Молеше се бризът да охлади страните ѝ и поруменяването да не си проличи. Преструвайки се на безразлична, пхна брошурата в чантичката си. — Предупредих те, че е дамско четиво. Вероятно си първият мъж в Лондон, който го купува.

— Заглавието е потресаващо. — Сниши глас и продължи: — Сигурна ли си, че не четеш нещо непозволено?

— Това е любовна комедия — излъга тя. — Много романтична. Скандални женкари преследват красавици, а те ги държат надалеч, докато не излеят любовта си в стихотворна форма, не се разкаят за греховете си и не се превърнат в предани съпрузи. Прочети някой брой, ако искаш.

Беше смел ход от нейна страна. Ами ако прозре блъфа й...

— Не, благодаря. Фактът, че е дамско четиво с продължение е достатъчен да ме възпре. — Отново бръкна в джоба си и постави нещо върху коляното си: лъскав шилинг. — Ето моята миза за облога ни — обяви той.

Изведнъж Джоун си даде сметка колко близко е той до нея. Седалката сякаш стана по-тясна, докато се взираше в монетата върху мускулестия му крак, непосредствено до нейния.

— Нямаме облог — опита се да възрази тя. — И двете страни трябва да са приели, преди да е сключен.

— Ти си страхливка.

— Нищо подобно.

— Тогава си наясно, че ще загубиш.

Тя успя да откъсне очи от монетата.

— Просто не искам да ти я взема.

— Ясно. — Той взе монетата с два пръста, вдигна я и започна да я изучава. Съвсем вещо продължи да направлява конете с една ръка. — Добре се пазариш, госпожице. Явно залогът е прекалено нисък за теб. Вдигам го на една гвинея.

— Заложил ако щеш и маймуна, аз няма да се включа — подметна тя лековато.

— Маймуна ли? — Очите му блеснаха. — Боже, какво огромно предизвикателство! Ще трябва да е нещо много дръзко. Петстотин паунда не са шега работа... на какво се бяхме обзаложили?

Волю-неволю Джоун се засмя.

— За всичко ли се обзалагаш?

— Така нещата стават по-интересни.

— Нещо без особено значение трябва да бъде осъществено само заради един шилинг ли? — Тя поклати глава. — Мъжете сте странни същества.

— Никога не съм казвал, че въпросът е маловажен. — Пусна монетата обратно в джоба си, отби каретата от пътя и намали хода на конете, щом тръгнаха по тревата. — Човек се обзалага, за да постигне желан резултат.

— Не ти ли е минавало през ума да помолиш вежливо, за да го получиш?

Докато се спускаха надолу, се друсаха по неравната повърхност и тя се хвана за седалката с една ръка, а с другата притисна шапката си.

Той я изгледа странно — колкото и развеселен, толкова и разтревожен.

— И да срина така трудно изградената си репутация? Защо, за бога, да го правя?

— Обикновено е по-лесно — обясни тя. — И не ти струва пари.

— Хммм... — Спря конете, дръпна спирачката и се обърна да я погледне. — Но ако ти не спечелиш шилинг от мен, как аз ще спечеля шилинг от теб?

— Кой казва, че някога ще спечелиш шилинг от мен? — попита тя, като се стараеше да не обръща внимание на лудо биещото си сърце.

Проклетият облог за целувката! Сега той гледеше устните ѝ с несравнимо по-голям интерес, отколкото един шилинг би предизвикал...

Бавно се наведе към нея. Джоун затаи дъх.

— Обичам състезанията — промълви той. — И възнамерявам да спечеля това. Да слезем ли и да повървим? — Скочи от седалката, а момчето от капрата се втурна да хване юздите на конете. Подаде ѝ ръка. — Джоун?

Тя си даде сметка, че се е вторачила в него със зяпнала уста и я затвори. Току-що бе забелязала напред мъглата да се издига балон като пъстър облак.

— Някой ще се вози на балон! — възкликна тя. — Колко вълнуващо! Досега съм виждала само един. На коронацията на Краля миналата година. Дали ще литнат скоро?

— Да. — Той раздвижи пръсти. — Ще слезеш ли най-после?

Позволи му да ѝ помогне, но през цялото време не откъсваше очи от балона. Беше толкова красив с ярките си цветове, възвисил се над полето. Дълги въжета го опасваха и придържаха коша, наглед ужасно малък под величествения балон. Нямахше нужда Тристан да я

подканва да отидат натам по влажната трева. Никога не бе виждала балон отблизо. Беше огромен и страшно красив.

Мъж в обикновени дрехи пристъпи да ги посрещне.

— Лорд Бърк — поздрави той дружелюбно. — Добро утро, сър, мадам.

Поклони се бързо, но почти не погледна към нея.

Тристан вдигна глава и примижа.

— Какви са перспективите за тази сутрин?

— Много добри, много добри. Мъглата се вдига, а хладният въздух ще ни е от полза. Горелката работи и почти сме готови да потегляме.

— Чудесно. — Тристан погледна към Джоун. — Да се качим ли?

Тя отново зяпна.

— Да се качим?! В балона?!

— Не. В коша под него — обясни той. — Балонът е пълен с газ. Нямах работа в него.

— Аз... Ние... Да не искаш... — недоумяваше тя, гледайки балона.

Сега, вече по-отблизо, виждаше как се гъне плата като парче коприна, уловена от вятъра. От това разстояние изглеждаше по-скоро крехък, а не красив. Мисълта да полети с него ѝ се стори безкрайно тревожна. Не се съмняваше, че майка ѝ ще припадне, ако узнае. Порядъчните дами биха постъпили така. От друга страна...

— Възнамерявам да се кача — обяви Тристан с блеснали от възмущение очи. Тя изпитваше същото, само че в неговите очи не се четеше страх. — Очаквах да ти се стори изкусително. Стига вече с баналните обиколки из парка.

Тя извърна очи към човека, който управляваше балона, и той побърза да я увери:

— Няма страшно, мадам. Летял съм десетки пъти.

— Това е господин Чарлс Грийн. Миналата година издигна балона при кралското коронясване — представи го Тристан. Мъжът свали широкополата си шапка и се усмихна възпитано, но не скри нетърпението си да тръгват. — Ще видим цял Лондон от сто и петдесет метра.

— Сто и петдесет метра ли?! — Тя поклати енергично глава. — Не. Прекалено високо е.

— Съвсем малко по-високо от купола на „Сейнт Пол“. Хайде, може да ме държиш за ръка.

— Двайсет метра — отсече тя.

— Сто — настоя той.

Джоун погледна трепетно балона — люлееше се плавно. Десетина мъже стояха до коша под него; очевидно чакаха двамата да се качат.

— Баща ми ще ме убие, ако падна и загина.

Тристан обърна гръб на господин Грийн и стисна ръцете й между своите.

— Ако не искаш да полетиш, няма. Но е страшно впечатляващо да се откъснеш от земята и да се издигнеш като птичка... Дори не мога да ти го опиша. Ще се изкачим малко и ти ще решиш дали да продължим по-нагоре.

— А ако господин Грийн поиска да се изкачи по-високо? — прошепна тя.

— Ще постъпи, както му наредя — увери я той. — Кой мислиш му даде пари да си набави нова горелка?

Очите й се разшириха.

— Ти си инвестирал пари в това?

— Новата горелка е много по-простичка. Работи с газ, а не с водород. Така е по-ефективна и струва доста по-малко... — Той млъкна и се ухили. — Едва ли те интересува всичко това. Ще полетиш ли с мен?

Сърцето й заби лудо. Ентузиазмът му бе заразителен и сега, след като преодоля изненадата си, с всяка измината минута мисълта й се струваше все по-привлекателна. Стисна ръката му и се усмихна малко нервно.

— Да!

Тристан остана много доволен от решението й. Тя вдигна глава, за да разгледа отново балона. Очите й сияеха, а на устните й разцъфна лека усмивка. Той за малко да се наведе и да я целуне пред господин Грийн и помощниците му. Точно таква изражение се надяваше да се появи на лицето й: доволно и развълнувано, макар и малко неуверено. Стисна ръката й и последва господин Грийн. Чувстваше се като момче на прага на страхотно приключение.

Кошът бе изплетен от жилава ракита и имаше дървен под. Не бе особено голям, а и оборудването заемаше част от мястото. Докато Грийн и хората му подготвяха излитането, Тристан придърпа Джоун към себе си.

— Не бива да им се пречкаме — обясни той, когато очите ѝ с цвят на кафе се насочиха към него. — Така ще приключат по-бързо.

Ръката му се задържа върху талията ѝ. Слава богу, че си бе набавила свестни нови рокли и престана да носи обемистите фусти. Усещаше формите ѝ под памучния плат и си представи неща, за които си бе забранил да мисли.

Пое дълбоко въздух — това му припомни колко приятно ухае тя. Започваше да се чувства пълен идиот. Няколко танца, едно-две гостувания и щеше да изпълни дадената на Дъглас дума. Беше убеден, че това бе имал предвид Бенет, когато изкопчи обещанието от Тристан. Нямахше защо да се обзалага колко хубаво ще я целуне, защото не се очакваше да се стигне до втора целувка; нищо, че мислеше за това всеки път, щом я види, и определено не, защото понякога тя го гледаше сякаш директно го предизвиква да прилепи устни към нейните. Редно е да прекарва по-малко време с нея.

Но след чая онзи ден, когато тя изглеждаше така прелестна, той мислеше единствено как да я докосне. Именно тогава Тристан реши да ѝ предложи нещо, с което да извини досегашното си поведение. Да я разходи с балон му се стори отлична идея. Тя едва ли би предприела подобно нещо сама, а същевременно бе вълнуващо и екзотично. Искаше тя да запомни това утро до края на живота си; беше убеден, че той ще го запомни.

Грийн изхвърли още баласт, кошът се заклати и се вдигна на сантиметри от земята. Джоун ахна и се вкопчи в ръката му.

— Забравих да попитам как ще се спуснем обратно — сподели тя и се засмя притеснено.

— Помощниците ми ще ни издърпат надолу — обясни Грийн. — При свободен полет щях да хвърля всички въжета долу, но лорд Бърк не иска да прекара цял ден, реейки се из небесата, макар гледката да е възхитителна — добави той и хвърли пълен с надежда поглед към Тристан.

— Не и днес.

Но, боже, не би имал нищо против. Грийн изхвърли още баласт, въжетата се опънаха и балонът се издигна в стоманеносиньото небе. На Тристан му идеше да се разкрещи от възторг. Това обичаше той: триумфа на науката и инженерната мисъл над гравитацията.

Разкрачи крака, за да възвърне равновесието си и несъзнателно постави ръка върху гърба на Джоун, за да я придържа. Тя все още стискаше другата му ръка, но вече надничаше любопитно през ръба на коша.

— Боже! — възкликна тя. — Толкова сме високо.

Той се ухили. Не бяха на повече от десетина метра.

— След малко ще сме по-нависоко. Виж гледката.

Грийн бе избрал място, откъдето се разкриваше добър изглед към Лондон. Докато се издигаха над мъглата и дърветата, градът се разпростираше под тях като тайнствена страна. Долу Темза се виеше и проблясваше в източната си част, където облаците се бяха вдигнали. Земята представляваше ниви и поля, оградени с плетове, а градчета като Камдън и Излингтън приличаха на рисунки от детска книжка.

Полъх на вятъра разклати коша. Джоун извика леко и стисна още по-здраво ръката му.

— Падаме ли? — попита тя сепнато и вдигна глава, за да види балона над тях. — Той пука ли се?

— Не. — Едната му ръка я обгръщаше през кръста и я придържаше плътно към тялото му. За негова огромна изненада — и наслада — тя не се отдръпна, но очите ѝ останаха впити в балона. — Всичко е напълно нормално. — Наложил се да приближи уста до ухото ѝ, защото Грийн за пореден път включи горелката и тя засвистя. — Вятърът тук е доста по-силен.

Тя го погледна. Изпод шапката ѝ се бе измъкнал кичур и се вееше около устните ѝ.

— И преди ли си летял?

— Три пъти. Както виждаш, не съм пострадал ни най-малко.

— Белите стават за секунди — отвърна тя, но той усети как тялото ѝ малко се отпусна.

— Ако полетим към земята, няма да възразя, ако тупнеш отгоре ми.

Тя премигна, но после се усмихна; след това направо прихна.

— Ще ти скъсам ушите, ако умра!

— Не се съмнявам — отвърна той също усмихнат. — Но не така бих искал да прекарам последните си минути на земята.

— А как? Да се обзаложиш какви са шансовете да оцелееш ли? Той се пресегна и отмести кичура, който така го провокираше.

Пръстът му се плъзна по долната ѝ устна. Ако Грийн не бе до тях, щеше да я целуне още сега.

— Не съвсем...

Устните ѝ леко се разтвориха. Тя разбра подтекста в думите му. Прочисти си гърлото и все така загледана в него заяви:

— Е, и без това няма да имаш възможност да си получиш парите от облога.

— Няма, но ще се опитам да склуча друг облог.

— Нима? — Страните ѝ поруменяха.

Той се усмихна и наведе глава. Устните му бяха почти до ухото ѝ.

— Не вярвам да откажеш последното желание на умиращ мъж, който... би искал да чуе името си.

Тя се засмя нервно.

— Бъди сигурен, че ще го чуеш. Ще го повтарям многократно, придружено с шумни ругатни и клетви.

— Обикновено така го чувам — ухили се той и направи широк жест с ръка. — Но кажи ми истината: всичко това не си ли заслужава риска?

Джоун погледна напред и затаи дъх. Бе така увлечена да гледа как земята се отдалечава и да усеща как той я държи, че почти не бе огледала панорамата. Вече се бяха издигнали високо. Мъжете долу, които държаха въжетата, представляваха дребни фигурки, обгърнати с мъгла. Поемайки към реката, пред тях се разкриваше приказна гледка. Лондон никога не бе изглеждал толкова малък. Тя се загледа в мъничките сгради. Търсеше нещо, което да разпознае.

— Онова „Сейнт Пол“ ли е? — попита тя, сочейки развълнувано познатия купол.

— Да. А там е Уестминстърското абатство. — Обърна се и посочи на изток. — В ясен ден се вижда Кралската обсерватория в Гринуич, а ако се качим по-нависоко, ще видим и „Гауър“.

— Боже...

Джоун се опитваше да разпознае улици или познати места, но отгук ѝ бе трудно. Лондон приличаше на спокойно заспало село;

нямаше ги шумовете, миризмите и оживлението, с които бе свикнала.

Също като мъжа зад нея. Тристан Бърк въобще не приличаше на вбесяващия женкар, който се държа безцеремонно с нея на бала у лейди Малкълм, нито на арогантния борсук, който я нарече полуразперен чадър. Лицето му бе оживено. Никога не го бе виждала такъв. Той отметна глава назад, пое дълбоко въздух, прониза я отново с искрящите си зелени очи и избухна в смях, неспособен да задържи радостта в себе си.

— Не е ли величествено? — провикна се той, за да надвие шума от горелката.

Джоун му отвърна с усмивка. Никога не си бе представяла, че ще лети с балон; продължаваше да стиска ръба на коша. Чувстваше се екзалтирана. А неговият неподправен възторг и радост само допринасяха за това чувство. Когато беше щастлив, Тристан беше...

Отмести очи от него. Беше се навел, за да попита господин Грийн нещо, и понеже кошът бе прекалено малък, се наложи да се притисне към нея. Усещаше топлината на ръцете му около талията си. Това бе най-дългият период от време, прекаран заедно от двамата, без да се скарат, и тя откри с копнеж, че мечтае той винаги да е такъв. Неволно се улови, че когато той е в подобно настроение, преосмисля отговора си, даден на Евангелин, дали вижда в негово лице съпруг. Нямаше представа как би реагирала на негово предложение за брак, но я обзе тревожното чувство, че много би й допаднало Тристан да я ухажда. Част от нея не искаше това пътуване с балон да приключи. За миг се поколеба дали да не каже на господин Грийн да хвърли въжетата и да останат да се реят из въздуха — далеч от Лондон, далеч от обществото и от всеки, който би се шокирал да я види с него.

Не за пръв път изпита известно раздразнение. Той не стоеше чак толкова по-високо от нея в обществената стълбица; все пак тя бе дъщеря на баронет с много добри връзки. Вярно, той бе по-богат от баща ѝ, но и Джордж Бенет не беше без средства, а титлата му бе много по-стара от тази на Бърк. Защо да няма шанс като всички други момичета в Лондон да бъде с Тристан? И преди привлекателни мъже се бяха женили за обикновени жени. Тя може и да изглеждаше като Амазонка, но както Евангелин правилно отбеляза, той бе още по-висок. И колкото и да успяваше да я вбесява, тя започваше да се убеждава, че съвсем не е такъв груб негодник, какъвто го обвини, че е. Алис Бърк го

нарече „ужасен“, но дори Джоун никога не бе го видяла да се държи толкова лошо. Той просто откликна на начина, по който тя подходи към него, а това я подтикна да се замисли какво ли би станало, ако опита да флиртува с него...

Останаха във въздуха още известно време. Тристан сочеше познати места, които започнаха да забелязват, щом мъглата се разсея. Вятърът прогони облаците и слънцето изгря. Вече всичко се виждаше от ясно по-ясно, но продължаваше да е по-студено отколкото на земята и Джоун леко потрепери.

— Студено ли ти е? — попита Тристан. Без да дочака отговора ѝ, се обърна към господин Грийн: — Готови сме да се спускаме вече.

— Не е толкова студено — възрази Джоун, но заради вятъра той се престори, че не я е чул.

Притегли я по-плътно към себе си и я обгърна с предницата на сакото си. Джоун затвори очи, остави го да я притиска и пак си пожела да останат така още известно време. Загърнатата със сакото му и притиснатата към него, тя нямаше никакво желание да стъпи отново на земята.

Но господин Грийн, вече надвесил се над ръба на коша, размахваше шапка към хората на земята. Тя почти веднага усети придърпването на въжетата. Величествената гледка бавно започна да изчезва, докато се спускаха надолу. Не след дълго се приземиха на тревата.

Тристан пръв скочи от коша и протегна ръце. Тя сложи ръце на раменете му, а той я вдигна над преградата все едно е малко момиче. Тя залитна за миг, когато краката ѝ отново стъпиха на твърда почва; беше несравнимо по-стабилна от поклащация се ракивов кош. Ръцете му веднага я обгърнаха през талията, за да ѝ помогне да си възвърне равновесието. Джоун се насили да се отдалечи, защото докосването му ѝ достави твърде голямо удоволствие.

Той замени няколко думи с господин Грийн, на когото Джоун благодари с реверанс. Тръгнаха си, а мъжете се заловиха да оправят въжетата и да пълнят коша с баласт.

От земята светът изглеждаше плосък и малък. Джоун отново си представи стелещите се хълмове, виещата се река, скупчените сгради, кулите на църквите и въздъхна щастливо. Какво приключение! Не си бе представяла подобно нещо.

— Благодаря. — Замълча и после повтори: — Благодаря, Тристан.

Щом чу името си, той трепна и я изгледа изпитателно с пронизващите си зелени очи. След това се усмихна.

— Дамата спечели. Дължа ти шилинг.

Джоун забели очи.

— Задръж си проклетия шилинг. Просто се опитах да ти благодаря.

Усмивката му помръкна. За миг той придоби неуверен вид и обясни:

— Трябваше да ти предложи нещо впечатляващо.

— Защо? Очаквах просто една обикновена разходка.

— Обикновена разходка?! Толкова банално, скучно, безинтересно. Теб цитирам, мадам.

— А нищо с теб не бива да е банално или обикновено — отбеляза тя сухо. — Явно трябва да съм ти благодарна, че не излетяхме с балона от центъра на „Сейнт Джеймс Парк“.

Той се ухили.

— Каква гледка щеше да бъде! Щеше ли да дойдеш с мен, ако го бях направил?

— В никакъв случай.

— Нима? — Сниши глас. — Но на теб ти достави удоволствие. Какво щеше да е по-различно, ако хората бяха видели, че ти е приятно?

— Щяха да ме видят с теб — отвърна тя и тутакси си прехапа езика.

— Ясно. — Подкупващата му усмивка изчезна. — Бог да те пази от подобно нещо.

— Не! — Спря и след няколко крачки и той последва примера ѝ. — Не исках да кажа това — извини се тя. — Наистина ми беше приятно и изцяло дължа на теб тази брилянтна, неочаквана идея и целия труд да го организираш.

Той я наблюдаваше. Вятърът бе измъкнал част от дългата му коса от опашката и един кичур танкуваше върху бузата му. За пръв път в изражението му нямаше и следа от подигравка, арогантност или насмешка. Той просто стоеше и чакаше обяснение.

И тя му дължеше честно обяснение, а не някакъв уклончив отговор за неодобрението на майка ѝ. Джоун често бе мечтала да има

повече смелост и воля да следва своя път и да преследва своите интереси, а не да се съобразява с мнението на майка си или на обществото. Бунтовете ѝ обаче бяха дребни; изправена пред перспективата да се сблъска с неодобрението на обществото или недоволството на майка си, тя потискаше импулсите си. Укриването на брой от „50 начина да съгрешиш“ бе малко провинение. Далеч по-страшно ще е, ако се движи с Тристан Бърк из Лондон.

— Не съм свикнала хората да ме зяпат — подхвана тя смутено. — Обикновено не е поради основателна причина и рядко завършва добре за мен.

— Какво би било основателна причина? — поинтересува се той след малко.

— Ами...

Бързо затвори уста. Основателна причина щеше да е, ако облече нещо смайващо модно, отслабне няколко кила или загуби петнайсет сантиметра от ръста си и заприлича на сирена, или ей сега направи нещо впечатляващо — например да открие у себе си неподозиран досега талант да пее италиански опери; или може би да привлече най-желания джентълмен в града до себе си...

— Никога не се получава — продължи тя с въздишка. — Когато хората ме зяпат, това е защото съм облякла нещо ужасяващо или на поредния бал пак не съм танцувала нито веднъж. Понякога ме гледат със съжаление, когато брат ми е извършил нещо осъдително. Или напоследък ме гледат с очакване дали леля ми няма да ми повлияе зле със скандалното си и непристойно поведение.

Челюстта му се стегна, преди да уточни:

— А да те видят с мен би било скандално и непристойно ли?

Би било. Цял Лондон ще бъде шокиран. Абигейл ще се разтревожи; Пенелопе ще бъде очарована; Евангелин вероятно ще се почувства горда; но майка ѝ... Майка ѝ ще бъде ужасена. Тя не само нямаше вяра на Тристан Бърк; тя бе изтръгнала обещание от Джоун да не се вижда с него. А да се качи на балон с него определено бе нарушаване на това обещание, дори ако Джоун измисли умопомрачителна история за бандити и принуда под заплахата на дулото на пистолет, за да обясни разходката.

— Признай, че си положил доста усилия, за да създадеш подобно впечатление — отвърна тя, избягвайки прекия отговор.

— Така ли? — Той се заклати на пети. — Приписваш ми прекалено големи заслуги.

Тя изсумтя:

— Отваряш врати полугол, обзалагаш се за какво ли не, развратничиш пред очите на хората...

— Никога пред очите им! — поправи я бързо той.

— Почти пред очите на всички!

Той сви рамене.

— Не аз, а лейди Елиът. Тя си свали фустата и я метна по мен.

Страните на Джоун поруменияха.

— Не говори така! Не е почтено!

— Ти започна — отвърна той невъзмутимо.

— Наистина не знаеш как се говори с дама, а?

Щом обаче чу думите, изречени на глас, всичко се подреди логично. Това обясняваше влудяващите им сблъсъци при всяка среща. Той не следваше типичните за джентълмен правила или разговори и отказваше да се промени. Никоя тема за него не беше табу. Направо изпитваше наслада да я шокира и обърква. Как посмя да й каже, че онази жена си е свалила фустата? Сякаш искаше Джоун да си представи как лейди Елиът му се предлага на стола. Преди няколко седмици Джоун го възприе като пикантна клюка, но сега й развали настроението дори повече от предположението на Абигейл, че Тристан е лорд Еверард от „50 начина да съгрешиш“. Само една паднала жена би постъпила така, разбира се, но... Щеше й се Евангелин да не бе загатвала, че Тристан би направил една непочтена жена доста щастлива. Не беше редно да звучи така дяволски вълнуващо. Защо той просто не се държи малко по-прилично и така да я избави от всичките й ужасни мисли? Защо не иска да направи една относително почтена жена щастлива?

Оставаше й да прави само едно: да разсъждава като майка си.

Да се опита да мисли като майка си. И преди всичко не бива да се пита какво би направил, ако една жена... като Джоун например... го изкуши да спечели проклетия облог тук и сега...

Той бавно й се усмихна; с онази усмивка, която предполагаше какви ли не непочтени неща.

— Така ли мислиш? Обикновено давам да се разберат какви са намеренията ми.

Мисли за майка си! Какво би казала мама сега? Джоун въздъхна отчаяно.

— Точно това имам предвид — тросна се тя. — Говориш одобрително за разюздани жени, които си вдигат полите пред теб. Разговаряш с всепризнати клюкарки, защото ти доставя удоволствие да ги отпращаш с някоя пикантна мътва, макар да знаеш, че не отговаря на истината. Но всички други жени избягваш, защото нямаш и най-бегла представа как да си истински възпитан, чаровен или грижовен. Ти си като дете, лорд Бърк. Доставя ти удоволствие да шокираш и вбесяваш хората.

Той видимо не се чувстваше порицан; не изглеждаше и унизен; строгото ѝ мъмрене само го бе развеселило и усмивката му стана още по-широка.

— Така ли? — попита той провлачено. — Предпочиташ скучни сухари, които цяла вечер не могат да ти кажат едно интересно нещо, значи?

— Ни най-малко.

Дори майка ѝ не би се съгласила с подобно твърдение. Джоун го изгледа свирепо, обзета от безсилно раздражение.

— Те поне не ме влудяват! — тросна се тя.

— Аз наистина ли те влудявам?

Бе снишил гласа си и въпросът прозвуча някак съблазнително и дори сякаш... проявява истински интерес.

Боже, помощ! Дори майка ѝ няма да знае какво да отвърне на мъж, ако я гледа по този начин.

— Понякога ми се иска да те ритна! — обяви тя гневно.

Той я изгледа за миг, после отметна глава и прихна. Тя стисна устни, мина край него и с решителни крачки се отправи към каретата. Ще попита сър Ричард дали не може да накара Еркюл да прогони лорд Борсук от града. Ако Еркюл направи огромна дупка на седалището на панталона му, тя ще аплодира кучето.

Тристан изтича след нея.

— Джоун, чакай. — Тя се обърна рязко, когато той я докосна по лакътя, а после вдигна две ръце в знак, че се предава. — Сгреших. — Вдигнатата ѝ вежда подсказва, че го изчаква да продължи. Той си придаде разкаяно изражение и постави длан върху сърцето си. — Скъпа госпожице Бенет, нямах представа, че присъствието и

поведението ми ти причиняват такова безпокойство. Приеми смиреното ми извинение.

— Много добре — изгледа го ядно тя. — Само не ми говори как жени се разсъбличат пред теб!

— Никога повече няма да се повтори — откликна той веднага. — Такива думи няма да излязат от устата ми.

— Нито други неприлични неща — добави тя. — Да не чувам за чорапи, фусти, корсети, бюстиета, жартиери или други женски атрибути!

Последното, което искаше да чуе, бе как някоя жена е позволила на Тристан да развърже корсета ѝ.

Устните му трепнаха, но той кимна тържествено.

— Както желаяш. Вече няма да споменавам друго, освен носна кърпичка. Разрешаваш ли да те изпратя до вкъщи, преди да бъдеш безвъзвратно озлочестена от моето вредно влияние?

Тя го изгледа изпитателно, но накрая хвана протегнатата му ръка.

— Разрешавам.

На връщане към Лондон Тристан се държа толкова прилично, колкото Джоун би искала; колкото майка ѝ би искала. Извини се, че кара прекалено бързо по калдъръма; говореше за времето; неизменно се обръщаше към нея с „госпожица Бенет“; не обръщаше внимание на тайните скептични погледи, които тя му хвърляше от време на време. За свое смайване не след дълго Джоун откри, че всичко това я отегчава до смърт. Той се държеше точно както един джентълмен трябва да се държи и на нея никак не ѝ бе приятно. Опитваше се да си внуши, че е така, защото всичко е само фасада, но всъщност той ѝ харесва повече като невъзпитан нехранимайко. Нехранимайковците бяха интересни и вълнуващи, макар да те вбесяват понякога. Не прибърза ли тя? Ами ако продължи да е безупречен джентълмен само и само, за да я дразни?

На Саут Одли стрийт той спря каретата точно пред стъпалата на дома ѝ и скочи. Помогна ѝ да слезе и изчака да си нагласи шапката. После хвана ръката ѝ и се поклони.

— Благодаря за удоволствието да ми правиш компания, госпожице Бенет. — Хвана ръцете ѝ между двете си длани и ѝ се усмихна. — Беше ми много приятно.

Докато пускаше ръката ѝ, пхна нещо в ръкавицата ѝ.

Усетила допира на студен метал до кожата си, тя разтвори широко очи.

— Какво...

— Печалбата ти — прошепна той и я погледна с онзи лукав поглед, от който сърцето ѝ неизменно спираше. — Така или иначе този шилинг ще ти е необходим... по-късно.

Скочи обратно на капрата и я остави онемяла и поруменяла, стиснала здраво шилинга му в ръка.

ГЛАВА 19

Джоун се прибра и завари Евангелин да крачи напред-назад из дневната.

— О, Джоун, ето те!

Момичето си даде сметка, че дългото ѝ отсъствие е разтревожило леля ѝ. Свали си шапката и я подаде на Смит.

— Да, най-последно. Не усетих как мина времето.

Евангелин процеди през стиснати устни:

— Разбирам. — Усмихна се престорено и продължи: — Явно разходката е била доста приятна. Ела да ми разкажеш. Смит, погрижи се да ни донесат чай, ако обичаш.

Икономът се поклонил с обичайното си каменно изражение. Джоун започна нервно да хапе устни, докато следваше леля си към салона. Боже, свикна с по-либералното отношение на Евангелин и май този път прекаляла. Запита се какво ли би казала майка ѝ, ако беше тук, и леко ѝ прилоша.

— Е? — обърна се към нея Евангелин, щом затвори вратата на салона.

— Никога няма да се сетиш какво правихме! Летяхме с балон! — Джоун се усмихна широко и започна да се моли да няма лоши последствия. — Беше пълна изненада за мен и никога няма да забравя преживяното.

Устните на леля ѝ се разтвориха.

— Летя с балон?! Във въздуха?!

— Да. Беше прекрасно — възторжено обяви тя, припомняйки си гледката. — Не се издигнахме много високо, но се виждаше надалече. Градът приличаше на село със скупчени къщи край виещата се река. Видяхме „Сейнт Пол“ и дори — Челси. Не съм и сънувала такова нещо.

— Нито пък аз! — отвърна леля ѝ безрадостно. — Дългото ти отсъствие ме разтревожи... Добре, няма значение. Но лорд Бърк

помоли за разрешение да те изведе на разходка с карета, да се движите по земята.

— Возихме се и в карета. До поляната, където беше балонът.

— До поляната? Излезли сте извън града?

— Да — кимна Джоун. Усмихна се широко, за да остави впечатлението, че всичко е в реда на нещата, напълно почтено и не заслужава повече да се обсъжда. Наистина не се замисли за реакцията на леля си, когато Тристан я насърчи да се качи в коша. Не помисли не само за Евангелин, не помисли нито за баща си, нито за майка си. — Трябва да опиташ. Сър Ричард би те придружил, ако го помолиш.

— Сър Ричард е зрял човек — сопна се леля й. — Ако иска да бъде отвят в балон, изборът е негов.

— Не можеш да бъдеш отвят — опита са да възрази Джоун. — Мъже държат въжетата.

— А ако се бяха скъсали, къде щеше да си сега? — възкликна леля й. — Още щеше да се носиш над Англия, предполагам. Или още по-лошо. Помня как един загина, защото балонът ненадейно останал без въздух. Какво щях да кажа на родителите ти?

Джоун прехапа устни, но се овладя.

— Аз съм зряла жена и сама мога да си избира съдбата.

— Баща ти би ме удушил, преди да стигна до края на изречението. — Евангелин притисна слепоочията си с пръсти и си пое дълбоко въздух. — Джоун, скъпа, разбери ме. Никога не съм имала свои деца. Родителите ти ми направиха огромен комплимент, като те повериха на моите грижи. Няма да се преструвам, че знам какво е да оставиш дете на чужди грижи, но бих се хвърлила в Темза, ако нещо ти се случи. И не само за да спестя труда на баща ти да ме убие. Моля те, скъпо мое момиче, не се качвай отново на балон, за да не ми изхвъркне сърцето.

— Нямах представа какво ще правим — обясни тя плахо. — Тристан не ме предупреди.

— Нито пък мен! — сопна се леля й. — Ще си поговоря с него по въпроса!

— Добре — прошепна Джоун вече напълно сплашена.

Евангелин се поколеба, поклати глава и отиде до шкафа в ъгъла.

— За една сутрин загубих година от живота си! — Отвори бутилка бренди и си наля щедра доза. — Добре че нямам деца. Щях да

съм ужасна майка.

Изпи половината бренди на един дъх.

— Не говори така. — Джоун бързо прекоси стаята. — Много съжалявам. Не биваше да го правя. Просто... Просто не се замислих. Стори ми се дръзко приключение, възетата държаха балона, а Тристан ме увери, че е напълно безопасно...

Леля й я изгледа изпитателно.

— А ти самата не си осигуряваш достатъчно дръзки приключения, така ли?

Не, не беше участвала в такава авантюра. Независимо дали означаваше, че е дива по нрав, неконтролируема и безразсъдна, или дъщеря, която не уважава уроците на майка си, летенето с балон бе едно от най-вълнуващите начинания, които бе предприемала. Когато кошът се отдели от земята и Тристан я прегърна, за да не залита, тя се почувства едновременно жива, притеснена, екзалтирана и поразвълнувана откогато и да било.

Евангелин отпи отново от брендито и остави чашата.

— Ела тук. — Отиде до дивана и потупа възглавницата до себе си. Джоун седна и Евангелин се наведе към нея. — Беше вълнуващо, защото винаги си искала да летиш с балон ли? Или защото майка ти не ти позволява да се впускаш в подобни лудории и си видяла шанс да изпиташ нещо ново? — След кратка пауза продължи: — Или беше вълнуващо, защото лорд Бърк те заведе?

— Щях да изпитам същото дори да бях с друг — отвърна тя зачервена.

Веждата на Евангелин се стрелна нагоре.

— Нима? Значи нямаше особено значение, че си била с Тристан?

Нарочно натърти името и Джоун си даде сметка, че го нарича така, откакто се върна.

— Той ме помоли да се обръщам към него по име — защити се тя. — Познаваме се от деца, добър стар приятел е на Дъглас и не бих го наричала така пред хора, естествено. Колкото до останалото... — Вдигна ръка, но тутакси я отпусна безпомощно. — Май може да се каже, че беше вълнуващо заради всички неща, които ти изброи.

— Разбирам. И въпреки това си убедена, че той няма никакво намерение да се ожени за теб, така ли?

— Не. Не спомена нищо толкова — отвърна тя, избягвайки погледа на леля си.

— Но ако го спомене...

Джоун си замълча.

— Така си и знаех — промълви леля й нежно. — Защо мислиш, че майка ти е така настроена срещу него?

— Смята го за див. И той е такъв — добави Джоун, за да бъде честна към майка си. — Може да е невъзпитан, арогантен и крайно недискретен. Не се интересува какво приказват хората за него, а си наясно колко държи мама на почтеността.

— И въпреки това? — насърчи я Евангелин. — Какво промени мнението ти за него?

Младата госпожица затвори за момент очи.

— Никога не съм изпитвала тръпка като днешната — призна тя. — А той го бе подготвил изцяло и специално за мое удоволствие. Вбесява ме, но причината донякъде е, защото често изрича неща, които аз бих искала да кажа, но не смея. Нямам търпение да го видя, защото у него има нещо неустойимо. Получава се своеобразно състезание: колкото повече ме обърква, толкова повече ми се иска да спечеля.

— Доста е привлекателен — отбеляза Евангелин. — И трябва да призная: пред мен не се е държал невъзпитано.

Джоун се раздвижи неспокойно на мястото си.

— Мама си състави мнение за него много отдавна. Беше дошъл да прекара една ваканция вкъщи с Дъглас. В толкова каши се забъркаха, че дори татко им повиши тон.

— Глупости. Жестоко е да виниш зрял мъж за бели, които е направил през детството си.

— Оттогава не се старее особено, за да оправи грешките. Насърчава разпуснатите нрави на Дъглас и явно му доставя удоволствие да не се подчинява. — Джоун въздъхна. — Тя ме накара да се закълна, че няма да танцувам повече с него.

— А баща ти споделя ли това отношение към лорд Бърк?

— Нямам представа — премигна тя. — Не си спомням някога да съм чувала мнението му за Трис... лорд Бърк. Най-вероятно обаче е съгласен с мама.

За пръв път по устните на Евангелин се появи лека усмивка.

— Лицемерно е от негова страна. На млади години брат ми с възторг би летял с балон и определено би възразил въжета да го придържат към земята. Ако трябва да съм честна, лорд Бърк доста ми напомня за баща ти на същата възраст. И отлично помня как се промени, когато срещна майка ти.

Понякога отявлените женкари се влюбват...

— Как се промени? Мама едва ли би харесала един нехранимайко.

— Беше нехранимайко, докато не поиска да ѝ се хареса — уточни Евангелин. — Първоначално тя изобщо не го одобряваше. — Кимна, видяла смаяното изражение на Джоун. — Отказваше да танцува с него и когато той я попита защо — той беше примамлива партия — майка ти му обясни съвсем точно. Той се раздели с най-лошите си приятели, намали ходенето на лов и продължи да я кани да танцуват. Според клюките тя си играела с него като хванала се на кукичката риба и успя да го укроти, но това бе възможно, защото той се стремеше да спечели благоразположението ѝ. Заради нея промени някои от навиците си, а тя започна да го разбира и да го приема такъв, какъвто е.

— А ти? Спомена, че не си обичала съпрузите си.

Ведрото изражение на Евангелин изчезна.

— Татко избра първия ми съпруг. Бях млада. Прекалено млада, за да разбере колко сме различни с лорд Кънингхам. Вторият ми брак бе по-приличен. Имах по-големи надежди, че ще обичам лорд Кортни, но... Твоите родители постъпиха по-мъдро от мен в любовта.

— А сър Ричард? — Джоун погледна леля си. — Него го обичаш. Евангелин придоби непроницаемо изражение.

— Говорехме за теб и дали искаш да насърчиш лорд Бърк.

Така поставен въпросът... Да, искаше.

— Кара ме да се чувствам желана — призна тя. — С никой друг не съм го изпитвала.

— Намира те за много съблазнителна, ако съдя по начина, по който те гледа.

— А понякога ме обзема и желание да го ударя — добави Джоун. Евангелин се усмихна.

— Нещата ми звучат обещаващо. Никога не съм разбираше защо хората гледат на брака като на нещо изпълнено само с блаженство и

съгласие.

— И според теб редно ли е да го насърча?

— Уреди експедиция с балон, само и само да те впечатли. Покани те на танц. Дори се впусна в спор, за да получи съгласието ти. Достатъчно клюки съм чула, за да съм наясно, че невинаги е в почтено обкръжение и определено не е подходящ да танцува с неомъжени млади дами. Дори да припишеш цялата вина за случващото се на Дъглас, убедена съм, че брат ти никога не му е казвал да гледа на теб като на интригуваща загадка, за която непрекъснато да мисли и да копнее да разреши.

— Чувството е взаимно — промълви Джоун.

Тристан Бърк представляваше енигма за нея и той не напускаше мислите ѝ. Шилингът, все още в ръкавицата ѝ, където той го пхна, беше същински талисман за обещанието му да я целуне отново.

— Но в други отношения бихме се влудявали взаимно — добави тя.

— Предлагам да му позволиш да те целуне — заяви внезапно Евангелин.

Очите на Джоун за малко да изскочат от смайване.

— Какво?!

— Първо: ще докаже, че иска да те целуне и в твое лице вижда привлекателна жена. Второ: начинът, по който един мъж целува, говори много за него. Лека целувка по бузата не означава нищо. Така мъжете целуват сестрите си. Целувката, която те поглъща, говори, че интересът на мъжа се свежда до... — Евангелин деликатно се изкашля — ... непочтени намерения — довърши тя. — Но целувката, която те предразполага, съблазнява и изкушава да отвърнеш... Така те целува мъж, ако иска да спечели сърцето ти.

— Как, за бога, ги различаваш една от друга? — поинтересува се Джоун, възвърнала си способността да говори.

Лицето ѝ пламтеше. Усещаше как сърцето ѝ бие учестено. Той вече я бе целунал и това само бе объркало нещата още повече.

— Зависи колко искаш да те целуне. — Евангелин явно бе изтъкувала погрешно смаяното ѝ мълчание. Леля ѝ се пресегна и я хвана за ръката. — Целувка, само целувка, няма да те погуби. Дори майка ти несъмнено е позволила на баща ти да я целуне, преди да

приеме да се омъжи за него. Жената трябва да е сигурна в чувствата си и чак тогава да се врене на един мъж за цял живот.

— Благодаря за съвета — успя да промълви Джоун.

Извини се и бързо излезе от салона; ръцете ѝ трепереха, а сърцето ѝ биеше лудо. Шилингът изгаряше дланта ѝ. Свали ръкавицата и пхна лъскавата монета дълбоко навътре в чекмеджето на писалището си, след което рязко го затвори. За миг остана седнала, стиснала здраво ръце. Припомняше си целувката, а думите на леля ѝ подпомагаха тълкуванията ѝ.

Не беше лековата целувка, както мъж би целунал сестра си. Дали я беше погълнал? С известно неудобство трябваше да признае, че искаше да бъде погълната, защото се чувстваше... така приятно. Но той само я беше целунал. Съвсем ясно помнеше как се озова притисната към Тристан, ала той не посегна да докосне гърдите ѝ. Както знаеше от „50 начина да съгрешис“, щом един мъж желае една жена, целуването е само прелюдията. Не че тя някога би се впуснала в покварата, описвана от лейди Констанс, но... човек неволно се питаше...

Джоун си пое дълбоко въздух и леко прокара пръсти по шията и гърдите си, опитваше се да си представи, че Тристан я докосва. Кожата ѝ настръхна, а зърната ѝ щръкнаха и станаха извънредно чувствителни. Тя потрепери. Тристан би ли я галил както сър Еверард милваше лейди Констанс? Би ли искал да я люби и да ѝ достави удоволствие, докато я докара до припадък? Отново се помилва, омаяна и сепната от усещанията. Джанет я бе мъмрила много пъти, че е неприлично човек дори да се погледне гол в огледалото, но лейди Констанс често се разголваше пред възхитения поглед на сър Еверард.

Боже, помощ. Това ли бе да си с мъж? Да те желае мъж? Усещаше кожата си прекалено гореща и стегната, кръвта ѝ бушуваше. Затвори очи и притисна коленете си едно в друго, защото болката от гърдите ѝ се бе разнесла надолу по цялото ѝ тяло. Едно бе да се чувстваш приятно възбудена, когато четеш история как мъж докосва жена, и съвършено различно е да си представяш как определен мъж докосва теб. Отвори очи и зърна чантичката си върху леглото, където я бе захвърлила. Скочи, взе я и извади новия брой на „50 начина да съгрешис“. Загледа се в семплата илюстрация на корицата. Независимо какво каза пред него в тези похотливи истории имаше

малко любов и романтика. Бяха порочни до краен предел и тя се запита дали той наистина не знае за какво става дума. А ако знаеше, щеше ли да ѝ ги набавя, без да го движи някакъв скрит мотив? Струваше ѝ се невъзможно някой да не е наясно какво представляват, но пък и той не приличаше на никого от познатите ѝ. Не се мяркаше често по светски събития; Джоун не би се затруднила да преброи на пръстите на едната си ръка колко пъти го бе засичала по балове и соарета преди съдбовната среща в къщата на Дъглас. Щом дружи с брат ѝ, вероятно прекарва дните си по боксови мачове и конни надбягвания, а нощите — в игрални домове и кръчми. Дори всички жени в града да говореха за „50 начина да съгрешис“, по нейна преценка Тристан избягваше повечето жени...

Освен нея.

Остави брошурата, обзета от внезапна тревога на какви мисли може да я наведе. Откъде да знае, че ухажването така обърква човек?

ГЛАВА 20

Отдаден на мисли за разходката с балона, Тристан стигна до две заключения.

Първо: щеше да му е изключително приятно да си спечели обратно шилинга. Непростимо дълго изучава устните на Джоун и си даде сметка, че са идеални, с красива форма и привлекателен розов нюанс. Поколеба се дали да не я целуне при нейния възторжен възглас, докато се рееха над Лондон; дощя му се да я целуне, виждайки как тя ги стисна, когато той изрече думата „фуста“; прииска му се да я целуне дори когато тя изрази желание да го ритне — твърде вероятен знак, че полудява, но той така и не успя да се научи да устоява на предизвикателствата.

А това водеше до второто му заключение: да продължава да я вижда означаваше да си играе с огъня. Дъглас Бенет го помоли да се погрижи тя да не е нещастна. Разходката с балон приличаше на изпълнено донякъде обещание от Тристан. По никакъв начин обаче не извиняваше увеличаващите му се похотливи мисли по отношение на сестрата на Бенет. А колкото повече време прекарваше близо до нея, толкова по-многобройни ставаха те. Докато Джоун изброяваше частите на дамското бельо, той ясно си представяше как не само сваля всяка спомената дреха от тялото ѝ, но същевременно прави и онова, което щеше да му върне шилинга.

Истинска тревога обзе душата му. Само преди няколко седмици я смяташе за най-необузdana Фурия. Сега си представяше как я разсъблича, докато я целува до блажена забрава. Това бе не само път към полудяването. Рискуваше да стигне до нещо далеч по-лошо: женитба.

Тристан смяташе, че бракът трябва да се избягва на всяка цена. Оприличаваше го на капан. Вярно, вътре имаше съблазнителни примамки — я хубаво лице, я солидна зестра — но капанът си е капан: щраква със заплашителна лекота и от него има само един начин да се измъкнеш — смъртта. Мъжете стъпват в него доброволно, разбира се,

но да изброяваме ли колко от тях съжаляват после? Зестрата свършва, булката губи свежестта си и остава само затвора; мъж и жена приковани един към друг чрез як брачен хомот.

От хорски приказки знаеше, че родителите му са държали един на друг. Питаше се дали отговаря на истината. Защо един баща ще излезе от вкъщи и в тъмна нощ ще остави съпругата и детето си, за да попадне в разбушувала се буря и да се удави? Според бавачката на Тристан майка му починала скоро след това от любов, от разбито сърце по загиналия си съпруг. Това не говореше добре за браковете по любов, а що се отнасяше до другия вид... Прекалено живо помнеше вечерите в „Уайлдуд“. Принуждаваха го да седи тихо в ъгъла, чичо му дремеше пред камината, а леля му, потънала в ледено мълчание, бродираше. Чуваше се само пращането на цепениците в огъня. Един бог знаеше какво бе събрало тези двамата заедно, но в очите на Тристан то изглеждаше по-зле и от ада. Закле се никога да не изпадне в подобно жалко съществуване, притиснат от изискванията на жена и подложен на вечното ѝ неодобрение.

Но, за да е честен, трябваше да признае, че Джоун никога нямаше да се превърне в леля Мери. При всеки опит да си я представи как бродира пред камината я виждаше да къдне конеца и да мята ръкоделието в огъня, а той избухва в смях и започва да я целува; накрая двамата се любят на килима. Във фантазиите му тя отмята глава назад от копнеж, кожата ѝ блести златиста на светлината на огъня, прекрасните ѝ устни въздишат от страст и го подканват да проникне дълбоко в нея...

По дяволите! Само от мисълта как я люби по челото му избиваше пот, а слабините му се стягаха напрегнато. Втълпяваше си, че която и да е, ще го доведе до същото състояние, ала всяка жена, легнала пред въображаемата камина, приличаше на Джоун — очите с цвят на кафе имаха златни точки, дългата ѝ кестенява коса се стелеше по раменете ѝ и никога не бе виждал по-хубава гърд, по-неустоимо лакомство от ягоди със сметана.

И въпреки това не се налагаше да се жени. Не му трябваше зестра на съпруга. Реши ли, можеше да легне с всяка жена, склонна да сподели постелята му; е, вярно — не с Джоун, но и други жени имаха хубави гърди и искрящи очи. Нежеланието му да ги търси не означаваше нищо. Пък и изпълни задължението си: отби се на чай и я

заведе на разходка с балон. Всъщност направи повече от достатъчно и не се налагаше да я вижда отново. След няколко дни напълно ще забрави фантазиите си как сваля дрехите на Фурията и как си възвръща шилинга, като я целува.

На следващата вечер нарочно не отиде на соарето у семейство Мартин, за което лейди Кортни спомена, че ще посетят. Предпочете игрална зала. Покани едрогърда блондинка да седне на коленете му, но мигом я отпрати, защото тя започна да се смее на всяка негова дума. Загуби на карти повече от двеста паунда; пи прекалено много и се прибра едва ходейки. Въпреки всичко през цялото време се питаше дали тя се е оглеждала за него тази вечер.

На другия ден се отпрати към боксовия ринг. Здравата го ступаха, ала пак не се разсея. Озова се на пазара за коне. Започна да наддава за симпатична, но напълно непотребна му кестенява кобила — по-висока от другите, кротка, с добър нрав. Беше подходяща за жена.

В последния момент някой го изпревари и той побесня на себе си, че се разочарова задето е изгубил кобилата. Опита и с посещение на театър. Слабостта му към остроумия обаче го подведе: зад всяка пиперлива реплика му се привиждаше Джоун Бенет. Дълги часове прекара в бъдещия си дом. Надзираваше работниците, но установи, че час по час се пита какво би казала тя за стъкления купол над стълбището или за новите съоръжения, които монтира.

Именно тази капка преля чашата. Налегналото го любопитство относно мнението ѝ за водопровода го накара да се откаже от преструвките, че тя не представлява интерес за него. На следващия ден отиде на Саут Одли стрийт.

Възнамеряваше да се държи скучно, защото — така разсъждаваше той — напористото му поведение провокира същата реакция от нейна страна. Ако се държи по обратния начин е възможно и тя да постъпи така. Тогава ще прилича на всяка друга почтена млада дама, обикновена и безинтересна, и вече няма да представлява никакво предизвикателство. Би помогнала и някоя от роклите, които не подчертаваха така добре фигурата ѝ и е с достатъчно дантели, за да закриват целия ѝ бюст. Не беше свикнал да мисли толкова много за една жена и не съобразяваше какво да прави.

За негово разочарование лейди Кортни го прие сама. Той се поклони и зае посоченото му място. Стараеше се да не поглежда към

вратата. Навярно сега Джоун подхваща нагоре лъскавата си коса и я подрежда, така че добре да разкрива изящната ѝ шия; или жартиерът ѝ се е разкопчал и тя вдигаше полите си, излагайки на показ дългите си крака...

— Колко мило отново да се отбиеш — подхвана домакинята му.
— Исках да си поговоря с теб, сър.

Тристан я погледна гузно.

— Така ли, мадам?

— Летели сте с балон!

Лицето му засия.

— Тя ви е разказала? Дано на госпожица Бенет да ѝ е харесало колкото и на мен.

Тя вдигна вежди.

— А на теб колко ти хареса?

— Страшно много. Финансирам изпробването на новите горелки на господин Грийн. Целта му е да направи полетите по-лесни и безопасни и беше така любезен да ни вдигне във въздуха, за да се насладим на гледката.

Лейди Кортни се усмихна леко.

— Каква дръзка постъпка. Не съм сигурна дали бих гледала как земята се отдалечава, докато ме държи само балон от тънка коприна.

Той се ухили.

— Да. Джо... Госпожица Бенет каза почти същото. Но аз никога нямаше да го предложа, ако не бях уверен, че е напълно безопасно.

— И я убеди, че няма нищо страшно?

— Да — потвърди той.

— Във всяко отношение ли?

Начинът, по който тя произнесе „всяко“, прикова вниманието му. Тристан присви очи и се опита да разгадае какво точно има събеседницата му предвид. Замълча за момент, а лейди Кортни се наведе напред със сериозно изражение.

— Наясно си, предполагам, с репутацията си.

Той кимна кисело.

— Чудесно. Независимо от клюките те смятах за джентълмен, но разходката с балон ще даде повод да се говори, че... имаш известни намерения. Внимавай да не събудиш очаквания, които не възнамеряваш да изпълниш.

— Предупреждаваш ли ме? — попита той.

Усети как всичките му мускули се напрегнаха.

Лейди Кортни го изгледа изненадано.

— Нищо подобно. Точно обратното. Обяснявам ти предизвикателството пред теб.

— Какво предизвикателство? — почти изръмжа той, но вратата се отвори и Джоун влезе.

Въпросът изчезна от съзнанието му както почти всичко друго. Тюркоазната ѝ рокля сякаш нарочно подчертаваше извивките на тялото ѝ и никакви дантели не прикриваха каквото и да било. Тристан успя да се поклони, но не и да откъсне очи от нея.

— Изненадана съм да те видя отново, милорд — поздрави тя.

Гледаше я опиянен как се настанява на мястото срещу него.

Златното бие на роклята опасваше бюста ѝ, подчертавайки формата му, и се спускаше към талията. В съзнанието му изплува образа на вързана девица, на път да бъде принесена в жертва на своя бог.

— Изненадана ли? Защо, госпожице Бенет?

Тя се усмихна.

— Явно губя облога с леля.

— О? — Той се опита да прогони езическите образи, нахлули в главата му. — Бях останал с впечатлението, че не одобряваш залаганията.

Очите ѝ невинно се ококориха. Той вече бе подготвен колко е важно да бъде нащрек, когато тя придобие този вид.

— Случайно намерих един шилинг и не устоях на изкушението да рискувам.

Не биваше да ѝ отговоря, знаеше го отлично, но...

— Смяташ ли, че си постъпила разумно? Човек не бива да залага онова, което не може да си позволи да загуби.

Тя махна небрежно с ръка.

— Едва ли ще усетя загубата.

Боже, отново го въвличаше в мрежата си. Тристан не обърна внимание на вътрешния си глас, който му нашепваше да седи спокойно и да кима като глупак.

— Никога не е добре да заложиш на губеща кауза.

Тя се наведе напред достатъчно, за да му напомни за липсата на всякакви дантели.

— Бях убедена, че ще спечеля. Но понеже спорът ни така и не бе подложен на проверка, това вече няма значение.

— Точно така — обади се лейди Кортни. Тристан почти бе забравил за присъствието ѝ в стаята. — Някои въпроси просто трябва да бъдат подложени на проверка. Не могат да бъдат решени с аргументи. Съгласен ли си, лорд Бърк?

Той плъзна поглед по съблазнителната фигура на Джоун.

— Да, мадам.

Джоун хвърли унищожителен поглед на леля си, но тя само се усмихна, Тристан не го забеляза. Не можеше да откъсне очи от Джоун. Приличаше на чувствена богиня. Намерения... Очаквания... Предизвикателства... Такива думи се въртяха в ума му. Хем го изкушаваха, хем го предупреждаваха. Не бе готов да се ожени, но... ако търсеше съпруга, то тя щеше да изглежда така, както Джоун изглеждаше в момента.

— Племенничката ми каза, че ремонтираш къщата си — подхвърли лейди Кортни.

— С всички подобрения и новости, които се предлагат.

Тристан се усмихна. Единствено темата за ремонта на къщата му имаше силата да го откъсне от новия и много по-подходящ начин на обличане на Джоун.

— Наистина ли беше необитаема? — поинтересува се Джоун. — Покривът ли се бе срутил?

— Да, и то с гръм и трясък. Чак станало причина съседите да излязат разтревожени на улицата. Чист късмет е, че никой не пострада. Срутването унищожил таваните и слугинските помещения, а в източното крило дъждът съсипал стените и лампериите.

— Боже!

— Като съдя по размера на щетите, трябва да е било наводнявано години наред. Чичо ми беше малко небрежен в поддържането на дома, а леля Мери едва ли е мислила за покрива, затова пораженията бяха установени едва в началото на тази година.

— Нали каза, че се е срутил?

— Така открих теча — отвърна той сдържано. — Стана седмица, преди да вляза във владение. След срива леля отрече да е знаела за

опасността, но ме изненада внезапното ѝ желание да напусне къщата след толкова много години.

— Не се съмнявам — промърмори лейди Кортни.

— Но... в известен смисъл не съжалявам — продължи Тристан бавно. — Така имам възможност да я ремонтирам изцяло. Когато няма покрив е лесно да вдигнеш нов и да усвоиш нови пространства. На мястото на срутила се стена можеш да изградиш портал. Сега къщата ще стане каквато я искам и няма нищо общо с онази тъмна и претрупана сграда, каквато я помня.

— Значи не се е случило нещо много лошо — отбеляза Джоун.
— Особено след като не си я харесвал в предишния вид.

— И аз разсъждавам така. — Усмихна ѝ се доволен. — Искате ли да я видите?

Тристан дори не знаеше защо го предложи. Джоун премигна сякаш и тя се чудеше, но лейди Кортни веднага прие:

— Много бих искала. Често съм мислила за подобрения в моята къща, но е толкова трудно да си ги представиш. Инсталирал ли си тоалетни?

— На всеки етаж — отвърна той гордо.

— Трябва да ги видя. — Лейди Кортни погледна племенничката си и се засмя. — Сигурно ме смяташ за доста странна, щом настоявам да видя тоалетните.

— Има много повече за гледане — увери ги той, наблюдавайки Джоун.

— Добре. — Тя вирна брадичка, а на устните ѝ разцъфна усмивка.

— Да отидем да разгледаме къщата.

Наредиха да извадят каретата и скоро потеглиха. Тристан яздеше коня си до тях, отчасти доволен, но и леко притеснен. Доволството бе лесно обяснимо: бе посветил огромно внимание на ремонта и се гордееше от резултата. Но притеснението... Питаше се дали Джоун ще одобри преустройството, а после се озадачи защо му пука. Не ставаше въпрос за нейната къща.

Завиха към площад „Хановер“ и той се опита да види сградата с нови очи. Къщата от тъмни тухли се издигаше в североизточния край. Бе една от първите построени тук преди цял век и доскоро възрастта ѝ личеше. Осъвременяваше я отвън и отвътре. Слагаше нова ограда и

малка козирка, за да предпазва гостите от дъжда, но засега всичко бе на етап изграждане.

Помогна на дамите да слязат и ги въведе вътре. Още в преддверието се наложи да спрат, за да отмести кутия с инструменти.

— Внимавайте къде стъпвате — предупреди той.

Вестибюлът беше приличен, а стълбището започваше от задната му част. Това бе най-голямата промяна: изместването на стълбището позволи да се отвори врата към малък салон, отделен от голямата библиотека зад него. Смяташе това да е сутрешният салон, защото гледаше на изток. Вдясно се намираше трапезарията и Тристан поведете посетителките си натам.

Беше чиста, но хоросанът по стените бе още влажен. Две от стените чакаха да бъдат боядисани, а полилеят бе загърнат с чаршаф. Подът бе доста ожулен, а в единия край остатъци от тъмна ламперия се открояваха на фона на новите стени. Прозорците обаче вече бяха готови, коминът на камината — почистен от натрупалите се през десетилетията сажди.

— Много приятно помещение — отбеляза лейди Кортни.

Той погледна високите тавани и приятните пропорции.

— Надявам се да стане хубав салон — сподели той.

— Водата чак до тук ли е проникнала? — попита Джоун, сочейки остатъците от ламперията.

— Не. Просто беше грозно — отвърна той с усмивка.

— Голямо начинание — засмя се тя.

— Да. Много от грозните неща ще бъдат променени.

Тристан разтърка с крак изгорено място на пода. В тази стая още се усещаше тютюнът от многобройните пури, които чичо му пушеше след вечеря. Ненавиждаше миризмата им, защото я свързваше с привикването си тук, за да го разпитват за училище и другите му занимания. Едва когато махнаха килима видя изгорения на доста места под. Сега следите щяха да бъдат изстъргани и заличени.

— Помня, че дойдохме тук да поднесем съболезнованията си, когато чичо ти почина — обади се Джоун. — Къщата беше много тъмна, за разлика от сега. Стените какъв цвят ще бъдат?

— Ами... Не знам. — Огледа се и се опита да си представи помещението без винените тапети и тъмната ламперия. — Ти какво предлагаш?

Тя премигна. Лейди Кортни бе изчезнала в съседното помещение.

— Къщата е твоя.

— Започва да прилича на такава. — Отново огледа помещението.
— Мразех да идвам тук.

— Защо?

Той сви рамене.

— Беше тъмна, както ти каза, студена, претрупана. Идвах само когато нямах друг избор.

— Затова ли дойде у нас с Дъглас?

Той се засмя.

— Помня къщата ви. Прозорецът на слугинското стълбище още ли скърца?

— Не — усмихна се тя. — Татко го закова, след като ти и Дъглас вдигнахте цялата онази врява. По настояване на мама.

— Напълно развалих мнението й за мен, нали? — направи гримаса той.

— Според мен с Дъглас бяхте еднакво виновни...

— Не. Тя стовари цялата вина върху мен. А и наистина не бях невинен. — Усмихна се тъжно. — Съжалявам обаче, че повече не ви гостувах. Беше една от най-хубавите ми ваканции.

По лицето й се изписа изненада.

— Защо? — Побърза да запуши устата си с ръка. — Искам да кажа: радвам се, че престоят ти е харесал...

С небрежен жест той отхвърли поправката й.

— Не, не, знам: майка ти не ме хареса от първия миг, но въпреки това домът ви бе топъл и уютен. Дори когато баща ти ни се скара, прояви търпение и разбиране. Би се изненадала, ако знаеше колко много мои съученици живееха в мрачни и студени домове като мен.

— Всяка ваканция ли гостувахте на някого?

— При всяка възможност — уточни той.

Тя свъси вежди.

— Така си и мислех. Дъглас постоянно описваше начина ти на живот като весел и безгрижен. Направо ти завиждаше.

Тристан изсумтя.

— При наличието на толкова топлина в дома и семейството му?
С радост щях да си разменя мястото с него.

— Но ти си имал дом — отбеляза тя бавно. — При чичо си и леля си. Дори да е бил тъмен и студен, все пак е бил... твой дом, нали?

— Да, имах, ако под „дом“ разбираш мястото, където ме търпяха през училищните ваканции, когато не успях да си изкопча покана за някъде другаде — отвърна той с крива усмивка.

— Търпели са те?

— Неохотно — добави той. — Ако не бях наследникът, обстоятелство, предизвикващо дълбокото съжаление на леля ми и чичо ми, за всички щеше да е огромно облекчение да не се вясвам там.

— Това е ужасно. Не може да е вярно!

— Напротив, самата истина е. И продължава да е така, ако някой попита леля Мери. — Тристан се запита защо ѝ разказва всичко това. Скръсти ръце и се облегна на полицата над камината. — Би трябвало да ми съчувстваш...

Тя поклати глава и не се хвана на игривия му тон.

— Доста си провокативен понякога, но все пак... Защо се е налагало да изкопчваш покани за гостуване? По думите на Дъглас си бил най-популярното момче в училище.

— Наистина ли?

Тристан бе готов да се обзаложи, че въобще не са го харесвали. Възхищаваха му се, но това бе различно.

— Скъпа госпожице Бенет, позволи ми да ти обясня нещо за момчетата. Интелигентно, трудолюбиво момче може да е популярно, да има широк кръг приятели. Но момче, което подстрекава към безброй номера и приключения, е легендарно. От въздуха се появяват приятелите с молба да им гостува. Разказите за наказанията в края на ваканцията само засилват славната му репутация. — Разпери широко ръце и се поклонил като актьор след последното падане на завесата. — Рядко ме канеха някъде втори път, но навсякъде ме канеха поне веднъж.

Тя го зяпна.

— Да не искаш да кажеш, че Дъглас те е поканил у нас, защото си обещал да си безобразен?

— Естествено. Какво друго би го накарало да ми предложи?

— Ами... Например... приятелството ви — заекна тя.

— Приятелство? — Той щракна с пръсти. — Колко банално. Къде е тръпката?

— Да, вярно, държиш да има тръпка във всичко. Но майка ми... Тя те обвини за всички пакости. — Очите ѝ заблестяха от негодувание.

— Защо не хвърли вината на Дъглас? Той те е поканил само и само, за да види в какви каши ще се забъркате двамата и какви неприятности ще причините!

Устните на Тристан се извиха в усмивка, колкото весела, толкова и горчива. След почти двацет години му бе приятно да го чуе, но това определено не променяше нищо сега; същевременно се наслади да види Джоун бясна на друг, а не на него.

— Не я виня. Подобно на нея никой друг не ме искаше в дома си.

Тя разтвори леко устни, а очите ѝ се изпълниха с тъга. По дяволите! Той не искаше тя да го съжالياва. Прочисти си гърлото, но тя го изпревари.

— Изгони ли леля си и братовчедките си от тази къща?

— Какво?! — Той свъси вежди. — Не. Преди два месеца леля ми ме осведоми, че не желае повече тази къща. Била прекалено тъмна, старомодна и малка, за да осигури подобаващ сезон на дъщерите ѝ. Изнесе се ден, след като ми го съобщи. Не съм я гонил, а още по-малко съм я заставял да го прави.

— Тогава защо иска да се върне?

Тристан присви очи.

— Явно е обсъждала с теб въпроса.

Мисълта, че Джоун е слушала жлъчните брътвежи на леля му и им е повярвала, го огорчиха повече, отколкото лъжите на леля Мери по негов адрес.

— Всъщност беше братовчедка ти Алис — уточни тя и страните ѝ леко поруменияха. — Коровосърдечно си отказал да се върнат дори след като леля ти те е умолявала.

Отвори уста, готов да се защити, но се отказа. Вместо това заяви:

— От години съм трън в очите им. Защо да се насилвам да им ставам любимец сега?

Очите ѝ блеснаха.

— Не ѝ повярвах! Само се учудих защо спира непозната в магазин за шапки и ѝ говори такива неща. Евангелин каза...

— Да? — подкани я той, понеже тя млъкна.

Джоун прехапа устни, но все пак се реши.

— Евангелин описа лейди Бърк като капризна и лоша жена, която никога не те е харесвала. Никога не е харесвала и баща ти. — Джоун се обърна, за да огледа отново стаята, докато Тристан я зяпаше смаян. — Искан да се върне, защото къщата е обновена, нали? Защото си я направил много по-хубава. Но най-доброто подобрене е, че си е тръгнала.

На устните му се появи усмивка.

— Съгласен съм.

Джоун остана неимоверно доволна от усмивката му. Изглеждаше и сепнат, и зарадван от думите ѝ, сякаш го шокира и извади от обичайната му самоувереност. Същото изражение се мярна в очите му, когато я увери, че никога не е обиждал лицето ѝ. Вместо да се обърка от реакцията му, тя го намираще за вълнуващо, защото ѝ се струваше, че за пръв път го вижда такъв, какъвто е.

Сега разбра защо той толкова рядко се разкрива. Сърцето ѝ се късаше, като си представяше как в собственото си семейство нежеланото момче жадува за малко топлина и преданост или просто дружелюбност. Години наред Дъглас говореше завистливо за свободата на Тристан да прави каквото иска — и Джоун се бе съгласявала — но сега виждаше истинската цена на тази свобода. Нямаше родители, които да го наказват, да го мърмят, да го възпират... нито пък да го утешават, да го аплодират и да го обичат. Естествено бе да иска да прекарва ваканциите със съученици, вместо да живее с жена, която открито го презира. Именно тогава той се бе научил да казва всичко, да предизвиква всеки, за да получи желаното. Последствията бяха дошли по-късно.

— Достатъчно по тази тема — заяви тя. Писна ѝ да обсъждат неприятните роднини Бърк. — Ще ми покажеш ли останалата част от къщата?

— Разбира се. — Предложи ѝ ръка, тя прие. Остави го да я отведе в задния салон — малко помещение с витражи по прозорците и сводест таван. — Най-съвременните удобства — обяви той и вдигна капака от едната страна на камината.

— Какво е това?

С озадачена усмивка тя се наведе да надникне в отвора. В празното пространство висяха няколко въжета и... това бе всичко.

Тристан коленичи и започна да тегли едно от въжетата.

— Скрит асансьор — обясни той. — За въглища. Долу в мазето пълнят сандъчетата и при необходимост се изтеглят. Няма нужда прислужниците да носят тежкия товар по стълбищата.

— Колко изобретателно! — Тя се наведе, за да надникне още по-навътре в кухнята. Най-после видя издигащия се нагоре метален контейнер. — Ти ли го измисли?

Той не отговори веднага. Джоун го погледна и си даде сметка, че позата ѝ е недискретна. Бе се вторачил в деколтето ѝ, изложено пред очите му — имаше отлична възможност да види гърдите ѝ. Бе достатъчно само да се изправи и всичко щеше да е наред, но не можеше да помръдне; не искаше. По лицето му не се мяркаше нито насмешка, нито готовност да я дразни; нямаше и нищо цинично. Само очите му бяха тъмни от желание. Изведнъж Джоун разбра как точно се чувства лейди Констанс, когато любовниците ѝ я гледат. Сега разбра защо лейди Констанс рискува толкова, за да осъществява връзките си. Такива погледи карат жените да се чувстват безразсъдни, смели и жадни за мъжко внимание.

Погледът на Тристан бавно се плъзна нагоре по шията ѝ все едно я докосваше; кожата ѝ настръхна. Спомни си как нейните пръсти извървяха същия път. Евангелин бе изчезнала в поредната стая и само далечните звуци на чук напомняха на Джоун, че не са съвсем сами.

— Да — промълви той. — Идеята е моя. — Съзнателно и открито погледна отново деколтето ѝ. — Имам много, много идеи...

— Асансьор за въглища е... бляскава идея — опита се да го разсее тя.

— Така ли мислиш? — Прокара пръст по златното бие, което опасваше гърдите ѝ. — Далеч не ми е любимата идея.

Джоун си даде сметка, че е на път да припадне. Само с тона си обясняваше отказа на краката ѝ да я държат; щеше да се строполи всеки момент. Всичко освен Тристан, все още коленичил, изчезна. Пръстът му докосна кожата на рамото ѝ и тя потрепери. Зелените му очи не се откъсваха от нейните и той вдигна брадичка, сякаш се готви да я целуне...

Зад нея се чу трясък.

— По дяволите... Извинете, милорд.

Двама работници стояха на прага. Единият се наведе да вдигне изтървания чук. Другият сведе смутено глава.

Тристан се изправи.

— Няма нищо. Ще се качим, за да можете да работите. —
Отново ѝ предложи ръка и двамата тръгнаха към стълбището. — След
като се впечатли от асансьора за въглища, ще ти трябват амонячни
соли, когато видиш горния етаж.

Тя се усмихна; сърцето ѝ продължаваше да бие лудо.

— Нямам търпение.

ГЛАВА 21

В салона завариха Евангелин и заедно поеха нагоре по още недовършеното стълбище. От капандурата над него струеше светлина и го огряваше красиво. Леля й се възхищаваше на постигнатия ефект — естествената светлина достигаше до долните етажи, а Джоун бе във възторг от всичко постигнато от Тристан. Той не просто ремонтираше къщата; изграждаше я почти наново. Отстраняваше всичко, което някога го бе правило нещастен, и я превръщаше в своя, като въвеждаше всевъзможни новости. Беше чувала и виждала съвременни подобрения, но никога толкова много на едно място. Прокара пръст по дъбовия парапет и се постара да не се запита дали той си представя модерната си приветлива къща пълна със съпруга и деца.

Разгледаха всички помещения. Евангелин отиде заедно с тях най-горе, за да видят къде са били нанесени най-големите щети. Тук въздухът ухаеше на пресни стърготини и на хоросан. Тристан им обърна внимание на осъвременената система от звънци, стигаща чак до слугинските стаи. Показа им и пристройката отзад, която позволяваше да постави тоалетни на всеки етаж. Демонстрира им как инсталираните водни помпи изкачват водата лесно и бързо до спалните. Въведе ги в основната гостна с изглед към площада. Там се полагаше нов паркет, защото въглени от камината бяха изгорили старото дюшеме, а наводненията го бяха доунищожили.

— Рядко къща ме е изпълвала с такава завист — призна Евангелин на Тристан, докато наблюдаваше как майсторите оформят пода. — Безсрамно ще открадна идеята ти и ще подредя така паркета у дома.

— Цялата заслуга е на господин Дейвис.

Тристан посочи един от работниците. Мъжът вдигна глава и свали шапка.

— Нима? Господин Дейвис, за колко време ще бъде покрит целия под?

Тристан остави Евангелин да разпитва майсторите и придърпа Джоун настрана.

— Трябва да ми помогнеш да избира мебели — обяви той.

Тя се засмя.

— Но защо аз? Вероятно имаш свои предпочитания.

— Да — кимна той. — Знам какви технически подобрения искам да направя. Държа човек да може да стои прав и в слугинските помещения, но по-фините допълнения — завеси, килими и други такива — ми убягват.

— Не е трудно всеки да ги избере — опита се да отклони поканата тя, но той поклати глава.

— Грещиш. Не е трудно, но не всеки ще го направи добре, така че къщата да стане топла и приветлива. Държа на това повече, отколкото да сътворя палат за приеми.

Джоун не знаеше какво да отговори. Той я гледаше така прямо и с очакване...

— Това да бъде основната спалня — посочи тя. — Твоята спалня.

— Тук още няма легло.

Тя си навлажни устните и отбеляза:

— Но ще има.

— Да — съгласи се той. — До няколко седмици. Какво да виждам, когато се събудя?

Мең, помисли си тя, внезапно изпълнена с копнеж. Боже, помощ! Влюбваше се в него и започваше да си го представя в леглото му. Това никак не ѝ помагаше да участва в превръщането на някогашната тъмна и мрачна къща в негов дом.

— Ами... Тъмносиньо — предложи тя тихо. Синьото бе любимият ѝ цвят. — С драперии около леглото.

— Какви? С китайски мотиви ли?

— Не! — Стараеше се да не мисли за спалнята като за своя. — Нещо естествено, сякаш внася част от градината вътре.

Той бавно се усмихна.

— Отлично предложение. С твоя помощ ще обзаведа къщата за нула време.

Тя се засмя.

— Още си далеч от този момент.

— Не подценявай решителността ми. Искам да стане възможно най-бързо. — След кратка пауза продължи: — Обикновено получавам желаното. — Джоун мълчеше, изпълнена с надежда и трепет, но той се извърна. — Дъждовете почти не бяха засегнали тази стая. Само прозорците се нуждаеха от ремонт. Очаквам до седмица да бъде боядисана в синьо, благодарение на съвета ти.

Тя издиша, преди да попита:

— Кога ще се нанесеш?

— Скоро. Много скоро. — Прекоси стаята и стигна до една врата в далечния ъгъл. — Имам да ти покажа още нещо. Това е най-впечатляващото място.

Джоун го последва. Вече се чувстваше впечатлена. Намираха се в доста по-различно помещение — светло, но малко, боядисано в яркожълто и с цял ред прозорци на едната стена. Бяха обаче високо; почти не виждаше през тях, както стоеше права. А под тях...

— Какво ще кажеш? — попита Тристан.

— Това стая за... къпане ли е?

Джоун гледаше ваната; беше твърде голяма.

— Именно.

— Цяла стая за къпане?! — повтори тя. — Защо?

Къщите в провинцията обикновено имаха отделни помещения за къпане или дори цели пристройки за къпане, ала в провинцията разполагаха с достатъчно място. Но това бе градска къща, при това — не от най-големите.

— Заради това.

Той отвори със замах вратата.

Джоун се вторачи в металната конструкция вътре.

— Какво е това?

— Система за загряване на водата. От резервоара на покрива този бидон се пълни с вода. — Потропа с ръка по него и се чу метален звън. — Хитроумно устройство. Събраната дъждовна вода е достатъчна да напълни ваната, а излишъкът отива в основната цистерна на двора. Когато запалиш огън в печката отдолу, водата се затопля. После отваряш тази клапа... — завъртя ръчка на стената — ... и горещата вода пълни ваната.

Пред очите ѝ потече вода от устата на лъвска глава, монтирана на стената над ваната.

— Водата наистина ли е топла?

Джоун свали ръкавицата си и докосна с пръсти водата, която продължаваше да се лее от лъвската уста. Стори ѝ се студена.

— Първо трябва да бъде загрята. Виж: това е специално изградена печка. — Дръпна решетката под бидона. — За половин час цялата вода вътре ще се стопли. Ако се включи този агрегатор, ще отнеме още по-малко време — добави той и докосна дръжка в горната част на бидона. — Разбърква водата и тя се нагрива равномерно. Идеята е моя.

— Твоя? — възкликна тя. — Ти си го конструирал?

Той се засмя.

— Не. Само агрегатора. — Завъртя клапата и леещата се вода от устата на лъва намаля и постепенно спря. Водата се изтече през дупка в долния край на ваната. — Много по-удобно е, отколкото да се носят кофи от кухнята. За този апарат е необходим само един прислужник — да запали огъня и да пусне агрегатора. После водата се отича в канализацията и така се спестява още труд.

— Да, разбирам какво имаш предвид...

Тя огледа помещението с доста по-голямо уважение. Да, беше екстравагантност, но много примамлива. На Джоун ѝ допаднаше идеята да лежи във вана с гореща вода. Джанет не одобряваше подобни неща; твърдеше, че хладката вода е полезна за младите хора.

Тристан очевидно много се гордееше с това помещение. Отвори долап и показа полици за кърпи, пешкири и сапуни.

— Кухненският комин минава точно отзад и така топли пешкирите вътре. Няма нищо по-хубаво от топла кърпа след баня в студен мартенски ден.

— Представям си — промълви тя замечтано.

— Някакъв човек от Лудгейт изобретил нещо, наречено душ. Позволява ти да се къпеш прав, а водата те облива все едно си под водопад — продължи той. — И такъв ще си набавя.

— Докато стоиш прав?! — Тя се засмя. — А какво ти пречи да стоиш прав и прислужникът да те облива с вода?

— И какво му е привлекателното? — ухили се той.

— Значи, ако няма някакъв механизъм, не ти се струва привлекателно, така ли? — Тя сбръчка нос. — На мен ми стига прислужницата да ме полива, благодаря.

Той не отвърна нищо. Веселата му усмивка изчезна, а вниманието му се изостри. Джоун улови вторачения му в нея поглед и изведнъж се сети, че са напълно сами. Къщата беше смълчана; работниците вероятно си почиваха.

Тя навлажни устни и попита:

— За какво мислиш?

Целеше да разсее напрежението, но вместо това гласът ѝ прозвуча ниско и дрезгаво.

Той постави ръце върху ръба на ваната.

— Представях си как ще изглеждаш, ако се къпеше в тази стая. Кожата ти вероятно ще блести, когато си мокра. Виждам как ръцете ти се плъзгат по тялото, докато се къпеш. Ще си поруменяла от парата...

Мили боже. Точно такива неща се случваха на лейди Констанс. Сърцето на Джоун подскочи. Тристан си я представяше в неговата баня!

Стисна ръце, за да прикрие потреперването им.

— Много си прям.

— Да си го представям или да го изрека?

И двамата не помръдваха, а стаята се смаляваше с всеки изминал миг.

— Да го изречеш, разбира се. — Какво да предприеме? Отчаяно искаше той да я целуне. Още докато бяха долу тя изпита това желание. Беше безсмислено да го отрича повече. Но имаше проблем: не знаеше как да бъде съблазнена. Лейди Констанс би се справила, ала Джоун бе в пълно неведение какво да прави оттук нататък. — Отдавна претърпях поражение и разбрах, че не мога да обсебя ничии мисли — призна чистосърдечно тя.

Едното крайче на устата му се вдигна нагоре.

— Аз претърпях поражение. Обсебила си мислите ми от мига, когато те видях пред прага на брат ти.

Тя го изгледа кисело. Не звучеше много обнадеждаващо, като се има предвид какво стана тогава... Ала изписаното по лицето му желание сега я възпря да каже каквото и да било.

— Тогава исках да сваля отвратителната ти рокля и мислех дали да не те целуна, за да спечеля спора ни. Нещо повече — в книжарницата ми хрумна да ти прочета някои похотливи стихотворения, за да видя как се изчервяваш.

— Не може да бъде! — възкликна тя.

— Знаеш, че беше така — възрази той. — И щеше да си заслужава да ме шамаросаш, защото, за бога, Джоун, така прелестно се изчервяваш.

— Не е вярно! — сопна се тя, но усещаше как и в момента лицето ѝ е червено като тухла.

— Престани! — смърри я той тихо. — Престани да изтъкваш всеки недостатък, който си въобразяваш, че имаш. Не си прекалено висока. Не си прекалено пълна. Поруменяваш като зрели ягоди под топка сметана и устата ми се пълни със слюнка при мисълта как те вкусвам.

Сърцето ѝ заби така лудо, представяйки си устните му върху кожата си, че Джоун се изплаши да не получи сърдечен удар.

— Ако имаш толкова високо мнение за мен, защо се държа така провокативно?

— Защото се държа така. — В гласа му не се долавяше никаква нотка на извинение. — Не съм кой знае какъв джентълмен. И мислите ми за теб определено не са особено благородни.

— А какви са? — прошепна тя.

Той мълчаливо застана съвсем близо до нея. Стъпките му отекваха ритмично с ударите на сърцето ѝ. Джоун отстъпи назад, но се озова с прилепнал към стената гръб. Погледна го в очите. Не забеляза никаква насмешка, никаква дяволитост. Извисяваше се над нея, видимо заплепен. И за нейното тяло можеше да се каже същото.

— Пак ли ще ме целунеш? — попита тя, вдигайки несъзнателно лице към неговото.

— Ще ми позволиш ли?

Докосна връхчето на брадичката ѝ и плъзна пръст по челюстта ѝ; постепенно ръката му стигна до врата ѝ в основата на тила.

Тя навлажни устни. Ставаше ѝ все по-трудно да диша.

— Знаеш, че ще ти позволя.

— А на драго сърце ли? — Гласът му се сниши до чувствен шепот. Пръстите му леко я стиснаха за врата и я придърпаха напред.

Джоун постави първо едната, а после и другата си ръка върху гърдите му. Бяха топли и солидни. Усещаше как сърцето му бие учестено като нейното.

— Да.

Той наведе глава, и устните му леко се допряха до нейните.

— Защо?

Тя затвори очи и отметна глава още по-назад.

— Защото искам.

Последва нов допир на устните му върху нейните, този път малко по-продължителен.

— Защо?

Пръстите ѝ стиснаха реверите на сакото му.

— Ти защо искаш да ме целунеш?

Тя се надигна на пръсти, в опит да скъси разстоянието помежду им.

Той хвана брадичката ѝ и прокара устни по клепачите ѝ. После я погали по шията, по рамото, спусна ръка по гърба ѝ и спря върху дупето ѝ. С изненадваща сила притегли бедрата ѝ към своите. Джоун отвори широко очи, усетила го плътно до себе си. Благодарение на „50 начина да съгрешиш“ знаеше точно коя част от него усеща така набъбнала в долната част на корема си.

— Защото искам да го искаш, Джоун Бенет — отвърна той. Дъхът му изгаряше бузата ѝ. — Отчаяно искам да го желаеш.

За да е още по-убедителен, той я притисна плътно към стената и опря набъбналия си член върху интимните ѝ части.

— Искам да те целувам, докато забравиш името си — продължи да шепне той. — Искам да те докосвам, докато не започнеш да викаш от блаженство. Искам да видя как се изчервяваш от главата до петите, докато те довеждам до оргазъм след оргазъм. Искам да ти причиня такива неща, от които би се изчервила само да ги чуеш. — Размърда бедрата си. — Трябва да знаеш, че ме омагьоса и полудявам от желание да те видя, да говоря с теб и дори — да споря.

— В момента не споря — отвърна тя задъхано.

— Чудесно.

Устните му — горещи и настойчиви — се впиха в нейните. В желанието си да го усети още по-плътно до себе си Джоун се вкопчи в него. След миг той отдръпна глава и се наложи тя да си поеме дълбоко въздух, за да не залитне.

— Господи — промълви тя, — спечели си обратно шилинга...

— Не ме интересува проклетия шилинг! — изръмжа той. — Отвори си устата, когато те целувам.

— Защо? — попита тя и той се възползва от случая.

Устата му отново се впи в нейната, а езикът му се намести между устните ѝ. Пръстите му прихванаха по-стегнато шията ѝ, а палецът му се плъзна по брадичката ѝ, вдигайки леко главата ѝ, за да му е удобно да я целува. Езикът му се промъкна в устата ѝ и Джоун простена безпомощно. Продължаваше да се държи вкопчена в него, за да се крепи на крака. Дясната му ръка, все още върху дупето ѝ, започна да я приближава и отдалечава от него в равномерен ритъм. Усети, че е готова да се разтопи и бедрата ѝ се задвижиха заедно с неговите. Тристан отново изръмжа и вкара език още по-дълбоко в устата ѝ. Ръцете на Джоун се плъзнаха нагоре и обвиха врата му. Усети го как се напряга, сякаш се готви да се отдръпне и тя се вкопчи още по-силно, леко засмуквайки езика му, преди той да успее да прекъсне целувката.

Усети как той потрепери в ръцете ѝ. Стисна я по-силно и я изправи на пръсти. Кръвта ѝ бушуваше във вените като пълноводен поток през пролетта. Беше опияняващо усещане и тя не искаше никога да свърши.

Изведнъж Тристан застина и откъсна устни от нейните.

— Тихо — прошепна той, когато тя го погледна замаяно.

— Джоун? — чу се гласът на Евангелин. — Лорд Бърк? — Имаше нещо заповедническо в тона ѝ. Стъпките ѝ долетяха от съседната стая. — Къде сте?

Джоун преглътна. Открехнатата врата ги прикриваше, но това щеше да продължи само още секунди. Тристан я пусна да стъпи отново на пода и я подкрепи, за да не залитне, когато пристъпи назад.

— Тук сме — обади се тя и прочисти гърло, за да не звучи така дрезгаво. — Тук сме, Евангелин.

Лея ѝ бутна вратата. Тристан, съумял междуременно да отстъпи още крачка назад, се поклони. Беше успял дори да приглади сакото си и единственият признак за изпепеляващата го допреди малко страст бе само зачервеното му лице и странният блясък в очите му.

— Показвах на госпожица Бенет банята си — побърза да обясни той. — Това е най-голямата ми гордост в къщата.

Острият поглед на Евангелин се плъзна от единия към другия. Джоун се опита да изглежда невинна и се надяваше косата ѝ да не е издайнически разрошена.

— Стана доста тихо и не знаех къде да ви търся.

— Възхищавах се на килера към банята — уточни припряно племенничката ѝ. За щастие Тристан бе оставил вратата отворена и тя посочи натам. — Затопля се от комина. Представяш ли си какво е да се загърнеш с топла кърпа в студен ден? Не ти ли звучи примамливо?

— Определено. — Леля ѝ я изгледа изпитателно. — Много съм впечатлена, лорд Бърк.

Той сведе глава.

— Благодаря, мадам. Одобряваш ли цвета на стените?

— Много е весел. — Евангелин най-после се обърна и на Джоун ѝ идеше да се облекне на стената от облекчение. — Ти какво мислиш, Джоун?

— Намирам го за чудесен — отвърна тя съвършено искрено. — Има цяла стая за къпане! Май не съм виждала по-прекрасна къща!

Зад гърба на леля ѝ Тристан ѝ хвърли благодарствен поглед. Джоун се изчерви и му отвърна с лека усмивка.

— Кога възнамеряваш да се нанесеш тук, сър? — поинтересува се Евангелин, прокарвайки пръст по ръба на бакърената вана.

— След месец, ако всичко върви по план. Веднага щом боядисат основната спалня. Започвам да злоупотребявам с добротата на господин Бенет.

— Чудесно. — Усмивката на Евангелин бе пълна със задоволство. — Голям късметлия си, че всичко е пред завършване.

Той се извърна и се вторачи право в Джоун. Тя започна да се притеснява дали от спомена как я прегръща, целува и шепне колко я желае няма да се изчерви отново.

— Напълно съм съгласен — потвърди той. — Изключително голям късметлия съм.

ГЛАВА 22

Балът у семейство Брантуд беше неописуемо скучен.

Сър Пол Брантуд си въобразяваше, че е благодетел на науката, а съпругата му обожаваше да дава екстравагантни балове. Канеше доста хора единствено с цел да демонстрира колко много и известни хора познава сър Пол. Тази вечер почетен гост бе сър Ричард Кампиън. Сър Пол финансираше отчасти експедициите му в Африка. Тристан нямаше представа дали в замяна на инвестициите си сър Пол получава нещо друго, освен присъствието на сър Ричард на подобни сбирки, но всъщност и не го вълнуваше истински. Прие поканата само защото Джоун обеща да танцува с него тази вечер.

Струваше му се, че са минали не само два дни, а година, откакто я целуна в своята баня. Сега, стъпеше ли в къщата си, го обземаше сигурното усещане, че долавя следи от аромата на парфюма ѝ. Изгуби способността да взема каквото и да е било решение относно подредбата или мебелите, без да се пита какво би казала тя за избора му. И не преставаше да мисли как я люби в голямото ново легло, доставено в деня след нейното посещение.

За жалост тази вечер още не се бе появила и той започваше да се опасява дали не са се отказали.

— Не очаквах да те видя тази вечер. — До него бе застанал Уилям Спенс, един от по-безпътни приятели на Дъглас Бенет. — Не мислех, че такъв тип сбирки те привличат.

— Мислех същото за теб.

Тристан дори не си даде труда да го погледне. Не харесваше Спенс и се питаше как Дъглас го търпи. Навярно заради общи навици: Спенс посещаваше същите игрални домове като Бенет и с готовност даваше заеми на закъсали приятели, а Дъглас явно често се възползваше. Спенс обаче беше дребнав и злобен и Тристан отдавна подозираше, че мами на карти. Никога не бе смятал брата на Джоун за най-благородния човек, но поне бе честен. За това говореше и загрижеността му към сестра му. Тристан въобще не си представяше

Спенс да забавлява нечия сестра. Бенет настойчиво го помоли да се грижи за Джоун и да я държи далеч от Спенс, сети се той сега.

— Дънуд ме довлече — обясни Спенс вяло. — Чиста загуба на време. На никоя игрална маса залогът не е по-голям от двајсет гвинеи. Теб какво те води насам?

— Скуката.

До тях спря прислужник с поднос с чаши вино.

— Скуката? — Спенс се засмя. — Толкова отегчителен ли ти се вижда Лондон? Защо не се присъединиш към гуляя ни довечера?

— Не ми е чак толкова скучно.

Тристан отпи от виното. Проблясване на кестенява коса в другия край на залата привлече вниманието му. Джоун бе пристигнала; влизаше в помещението, вървейки зад дребна дама с куп пера на главата. Забеляза изписаното по лицето ѝ вълнение, примесено с доза насмешка, породена от поклащащите се пред нея пера. Той несъзнателно изправи рамене. Сега вече не му беше скучно. Хората се раздвижиха, накичената жена сви настрана и устата му пресъхна, когато видя Джоун в пълния ѝ блясък. Роклята ѝ беше златиста с разголени рамене. На светлината на свещите цялата ѝ кожа сияеше. Тя не бе просто красива; с вдигнатата си коса и добре очертаната си фигура тя бе поразителна.

За жалост Спенс долови реакцията му.

— Коя е тя? — Проточи врат, за да вижда по-добре. — Коя хубавица те порази така? Не... Това сестрата на Бенет ли е? — попита той невярващо. — Боже милостиви, Бърк!

Да, бог наистина бе милостив да я постави тук, облечена в тази рокля. Тристан мълчаливо му благодари и отпи солидна глътка вино. Каза ѝ да носи златисто, защото ще изглежда изключително добре и се оказа дяволски прав. Всъщност имаше чувството, че е знак свише и май е бил прав по отношение на нея от самото начало. Беше време да спре да се съпротивлява.

— За малко да я покания на танц онази вечер — подхвърли Спенс, все още гледайки я с весело презрение.

Тристан отпи още вино.

— Защо?

— Заради облог с Ашфорд, разбира се — подметна Спенс нехайно. — Петдесет лири стерлинги само за да танцувам с

Амазонката.

— Доста висок залог за един-единствен танц.

— Нали? Особено, като си помислиш какво би казал Бенет. — Спенс направи гримаса. — Тя дори не е хубава. И с каква рокля е! Или няма усет към модата, или зестрата ѝ не е толкова голяма, колкото се говори. Семейство Бенет затруднения ли имат? Всички, с изключения на нея, са напуснали града.

— Нямам представа. — Тристан пресуши чашата си.

В другия край на залата Джоун се усмихваше и се забавляваше, без да подозира каква жлъч се излива по неин адрес.

— Оставили са скандалната графиня да я възпитава — засмя се Спенс. — Представяш ли си по-неподходяща придружителка от лейди Куртизанката? Да, май това е истината. След като младата Бенет не успява да си намери съпруг, от нея би могло да излезе примамлива лековата жена.

Тристан се поколеба дали да не фрасне Спенс в лицето. Чувстваше се достатъчно силен да го удари така, че да го повали безчувствен на пода. Това щеше да посъживи вечерта по няколко причини.

— Току-що отсъди, че дори не е хубава, а сега твърдиш, че може да се прояви като куртизанка?

— Не, не е хубава. — Спенс присви очи и го изгледа. — Но ти май не си безразличен. Всички забелязаха как танцува с нея на бала у семейство Малкълм, а сега не откъсваш очи от нея. Боже, сестрата на Бенет ли? Мислех те за взискателен.

Тристан бавно извърна глава, преструвайки се, че не е гледал Джоун като омаян.

— Което никога не съм обсъждал с теб. Нито възнамерявам да го правя.

— Ясно. — Очите на събеседника му заблестяха от догадки. — Вероятно разполагаш с някаква информация за дамата. За някой... талант, който притежава и кара мъжете да забравят колко е висока и каква е мъжкарана.

— Мъжкарана ли? — Смаян, Тристан се засмя. — Нужни са ти очила, човече.

Спенс свъси вежди и се извърна, за да разгледа внимателно Джоун. Вярно, роклята ѝ тази вечер бе прекалено семпла и нямаше

нищо общо с последните модни тенденции, но добре подчертаваше фигурата ѝ, особено тънката ѝ талия и забележителния ѝ бюст. В очите на Тристан тя бе пленителна. Роклята приличаше на изтъкана от слънчева светлина и ясно подчертаваше нейната женственост.

— Все пак е прекалено висока — промърмори Спенс.

— Ти си прекалено нисък — сви рамене събеседникът му.

— Значи признаваш намеренията си, а, Бърк? Представям си какво ще каже Бенет.

— Спенс, ти си идиот — обяви Тристан направо. — Винаги си бил. Бенет може и да не боготвори сестра си, но ще те пребие, задето я обиждаш. На бас на десет гвинеи, че пред него не би повторил и половината обиди, които изрече тази вечер.

Погледът на Спенс стана отровен. Бенет не би се поколебал да го пребие почти до смърт, както и двамата добре знаеха.

— Не съм я обиждал...

— Не била хубава. Прекалено висока е. Мъжкарана. — Изсумтя. — Да не забравяме и намека, че се готви да стане лека жена.

Силно зачервен събеседникът му се опита да възрази:

— Не съм казал...

— А на някои хора няма да им допадне и как петниш името на лейди Кортни.

Тристан кимна към сър Ричард Кампиън, присъединил се към дамите. Носеше му се славата колко добре борави с швейцарски револвери. Винаги носел чифт било в каретата си, било със себе си.

— Добре — съгласи се Спенс бързо. — Разбрах как стоят нещата.

— Чудесно. — Тристан му се усмихна зловещо. — И не го забравяй.

— Няма.

Изглежда Тристан продължително, обърна се и се отдалечи. Тристан отново се загледа в Джоун. Боже, тази вечер тя бе поразително красива. Не само заради роклята, която ѝ стоеше великолепно, а защото цялата сияеше. Усмихваше се и разговаряше с приятелките си и, докато я наблюдаваше, тя кимна и подаде ръка на сър Ричард. Тристан бе готов да заложи и последния си паунд, че интересът на Кампиън е насочен единствено към лейди Кортни, но гледката как държи Джоун за ръка и я отвежда към дансинга го накара да стисне

зъби от ревност; отчайваща и болезнена ревност към Кампиън, който танцуваше с жената, която обичаше.

Обичаше?

Тристан застина на място. Повтаряше си неочакваната дума наум. Обичаше палавите пламъчета в очите ѝ, които се появяваха, когато го поставя на тясно; обичаше неописуемата радост на лицето ѝ, докато кръжаха с балон над града; обичаше хладнокръвието ѝ спрямо съзнателните му провокации; не се шокираше и дори му отвърщаше с такива; обичаше начина, по който го слуша и не приема безрезервно мнението му. Открай време всички го смятаха за див и незаинтересован негодник; само тя настоя той да обясни подбудите за поведението си.

А най-много обичаше желанието ѝ той отново да я целуне. Искаше да я види в банята си гола и мокра. Искаше да е в леглото му и да открие колко непредвидима може да е. Искаше да усеща ръцете ѝ около себе си и да знае, че държи на него. Не заради парите му, къщата, титлата, а заради него. Надяваше се с малко убеждаване тя да направи всички тези неща...

Не беше сигурен дали „любов“ е точната дума за чувствата му. През живота си не бе срещал много любов. Знаеше, че има нужда от Джоун, копнее за компанията ѝ и, ако тя държи на него, той вероятно ще извика с цяло гърло от възторг, все едно е спечелил най-големия облог в живота си.

Последното, повече от всичко друго, избистри мисълта му. Обзалагането, както ѝ обясни веднъж, правеше нещата по-интересни; по-важни. Лейди Кортни го предупреди да изясни за себе си какви са намеренията му и тази вечер той си даде точна сметка. Изчака известно време да види дали няма да го обхване тревога или съмнение, че е попаднал в капан. Вместо това изпитваше неистово желание да прекоси залата и да застане до Джоун. Без никакви угризения той му се подчини.

* * *

В продължение на няколко дни Джоун очакваше с нетърпение бала у семейство Брантуд, но в началото той не се оказа особено

впечатляващ.

Според нея тя изглеждаше доста добре — почти прелестно — благодарение на последното творение на господин Салваторе. При всяко посещение с Евангелин при него тя подхвърляше идеята за златиста рокля и всеки път той я отхвърляше. Ала един ден, за нейна изненада, ѝ прати мостра: лъскав златист брокат с щампи от листа и цветя. Намерил го в текстилен склад и е склонен да ѝ направи рокля, гарнирана със сатен с цвят на слонова кост, ако тя все още желае. И понеже до момента господин Салваторе само я бе радвал, Джоун му писа още същия ден, че приема. След два дни роклята пристигна и тя възкликна от радост. Беше прекрасна. Когато я облече, косата ѝ изглеждаше по-тъмна, а кожата — по-бледа и наистина не се нуждаеше от никакви допълнителни украси. А най-хубавото бе, че кройката подчертаваше талията ѝ и я правеше да изглежда по-слаба.

Евангелин ѝ зае чифт бели сатенени обувки с ниско токче. Джоун влезе в залата с изправена глава и рамене. Както бе посочила леля ѝ, Тристан бе достатъчно висок, та тя да не се притеснява, че с токчета ще стърчи над него, а освен това бе единственият мъж, с когото искаше да танцува. Целувката в банята се запечата горещо в съзнанието ѝ и тя спря да се преструва, че не жадува за вниманието му. Копнееше той да я забележи и да остане потресен от вида ѝ. Мечтаеше си той отново да я целуне. И това да доведе заветния за всички стари моми момент джентълменът да падне на колене, да признае бурната си любов и да поиска да се омъжи за него, а тя с готовност да каже „да“.

Не очакваше да се случи, но това не ѝ пречеше да си го представя.

Роклята ѝ обаче не произведе очакваното от нея впечатление. Абигейл я изгледа изненадана, а веждите на Пенелопе се стрелнаха високо нагоре.

— Какво не е наред? — попита тя веднага щом леля ѝ се обърна настрана.

Абигейл не откъсваше очи от деколтето.

— Не ти ли се струва прекалено дълбоко?

Джоун се огледа.

— Не повече от онази или онази рокля — посочи тя с очи.

Всъщност кройката на някои рокли почти изцяло разкриваше бюста на жената, която я носеше. Нейната далеч не бе толкова

разголена.

— Вероятно изглежда по-ниско отколкото е, защото по него няма дантели. Прилича по-скоро на долна риза.

Тя не се поддаде на изкушението да погледне надолу.

— Но не е! Не ви ли харесва?

— Не прилича на роклите на останалите дами — отбеляза Пенелопе.

— Модерните рокли не ми отиват много. — Джоун леко повдигна блестящата пола. — Ако не ме познавахте, как щях да ви изглеждам?

Абигейл наклони глава.

— Изтънчена. И дръзка.

— Омъжена — добави Пенелопе. — Какво? — сопна се тя, забелязала смаяното изражение на сестра си. — Омъжена за богат джентълмен, склонен да те глези. Има ли нещо обидно в това?

— Не — отвърна Абигейл.

— Чудесно, защото това е целта на живота ми. — Пенелопе отново огледа роклята. — На мен няма да ми отива, но на теб ти стои изключително добре, Джоун.

Леко се разочарова, задето приятелките ѝ не припаднаха от завист, но реши да не мисли повече по въпроса. Никога не си бе поставяла за цел жените да завиждат на дрехите ѝ. Харесваше роклята си и ако и друг — например Тристан — я намираще за прелестна, щеше да го смята за успех.

След няколко минути Абигейл и Пенелопе се извиниха. Майка им, разтревожена от липсата на кавалери за танците, бе накарала сина си да им осигури джентълмени и сега те трябваше да застанат до нея в очакване на партньорите — или поне така се изрази Пенелопе. Абигейл забели очи и промърмори, че всъщност по-разтревожен от майка им е баща им, но те се отдалечиха и Джоун отново остана с леля си. Тя огледа залата възможно по-дискретно и точно зърна тъмната глава на Тристан, когато друг мъж се поклонил доста елегантно пред тях.

— Добър вечер, лейди Кортни, госпожице Бенет — поздрави сър Ричард Кампиън.

— Добър вечер, сър.

Джоун направи реверанс. Леля ѝ само сведе глава.

— Изглеждате особено прелестни тази вечер. — Комплиментът бе насочен и към двете, но Джоун забеляза как погледът му се задържа върху Евангелин, забележителна в яркосинята си рокля.

— Нима дойде само за да кажеш очевидното? — попита Евангелин шеговито. — Да, племенничката ми изглежда прелестно и се надявам всички да го забележат.

Джоун се изчерви. Сър Ричард се усмихна.

— Аз го забелязах от най-отдалечения ъгъл на залата. Питам се дали госпожица Бенет ще ми окаже честта да ми партнира в следващия танц.

Тя се усмихна изненадано. Той ѝ направи комплимент; той бе почетен гост тази вечер, а джентълмени от рода на сър Ричард Кампиън нямаха никаква причина да танцуват със стари моми. От благосклонния поглед на леля си разбра, че получава одобрението ѝ.

— За мен ще е удоволствие. Благодаря, сър.

Той я поведе за кадрила.

— Наслаждаваш ли се на бала? — поинтересува се той, докато заемаха място до другите двойки.

Джоун усещаше удивените погледи, които привличаха.

— Да. Но ми се иска леля да му се наслаждава повече.

Той спечели време, като си оправи ръкавицата, и попита:

— В какъв смисъл?

Тя погледна в другия край на залата и видя, че Евангелин ги наблюдава.

— Отказва се от приятни за нея неща, за да ме придружава.

Той я изгледа продължително и изучаващо.

— Изразила ли е някакво неудоволствие?

— Нито думичка.

Танцът започна и известно време те следваха стъпките мълчаливо.

— Имала си голямо приключение онзи ден — отбеляза сър Ричард, докато изчакваха други двойки да изпълнят фигурите.

— Говориш за разходката ми с балона. — Тя сниши глас: — Беше неопишимо! Но доста изплаших леля, за което съжалявам.

— Сигурно те е разбрала, след като уплахата ѝ е преминала — погледна я той нежно.

— И така може да се каже. Във всеки случай имах угризения...
Ще ми направите ли услуга, сър?

— Разбира се.

Взе ръката ѝ и заобиколиха двойката отляво, а после — тази отдясно.

— Ще я поканите ли на танц? — Джоун видя как той сви устни.
— Заради мен. Ще ми бъде приятно да видя как се забавлява.

Той отново се умълча. В края на танца той се поклони и заяви:

— Бих я канил на всеки танц, ако тя приеме дори един. Не мен трябва да насърчаваш. Благодаря, госпожице Бенет, за приятното изживяване.

Той се отдалечи и Евангелин застана до нея.

— Как танцува сър Ричард? — поинтересува се тя.

— Изключително добре. — Джоун импулсивно стисна ръката на леля си. — Танцувай с него.

Евангелин премигна.

— Не ставай глупава, скъпа. Тук съм в ролята на придружителка...

— И няма нищо лошо, ако изтанцуваш един танц.

— Ще плъзнат клюки — отбеляза по-възрастната дама. — Пък и той не ме е поканил.

— Защото знае, че ще му откажеш. — Леля ѝ само стисна устни и Джоун добави: — Тогавя го направи, за да ми доставиш удоволствие. Неприятно ми е да се лишаваш от всякакви радости заради мен.

— Скъпа, и без това не бих танцувала с него. Не смея.

Евангелин нарочно се извърна, за да не гледа сър Ричард, застанал до домакина им, макар очите му често-често да се насочваха към нея.

— Постъпваш като страхливка, не смяташ ли? — Джоун зърна Тристан. Пробиваше си път през тълпата, вторачен в нея. Само от изражението му сърцето ѝ подскочи, а устните ѝ се извиха в тънка усмивка. — Нали ти твърдиш, че любовта заслужава известни рискове?

Леля ѝ я погледна смаяно, но преди да успее да отговори Тристан застана пред тях. Направи дълбок поклон.

— Добър вечер, лейди Кортни. — Гласът му стана още по-топъл, когато се обърна към Джоун: — Госпожице Бенет.

— Лорд Бърк.

На Джоун не ѝ пукаше, че всички отново я гледат. Усмивката не слезе от лицето ѝ, докато правеше реверанс.

— Надявам се да запазиш танца преди вечеря за мен, госпожице Бенет.

Това означаваше, че той ще я придружи на вечерята. На повечето балове Джоун бе вечеряла с родителите си или с приятелките си. Сега направо се замая.

— Разбира се — опита се да отговори овладяно и приветливо, а не задъхана от вълнение.

Той се усмихна широко и вдигна ръка.

— Чудесно.

Прислужник, забелязал жеста му, се приближи с поднос с шампанско.

Тристан се обърна, за да поеме чашите, а Джоун просъска на леля си:

— Изтанцувай танца преди вечеря със сър Ричард. Моля те, Евангелин.

Леля ѝ придоби замислено изражение, докато поемаше подадената от Тристан чаша.

— Много добре — съгласи се тя тихо.

Джоун издиша и успя да улови погледа на сър Ричард. Усмихна му се бързо и лъчезарно и наклони глава към Евангелин, поемайки чашата с шампанско.

През следващите три танца разговаряха непринудено. Никога не бе виждала Тристан толкова чаровен и спокоен. Умееше да поднася нещата така, че тя да се усмихва. Евангелин също изглеждаше смаяна от поведението му, но Джоун всъщност не се изненада. Беше сигурна, че леля ѝ прави всичко по силите си, за да го насърчава. Тази вечер младата дама не изпитваше никакво желание да я спира. Кожата ѝ настръхваше при всеки негов поглед, а и той я поглеждаше често. Очите му се плъзнаха по златистата ѝ рокля с видимо одобрение. Гледаше я сияещ всеки път, когато тя казваше нещо. Като цяло вечерта ставаше все по-прекрасна с всеки изминал миг. Но дали не се дължеше на виното — изпиеше ли си чашата, се появяваше прислужник с нова. Джоун и преди бе пила шампанско, но никога не бе изпитвала тръпката

от бълбукането на мехурчетата във вените си. Пое третата чаша и леля й вдигна ръка.

— Да, ще бъде последната — прошепна Джоун. — Знам.

— Извинете, лейди Кортни — чу се гласът на сър Ричард, приближил се към тях. — Умолявам те да ми окажеш честта да танцуваш с мен преди вечеря.

— Приема — възкликна Джоун, преди леля й да успее да отговори. — Както виждаш аз вече имам кавалер, така че можеш да приемеш.

След дълга пауза Евангелин подаде ръка на сър Ричард.

— За мен ще бъде удоволствие, сър. Ще се видим в трапезарията, Джоун.

С бърз, изпълнен с благодарност поглед към Джоун, сър Ричард я отведе.

— Чудесно се справи. — Тристан пресуши чашата си, взе нейната и ги подаде на прислужник до тях. — Най-послед момент насаме.

Джоун се засмя, но прозвуча по-скоро като кикот.

— О, не. Исках да танцува, за да й е приятно.

— Надявам се да й е много приятно — натърти той и пое ръката й. — Възнамерявам и на мен да ми е приятно.

— Нима? — Донякъде се затрудняваше да се движи стабилно. — Дяволите да го вземат шампанското! — промълви тя под нос.

— Ще те придържам. — Ръката му обви талията й и я придърпа шокиращо близо до него. Той й се ухили. — По-добре ли си?

— Да, благодаря — отвърна тя, останала почти без дъх. — Много по-добре.

Джоун се отпусна, готова да се наслади на валса. Взетите на заем обувки бяха създадени за танцуване. Чувстваше се стройна и гъвкава и нито сантиметър по-висока от приличното. Роклята й можеше да изглежда не по модата и дръзка, но я интересуваше само неприкритото възхищение в очите на Тристан.

— За какво мислиш? — попита той.

Тя се усмихна замечтано.

— За нищо, всъщност. Наслаждавам се на танца. Много добре танцуваш валс, милорд.

— Това е нещо, а не нищо — отбеляза той.

— Но не си мислех, преди да ме попиташ. Когато зададе въпроса си правилният отговор беше „нищо“.

Той се усмихна.

— Благодаря. Ти си най-желаната ми партньорка.

Тя премигна.

— За... валса ли?

— Да — промълви той, но в зелените му очи се криеше и друг отговор.

Пулсът ѝ се учести.

— И аз бих казала същото.

— Много, много съм благодарен да го чуя.

Без да вдига глава, той огледа залата. Валсът бе към края си. Джоун също се огледа. Евангелин и сър Ричард се намираха в другия край на помещението, по-близо до трапезарията. Изглеждаха погълнати един от друг и за миг тя си пожела сър Ричард да убеди Евангелия да се омъжи за него. Не се съмняваше, че той го желае, както бе убедена, че и леля ѝ копнее за същото, стига да си позволи да каже „да“...

— Имаш ли ми доверие? — промълви Тристан, докато продължаваше да шари с поглед напред-назад.

Ако и двамата не бяха увлечени в ритъма на танца, Джоун щеше да се закове на място.

— Защо?

Очите му се развеселиха.

— Това „не“ ли е?

— Не — отвърна тя бавно.

— Тогава е „да“.

Тя се поколеба само за миг:

— Да.

ГЛАВА 23

Без думи той я обърна към една колона, насочи я към вратата за кухненските помещения и пътьом почти се сблъскаха с един прислужник. Тристан бързо се извини на изненадания мъж и тръгна по коридора. Стигнаха до задното стълбище. С туптящо сърце Джоун го следваше нагоре и нагоре по витата стълба, а после — по дълъг коридор. Етажът не беше отворен за гости и беше празен. Тристан пробва една врата. Тя се отвори и се озоваха в малка библиотека или кабинет. Лавици с книги опасваха стените; пред камината имаше удобен малък диван, а в единия край — още книги. Френските прозорци гледаха към малък балкон, откъдето се виждаха покривите на Лондон на лунната светлина.

— Какво е това? — обърна се Джоун към Тристан. — Знаеше ли за съществуването на стаята?

— Да. — Тихо затвори вратата зад тях. — Това е личната библиотека на сър Пол. Съученик съм със сина му Том и им гостувах през една ваканция. Една нощ тук пихме от брендите му, докато не ни прилоша.

Поредната му самотна ваканция, през която си бе изпросил гостуване у приятел и се е опитвал да се държи като мъж. Постави ръка върху неговата.

— Бил си смело момче.

Той се подсмихна.

— Бяхме на деветнайсет и вече не съвсем деца.

Джоун премигна, а после се засмя. Смееше се и когато той я взе в прегръдките си и притисна лице към шията ѝ.

— Боже, колко хубаво ухаеш — прокара той нежно устни по кожата ѝ.

— Парфюмът е от портокалово дърво.

Наклони глава на една страна, за да усеща по-добре ласките му.

— Мога да те изям. — Зъбите му леко ухапаха възглавничката на ухото ѝ, а на нея ѝ се наложи да се вкопчи в сакото му, за да се

задържи на крака — толкова нестабилна се чувстваше. — Ще ми позволиш ли?

Главата ѝ беше замаяна — проклето шампанско — но думите му събудиха образи, извадени от „50 начина да съгрешиш“.

— Как...

— С дълги, бавни целувки. — Докосна брадичката ѝ с устни, за да ѝ покаже. — От главата до краката и обратно към влудяващата ти, разкошна уста.

Стоеше облегната на него, отметнала глава назад.

— Влудяваща? — повтори тя.

— Във всякакъв мисъл. — Целуна леко крайчето на устните ѝ. — Кара ме да губя ума и дума от желание.

— Желание... — промълви тя и потръпна.

Той се изсмя гърлено.

— Знаеш, че те желая безумно и не мога да се въздържа. Ти искаш ли ме? Кажи ми, Джоун, преди наистина да полудея.

Тя отвори леко очи, опиянена от страстта в тона му и изгарящите му целувки. И може би, съвсем малко, от шампанското. Лицето му бе напрегнато от страст, а тялото — стегнато в ръцете ѝ.

— Да — отвърна тя. — Сега ме целуни.

Той я целуна. Дълбоко, ненаситно, собственически. Джоун изпита лека изненада — за такъв вид неразумни целувки ли я предупреди Евангелин — преди да се потопи в насладата, която предлагаше. Струваше ѝ се, че цял живот е чакала целувка като тази. Той имаше вкус на шампанско и всяко преплитане на езика му с нейния възпламеняваше кръвта ѝ. Тя не се откъсваше от него, предлагайки се да я завоюва. Вече не изпитваше никаква съпротива; той бе спечелил: сърцето ѝ, ума ѝ и определено — тялото ѝ.

— Искам да усетя вкуса на кожата ти — прошепна той с устни върху нейните, докато пръстите му си играеха с копчетата на роклята ѝ.

— Да... — въздъхна тя и се облегна на стената.

Бюстието ѝ се разхлаби и той плъзна пръсти по шията и надолу към гърдите, покрити сега само с корсета. Пръстите му бяха последвани от устните му и оставиха гореща, мокра диря по чувствителната кожа на гърдите ѝ. Докато палецът му докосне зърното

й, то вече бе щръкнало нетърпеливо. Леко изръмжа, свали корсета и впи устни в зърното.

Тя едва не извика. Той се сниши, но не преставаше да я смуче ту напористо, ту деликатно и нежно. Тя потърси някаква опора и ръцете й се озоваха вплетени в дългата му коса, безмълвно насърчавайки го да не спира, когато той се насочи към другата й гърда.

— По-сладки са от ягоди — промълви той. — И по-засищащи от сметана. — Ръцете му се плъзнаха надолу по талията й, оттам към бедрата и надолу по краката до коляното й. — Разтвори си малко краката за мен, скъпа. Да, точно така... Искам да те докарам до лудост.

— Вече почти... — едва си пое въздух — го постигна...

Той се засмя тихо.

— А едва съм започнал.

Пръстите му, нежни като перце, докоснаха глезена й, а после се отправиха нагоре.

Джоун стоеше съвършено неподвижно. Всеки дъх преминаваше през нея, както бриз преминава през листата на дърветата. На лунната светлина не виждаше нищо друго, освен напрегнатото му лице. Не усещаше нищо, освен плъзгащите се леко по кожата й пръсти. Сега бяха върху коляното... сега — по-нагоре върху бедрото... Спря само колкото да отмести бельото й.

— По дяволите, невероятно е... — простена тя, когато тялото й се напрегна, а той разтвори влажните й къдрави косъмчета и постави палец върху онази част, която сякаш щеше да експлодира от допира му.

— Милостиви боже — произнесе той едва-едва. — Толкова си мека, толкова влажна...

Проправяше си път с палец, а Джоун се гърчеше от толкова сладостно усещане, че го възприемаше почти като болка.

— Спри! — проплака тя.

— Още не — отвърна той, но досегът му стана по-нежен и тя изпита усещането, че я примамва да продължи, като същевременно я насочва.

Остана неподвижна за малко, ала някакво примитивно чувство я накара да разлюлее бедра. Трепетните сладостни усещания отново се появиха. Той я придърпа по-близо и отново целуна гърдата й.

Джоун въздъхна и усети как се разтапя, докато пръстът му продължаваше да я гали между краката, а устните му не се откъсваха

от разголената ѝ гръд.

— Боже, как само искам да те любя.

Той отново я целуна. Тя обгърна брадичката му с длани и се загледа в плувналото му в пот лице.

— Какво искаш да кажеш?

Усецаше пулса му под дланите си. Тристан се загледа дълбоко в очите ѝ и бавно плъзна пръст в нея.

— Искам да се озова тук — прошепна той. Изтегли пръст, после отново го плъзна навътре. Джоун едва дишаше. — Отново и отново... — Той повтори движенията си отпреди малко, ала този проникна по-навътре и по-дълбоко отпреди. Палецът му попадна върху пъпката, в момента изтъкана от нерви, и коленете ѝ почти се огънаха. — Докато не изкрещиш името ми, понесена на крилата на блаженството, а аз не избухна вътре в теб.

Отново проникна в нея, но този път по-настойчиво, а палецът му я галеше в ритъм с тласъците.

Кръвта във вените ѝ кипеше; тялото ѝ трепереше. Редно бе да каже „не“, но... Беше влюбена в него. Независимо колко често си повтаряше, че не е типът мъж, за когото момиче като нея се омъжва, тя го обичаше. Нямаше значение какво мисли майка ѝ за него; тя го желаше. Беше си представяла как я люби необуздано, като любовниците на лейди Констанс, и сега се случваше. И точно както беше мечтала, той я гледаше сякаш е най-красивата и желана жена на света. За пръв път в живота си изпита тръпката да я искат — лудо и страстно — и бе замаяна до краен предел.

— Да — прошепна тя. — Да, Тристан.

Той застина; само гърдите му се движеха от затрудненото му дишане.

— Какво...

Тя кимна, макар от това за малко да загуби равновесие.

— Да, искам те.

Той трепна; тя определено го усети. Измъкна ръка измежду краката ѝ. Тя се разочарова от действието му, но той я обгърна с ръце, вдигна я и я отнесе до дивана, където я постави върху купчина възглавнички и падна на колене пред разтворените ѝ крака.

— Трябва да видиш колко отчаяно те желая.

Свали си самото и разкопча панталоните.

Джоун ахна, когато ги смъкна надолу, съблече си бельото и пред вторачения ѝ поглед оголи члена си. Изглеждаше огромен, щръкнал право напред. Беше прекалено тъмно, за да види повече подробности, но беше по-тъмен от кожата на лицето му. Докато го зяпаше зашеметена, той щръкна още по-нагоре сякаш по собствена воля.

— Застава мирно и става настойчив всеки път, когато си близо до мен. — Придърпа ризата си нагоре и взе ръката ѝ. — Не признава никакъв здрав разум, предпазливост или въздържание и става твърд и набъбнал всеки път, когато се разбеснееш, или ме мъмриш остро или се вкопчваше в ръката ми, защото те беше страх балонът да не падне.

Постави пръстите ѝ върху члена си, а очите на Джоун се отвориха още повече. Беше горещ и гладък, плътен, дълъг и много, много твърд.

— Такъв е бил в балона?

— И толкова нетърпелив, но нащрек. — Издиша и размърда бедра, а пръстите ѝ се плъзнаха по цялата дължина на члена му. — Такъв обаче беше в банята ми.

Тя кимна бавно. Да, беше го усетила.

Той вдигна полите ѝ.

— Ако те любя, той ще влезе тук.

Отново я докосна и плъзна пръст дълбоко в нея. Джоун потрепери, несъзнателно разтвори по-широко колене и изви гръб, за да поеме настойчивия пръст. Мили боже, ако ѝ бе толкова приятно с пръста му в нея, какво ли щеше да е, когато членът му е вътре? Всички образи от похотливите истории и стихотворения, които бе чела тайно в стаята си, изплуваха в главата ѝ; истории за толкова дълбоко удовлетворение, че и мъжете и жените едва оцеляваха; истории за мъже, изпитващи невероятно щастие, когато обладават любовниците си; или за жени, омаяни от всяко проникване, до степен да крещят и почти умираха от наслада, когато любимите им ги докарваха до оргазъм — нещо толкова сладостно, че нямаше достатъчно думи, за да се опише. Дотук историите изглеждаха напълно правдоподобни. Усещаше пулсираща болка в себе си; искаше той да я люби, отново и отново, докато престане да чувства от удоволствие.

— Да — прошепна тя. — Покажи ми.

— Боже, скъпа, ще го направя. Да. — Извади пръста си, после преплете два пръста и проникна с тях още по-настойчиво. Джоун усети

някакво стягане, леко парене и потрепери, но неудобството избледня, когато той отново я погали и продължи нежно да вкарва и изкарва пръстите си. — Искам да го направя по-лесно за теб — прошепна той и отново наведе глава към гърдите ѝ.

Тя се отпусна в прегръдките му, наслаждавайки се на всеки допир на устните му върху кожата ѝ. Притисна главата му към гърдите си и поклащаше бедра, за да посрещне всяко влизане на пръстите му.

— Точно така — промълви той. — Да... Почакай... Сега — Притегли я надолу по възглавниците и бедрата ѝ почти се изхлузиха от дивана. Задъхан, той хвана члена си с ръка и го постави в пулсиращото ѝ отверстие, където допреди секунди бяха пръстите му. — Сега...

Тя изви гръб и се надигна да го посрещне. Той се придвижи напред и се плъзна в нея.

— Отново — прошепна той със същия дрезгав, но същевременно кадифен глас.

Джоун се придвижи напред едновременно с него. Удоволствието между краката ѝ за миг намаля.

— Тристан? — каза неуверено тя.

— Знам. — Постави ръка на корема ѝ и отмести с палец къдравите косъмчета, които закриваха мястото, където неговото тяло се срещаше с нейното. — Ще ти помогна... Потопи се в усещанията...

Говореше успокоително, но в тона му имаше и някаква скрита настойчивост.

Известно време тя не помръдна, съсредоточавайки се при всяко помилване на палеца му. Кръвта ѝ отново бе на път да закипи. Въздъхна и вдигна бедра, готова да го посрещне. Тристан беше омаян. Дългата му коса се бе освободила и висеше пред очите му, които не се откъсваха от мястото, където телата им се сливаха. Джоун почти долавяше топлината на погледа му и затова също погледна натам. Беше шокиращо, но и някак възбуждащо да види ръката му върху бледата кожа на бедрата си и как пръстите му разтварят косъмчетата между краката ѝ, а членът му прониква сантиметър по сантиметър навътре в нея.

— Почти...

Гласът му бе напрегнат и гърлен. Ласките му станаха малко по-груби. Тя се виеше и стенеше от новите трепетни вълни, които

минаваха през нея. Отметна глава назад и прилепи бедра плътно към неговите, а той проникна изцяло в нея.

Джоун потрепери. Чувстваше се така изпълнена, така разтегната; имаше чувството, че ще се разполови, ако някой от двамата мръдне. И Тристан изпитваше нещо подобно. За момент хвана бедрото ѝ с ръка, а с другата притисна интимните ѝ части и наведе глава, докато се опитваше да си поеме въздух.

Най-накрая вдигна светналите си очи и ги впи в нейните.

— Сега си моя — прошепна той. — Моят прелестна, прекрасна Джоун.

Продължаваше да я държи и започна да се движи, влизайки и излизайки, отначало бавно и нежно, но постепенно — по-настойчиво. Чувството, че ще се разполови, изчезна и тя обви бедрата му с крака, за да го насърчи да влиза още по-напористо и по-дълбоко. Той хапеше зърната ѝ и тя се гърчеше от удоволствие под него.

— Искам... — опита се да заговори тя — Нужно ми е...

Нещо се надигаше у нея; нещо неизпитвано, завладяващо и много, много близко...

— Господи!

Залепи устни към зърното ѝ и го засмука силно. Твърдият му член проникваше дълбоко, изнизваше се и пак я изпълваше. Пръстите му не се отлепяха от чувствената пъпка и тя усети как нещо в нея се отприщи, освободи напрежението и я заляха вълни, които обливаха цялото ѝ тяло. В този момент настойчивостта на Тристан понамаля. Той я притисна към себе си и като простена, се потопи в нея, а тя усети как членът му стана още по-голям.

— Това... Това беше оргазъм, нали? — прошепна тя след време, обгърната го с ръце.

— И не какъв да е. Милостиви боже, горе в небесата, мислех, че ще припадна.

Протегна се, обзета от инстинктивно женско самодоволство. Харесваше ѝ как той се бори да си възвърне дишането и притиска бедра към нейните, сякаш не му се иска да се откъсне от нея, както и на нея не ѝ се искаше да се откъсне от него.

— Значи невинаги се чувстваш така, когато се любиш с жена?

— Никога, през целия ми живот, нито във въображението ми не е било така. — Целуна я дълго и бавно, сякаш разполагаха с цялото

време на света. — И това за теб бе само първият път.

Тя се изчерви.

— Значи пак ще го правим, така ли?

— Многократно. Докато не науча всички места по теб, от които подивяваш. — Дари я със спокойната си и отпусната усмивка, от която сърцето ѝ трепваше. — Но не тази вечер.

— Олеле! — Зяпна от ужас, припомняйки си къде се намират. — Всеки момент може да ни открият!

Той само сви рамене.

— Едва ли. Но трябва да се върнем, преди някой да забележи отсъствието ти.

Целуна я още веднъж и се изправи на крака. Джоун въздъхна, когато телата им се разделиха, но после се разсмя при вида на Тристан с панталони около коленете и свободно висяща риза.

— Непоправима съблазнителка — отсече той развеселен. Вдигна панталоните си, закопча ги и извади носна кърпичка от джоба на сакото. Постави я нежно между краката ѝ и леко я притисна. — Боли ли те?

Тя поклати глава. Изражението му се успокои и той прокара леко длан по интимните ѝ части, преди да ѝ помогне да стане.

— Много по-приятно е да ти свалям роклята — промърмори той, докато закопчаваше корсета ѝ.

— Не е ли редно да се покаем, след като се държахме така непристойно по време на бала?

Тя приглади полата на роклята с надеждата да не е страшно измачкана отзад. Той тихо се засмя, докато си оправяше дрехите. Джоун се обърна към огледалото над камината, за да се погрижи за косата си. Слава богу, тази вечер Поли я бе събрала на тила, а не се впусна да прави сложни масури.

— Непристойно ли се държахме? — Прегърна я, докато тя наместваше последната фиба. — Разкъсва ли те чувство за вина?

Джоун се изчерви.

— Не. Поне не толкова, колкото би трябвало.

Погледна сериозно отражението ѝ в огледалото.

— А колко трябва да е?

Към шията ѝ плъзна руменина.

— Зависи какво ще последва.

Сега беше моментът. Стоя до нея през цялото време, както всички забелязаха. Обяви, че е луд по нея. Нарече я прелестна, омайваща и скъпа. Люби я и го описа като неповторимо. Сега му се откриваше възможност да падне на колене, да ѝ врене сърцето си, да поиска ръката ѝ и да започне щастлив и удовлетворяващ живот.

— Джоун! Джоун! — Разтревоженият глас на Евангелин разкъса тишината.

Преди тя или Тристан да успеят да кажат каквото и да било вратата се отвори със замах и леля ѝ почти влетя в стаята, следвана от сър Ричард.

— Боже! — възкликна Евангелин, хващайки се за сърцето, като ги видя все още прегърнати. — Боже, Ричард...

— Какво, по дяволите, правиш? — обърна се джентълменът към Тристан със заплашителен тон.

Тристан погледна към Джоун; Джоун вдигна поглед към него.

— На вас на какво ви прилича? — попита той.

Не каза нищо повече, макар че всички май очакваха още нещо. Джоун изпита известно неудобство. Нима се бе заблудила... Или се бе подвела... Ако я обичаше, той можеше да признае...

— Джоун... Джоун, ела при мен веднага. — Евангелин звучеше сякаш ще се разплаче. — Тръгваме си.

Тристан я пусна веднага.

— Лека нощ, скъпа. — Взе ръката ѝ и бавно целуна кокалчетата ѝ. — Ще те видя по-късно — добави той нежно.

— Лека нощ — отвърна тя с потреперваща усмивка.

Нямаше начин да греши по отношение на него. За нищо на света не го вярваше. Всичко ще се уреди. Беше убедена.

Трябваше да се уреди, нали?

Евангелин я грабна през кръста и я поведе по коридора, като един-два пъти си избърса очите. Джоун хвърли поглед назад, но не видя нито сър Ричард, нито Тристан да ги следват. В преддверието леля ѝ изпрати прислужник да докара каретата им; нареди му да побърза. Друг донесе палтата им и Евангелин почти избута Джоун през вратата.

— Надявам се опасенията ми да са неоснователни — подхвана тя, когато се озоваха сами в каретата. — Дано не си злоупотребила с

доверието ми. Надявам се... — за миг не успя да продължи. — Моля се да не се налага да съобщя нещо ужасно на родителите ти.

Джоун благославяше царящата тъмнина, скрила лицето ѝ.

— Със сигурност няма — заяви тя.

— Когато предложих да го целунеш, няхах предвид да напуснеш бала и десетки да забележат отсъствието на двама ви! Не те тласках към недискретност. Целувка може да бъде разменена в усамотен момент зад градински плет или зад ъгъл. Нямаше защо да отивате в най-пустата част на къщата и да давате повод на всеки да си направи какви ли не заключения.

Този път леля ѝ определено изхлипа.

Джоун започна да се чувства много виновна. При цялото си желание, не ѝ хрумваше как да се оправдае. Нямаше как да възрази, че нищо не се е случило, защото не отговаряше на истината. Неминуемо щяха да плъзнат всевъзможни клюки. Отсъствието на двамата едва ли бе останало незабелязано. С Тристан не само бяха достатъчно високи, за да ги видят, но и роклята ѝ привлече внимание. Гостите на бала непременно са обсъждали танца им. Стигаше някой да подхване темата и мълвата щеше да се разнесе из Лондон. Увенчаният с лоша слава лорд Бърк бе прельстил дъщерята на почтената лейди Бенет. Обзеха я първите пристъпи на паника, като си даде сметка, че майка ѝ ще узнае за случилото си.

— Много, много съжалявам — увери тя леля си. — Не се замислих... Поне не достатъчно ясно. Той не ми каза, че ще се отдалечим. Просто ме хвана за ръката и... — Премигна, усетила и своите очи насълзени. — Но исках да отида с него. Той... Той ме целуна, Евангелин...

Леля ѝ мъчително простена.

— Беше прекрасно — добави Джоун с копнеж. — Обичам го и мисля, че и той ме обича.

— Каза ли ти го? — Евангелин се наведе очаквателно напред. — Ако е споделил чувствата си, скъпа, всичко ще приключи добре. Баща ти ще разреши този съюз, ако сърцето ти е ангажирано. Майка ти ще види положителната страна на такова обвързване. Много е подходящо и за двете страни. Кажй: направи ли ти предложение за брак, даде ли някакво обещание? Ако е така, веднага ще престана с тирадите си.

— Не... Не ми предложи брак — отвърна тя плахо.

Евангелин се облегна назад и покри лице с ръце.

— Тогава ще престана да се притеснявам дали Ричард ще го застреля. Ако той не го направи, то аз ще го сторя.

— О, не! — сепна се тя. — Защо?

— Джоун — леля ѝ повиши тон, — не бива да си толкова наивна.

— Но аз искам да се омъжа за него — възрази момичето.

— Надявам се! Почти нямаш друг избор.

— Ще кажа, че не съм се почувствала добре и съм отишла в стаята за отдих сама... — предложи момичето по-скоро, за да успокои леля си, а не себе си.

— Търсих те там! — тросна се Евангелин. — Някакво момиче бе настъпило фустата си и подгъвът се скъсал. Няколко приятелки я успокояваха и ѝ помагаха да го зашие. Те знаят, че не си била там.

— Влязла съм в свободна стая и съм изчакала да ми мине главоболието...

— Неколцина от гостите коментираха отсъствието на лорд Бърк. Как ще обясниш това съвпадение след цялото внимание, което ти посвети? Всички го изтълкуваха, че разкрива чувствата си, а после и двамата изчезнахте. И каква хитра палавница си! Насърчи ме да танцувам със сър Ричард, за да не забележа!

— Не! — възрази Джоун веднага. — Не беше затова. Нямах представа, че с Тристан ще... Исках да танцуваш и да ти е приятно.

Евангелин въздъхна.

— Сега това няма значение. Ти бе заловена, скъпа. Казва ти го човек, допуснал същата грешка, а после положил напразни усилия да се измъкне.

Каретата сви по Саут Одли стрийт и Джоун прехапа устни.

— Какво ще кажеш на родителите ми?

Леля ѝ не отвърна. Седеше по посока на движението, извърната към прозореца. На светлината на уличната лампа лицето ѝ изглеждаше бледо. Изведнъж се вкамени.

— Евангелин? — Джоун се наведе напред и докосна ръката на леля си. — Лошо ли ти е?

— Още не — отвърна тя напрегнато. — Родителите ти са се върнали.

ГЛАВА 24

Сега вече я обзе истинска паника. Едно бе да разсъждава как майка ѝ узнава за тази вечер и съвършено друго да се изправи лице в лице с последствията още сега.

— Вече?

— Май току-що пристигат.

Изражението и тонът на Евангелин бяха станали ледени.

Каретата спря. Джоун надникна през прозореца. Голям пътнически фойтон стоеше на улицата, а прислужници си подаваха сандъци и кувари. Цялата им къща светеше, входната врата бе широко отворена, за да внасят багажа.

— Бог да ми е на помощ — прошепна тя.

Евангелин стисна китката ѝ в желязна хватка.

— Ти ще мълчиш — нареди ѝ тя. — Аз ще говоря с тях. — Не я пусна, докато Джоун не кимна. Едва тогава си пое дълбоко въздух, събра полите на роклята си и слезе. — Боже! — възкликна тя уж радостно изненадана. — Сър Джордж и лейди Бенет върнаха ли се, Смит?

Икономът, застанал до вратата, се поклони.

— Да, мадам.

— Колко навреме. — С широка усмивка Евангелин се обърна към Джоун. — Скъпа, родителите ти са се върнали! Здравето на майка ти явно се е възстановило. Вече не съжаляваш, че се уморих и си тръгнахме от бала по-рано, нали?

Джоун, прекалено напрегната, за да говори, само поклати глава. Евангелин се опитваше да я спаси, но тя ясно съзнаваше, че е въпрос на време майка ѝ да чуе какво се е случило тази вечер. Последва Евангелия в къщата, опитвайки се да подражава на задоволството на леля си.

Докато един прислужник отнасяше палтата им, се появи баща ѝ. Първа го видя Евангелин.

— Джордж, трябваше да ми съобщиш, че се връщате тази вечер.
— Спусна се към него и стисна ръцете му. — Съжалявам за отсъствието ни. Ако знаех, щяхме да останем вкъщи, за да ви посрещнем.

Баща ѝ я целуна по бузата, но очите му не се откъсваха от Джоун.

— Стана набързо, Евангелин. Извинявай.

— Добре дошъл вкъщи, татко. — Джоун се приближи и го прегърна. — Всичко наред ли е? Защо сте бързали?

Той я огледа внимателно; на челото му се появи тънка линия.

— Всичко наред ли е, сладурано?

Тя си навлажни устните и се опита да се усмихна.

— Напълно. Защо?

— Искаш ли да ми кажеш нещо? — настоя той с нисък, многозначителен тон, от който сърцето ѝ почти спря.

Той знаеше! Откъде можеше да знае? Стана преди час. Баща ѝ не беше на бала!

— Не, няма. Защо питаш?

Раменете му се отпуснаха. Челюстта му се стегна.

— Сигурна ли си, Джоун?

По някакъв начин бе разбрал, а на нея не ѝ хрумваше никаква приемлива лъжа. Мълчеше и гледаше баща си с широко отворени очи.

— Джоун.

Всички се обърнаха. Майка ѝ стоеше на вратата на трапезарията. Беше отслабнала, с дебел шал на раменете и се подпираше на бастун, но иначе изглеждаше същата.

— Какви си ги вършила?

Онемя от паника. Погледна отчаяно леля си, но Евангелин вече прекосяваше помещението.

— Мариан! Колко добре изглеждаш. Хайде да отидем в салона. За никой от нас не е полезно да стои толкова близо до отворената врата.

— Да, скъпа, да влезем в салона.

Баща ѝ пристъпи напред и подаде ръка на майка ѝ. Погледът ѝ не се откъсваше от Джоун, но докато не влязоха в салона и баща ѝ не затвори вратата след тях, тя не продума.

— Как мина пътуването ви до Лондон? — похвана Евангелин, придържайки се към лековатия си тон, сякаш не забелязваше напрежението у останалите.

— Какво е ставало тук? — попита майка ѝ, пренебрегвайки въпроса на Евангелин.

Джоун преглътна. Разполагаше с миг, за да се успокои и да започне да мисли рационално. Нямаше начин баща ѝ да е чул какво стана тази вечер. Значи се връщат преждевременно в Лондон, заради случка отпреди дни. Допускаше някой да е дочул за разходката с балона, но Джоун прецени идването на Тристан на Саут Одли стрийт като по-вероятна причина. Някой може да е забелязал посещенията му и да е писал на майка ѝ.

— Тази вечер бяхме на бала у семейство Брантуд. Евангелин се почувства малко неразположена и затова се прибрахме по-рано. За щастие, както се оказва. Нямах представа, че ще се върнете толкова скоро, мамо.

— Взехме решението набързо. — Очите на майка ѝ се разшириха, когато я огледа по-внимателно. — За бога, с какво си облечена?

Джоун прокара ръка по хладната коприна.

— Нова рокля. Харесва ли ти?

— Заведох я при моя шивач — намеси се Евангелин и хвърли окуражаващ поглед на племенничката си. — Не е обичайна рокля, но според мен много ѝ подхожда.

— Може ли да обсъдим роклята по-късно? — попита баща ѝ.

— Джордж, тя се е показала пред обществото в този вид! — Майка ѝ изглеждаше ужасена. — Заедно с другите новини... — Без да довърши, смени темата: — Какво им е на другите ти рокли?

— Исках да опитам нещо ново. А и... предишните ми дрехи, не ми стоят добре.

По лицето на майка ѝ пробяга смайване.

— Те са напълно в крак с модата!

— Отново аз трябва да поема вината — намеси се Евангелин повторно. — Забелязах... Долових известна прилика между фигурата на Джоун и моята. Понеже изглеждам напълно нелепо, когато се съобразявам с текущите модни тенденции, реших, че не е зле и тя да

опита нещо различно. Окуражих я. Това е подарък от мен, така че няма да се охарчиш, Джордж.

— Сметката не е важна — изсумтя баща ѝ ядно.

— Толкова е просташка! — възкликна майка ѝ шокирана, без да откъсва поглед от роклята. — Моята дъщеря да излезе с тази риза?!

— Намирам я за прекрасна — промълви Джоун.

— Стига, Мариан. Преди десет години щеше да носи муселин само над една фуста. В нашата младост щеше да носи коприна, изрисувана с всякакви птички. По времето на майките ни щеше да е с тежки брокати. — Гласът на Евангелин ставаше все по-напрегнат. — Това е чудесна коприна и...

Майка ѝ вдигна поглед.

— Евангелин, тя е неомъжена млада дама. Не бива да се облича по този начин.

— Но семплата кройка ѝ отива. Няма твоята фигура, Мариан, а моята. Ние не можем да носим фльонги и джувки като теб — продължи Евангелин почти умолително. — Искях да е с нещо, което ѝ отива.

— Предложените от мен модели не ѝ отиват, това ли ми казваш? — Влезе в спор майка ѝ. — Поне проявявах разума да не я обличам в нещо, подходящо за лека жена.

Настъпи болезнено мълчание. На Джоун ѝ идеше да потъне в дън земя. Стискаше полите на разкошната си златиста рокля; новата рокля, която ѝ подхождаше и я караше да се чувства хубава — дори красива, ако се вярваше на Тристан. Думите на майка ѝ обаче я жегнаха. Не защото мислеше, че прилича на лека жена, а защото се държа като такава; държа се разпуснато и всеки миг ѝ достави огромна наслада.

— Джоун не изглежда като лека жена — отсече баща ѝ решително, нарушавайки напрежението в стаята. — Изглежда прекрасно, макар и по-светски, отколкото съм свикнал да я виждам. — Кимна ѝ и добави: — Цветът ти подхожда.

Страните ѝ поруменяха.

— Благодаря, татко.

— Не хукнах да се връщам в Лондон, за да обсъждам модата обаче. — Изглежда строго сестра си и съпругата си и отново се обърна към Джоун. — Знаеш ли защо се върнахме така внезапно?

Беше ровила в ума си, за да намери отговора.

— Вероятно — подхвана тя — някой ви е писал, че не се държа както трябва.

Този план ѝ се стори най-подходящ. До известна степен беше болезнен, но предлагаше по-благоприятен изход, ако баща ѝ остане в стаята, отколкото ако се озове насаме с майка си.

— Продължавай — подкани я баща ѝ, потвърждавайки подозренията ѝ.

Пое си дълбоко въздух и се обърна към майка си:

— Дълга ти извинение. Наруших даденото обещание. Танцувах отново с лорд Бърк.

— О, Джоун — разочаровано въздъхна майка ѝ. — Даде ми дума...

— Мариан — прекъсна я съпругът ѝ, — остави я да говори.

— Танцувах с него, защото ме покани, а никой друг не го направи. Много ми се танцуваше, мамо — призна тя съвсем чистосърдечно.

— Покани ме, защото Дъглас му заръчал. Лорд Бърк ми го каза и Дъглас, вярвам, няма да отрече. Дъглас е смятал, че ще ми направи добро, като накара лорд Бърк да ме посети и да ме покани на танц — продължи тя с все по-уверен глас. Не бе постъпила правилно, но и брат ѝ имаше вина — както обикновено — и не възнамеряваше само тя да излезе виновна. — Понеже и той, и татко щяха да отсъстват от града, не е искал да унивам от притеснения по мама. Лорд Бърк е най-почтеният от приятелите му, затова го е помолил за тази услуга.

— И дотам ли се разпростря вниманието на лорд Бърк?

— Не — отвърна тя, надявайки се да не се изчерви, докато говори.

— Дойде на чай, веднъж ме изведе на разходка и ни показа — на мен и на Евангелия — къщата си.

Погледът на баща ѝ се насочи към майка ѝ. Ала майка ѝ вече гледаше Евангелин изумена — Евангелин, която през тези седмици ѝ бе влияла хем добре, хем зле. Стомахът ѝ се сви, но продължаваше да се чуди какво да каже. Да защити леля си или да излъже? Да признае всичко, което Евангелин ѝ позволи да направи и да понесе последствията? Каква черна неблагодарност към леля ѝ би било, ако насочи гнева на майка си към нея. Евангелин може и да имаше вина,

задето не я държа под око по-зорко, но прегрешението бе дело изцяло и единствено на Джоун. Дори нямаше основание да обвини Тристан, че я е съблазнил. Ако се бе държала както подобава, нищо подобно нямаше да се случи.

— Джоун не ти ли каза, че не одобряваме този джентълмен? — попита майка ѝ с тон, който подсказваше колко внимателно подбира всяка дума.

Евангелин бе бледа, но овладяна.

— Не виждах нищо лошо. Той е подходяща партия...

— Той е див! — прекъсна я майка ѝ. — Всеизвестен женкар е. Играе комар. Скаран е с близките си. Когато се появи в обществото, обикновено избухва скандал. За да си подходяща партия ти трябва нещо повече от чаровна усмивка.

— Освен това притежава титла, заможен е и достатъчно млад, за да се превърне в добър съпруг, ако бъде напътстван — възрази Евангелин. — Не е непоправимо лош.

— Е, и преди си грешила в преценките си — подхвърли майка ѝ.

Евангелин пребледня още по-силно, но се въздържа от отговор.

— Исках да танцувам с него, мамо. — Джоун трепна от погледа, който майка ѝ хвърли и все пак продължи: — Започнах доста да се възхищавам от лорд Бърк. Тази вечер пак танцувах с него.

Майка ѝ затвори очи.

— Боже! Кажете ми, че си го направила, защото ти се е танцувало. Кажете ми, че се възхищаваш само от начина, по който танцува. Кажете ми...

Залитна, сякаш щеше да падне, и баща ѝ веднага се озова до нея.

— Скъпа, качи се и Джанет ще се погрижи за теб. Аз ще говоря с Джоун.

— Джордж, моля те — прошепна тя и се опита да се освободи от ръката му.

— Ако се налага, ще те занеса на ръце — увери я той непреклонно. — Джоун, позвъни на Джанет.

Джоун се подчини, камериерката на майка ѝ се появи на вратата и лейди Бенет тръгна. Погледна дъщеря си с тревога, но не отрони дума повече.

— Джордж, вината е изцяло моя — обяви Евангелин веднага щом вратата се затвори. — Зад случилото се, което разстрои Мариан,

стоя аз...

Баща й вдигна ръка.

— Не търся вина. Не се самобичувай. Сега ще ми позволиш ли да поговоря с Джоун насаме?

Евангелин наведе глава. Мълчаливо пристъпи към вратата, излезе и я затвори.

Баща й се обърна към нея.

— Голяма каша си забъркала, сладурано.

— Не исках така да стане.

— Знам. Ела и седни до мен. — Отиде до дивана и се настани. Джоун го последва. Сега вече се чувстваше далеч не така смела, защото й предстоеше да даде обяснение на баща си. — Защо си танцувала с единствения мъж, когото майка ти не одобрява и ти каза да избягваш?

Тя отпусна ръце в скута си и започна да ги изучава. Евангелин я увери, че ако тя истински обича Тристан, баща й ще даде благословията си. Вероятно сега бе моментът да го убеди, защото неодобрението на майка й бе видно.

— Защото исках да танцувам с него и да се разходя с него с балон.

— С балон?! — свъси вежди баща й.

Тя кимна и усети как страните й пламват. Значи не знаеха за това. Е, поне си призна.

— Беше невероятно, татко. Рядко ми е било толкова приятно. Той е изключително чаровен и внимателен, когато иска. Освен това е... много привлекателен.

— Хммм... — Продължаваше да стои със свъсени вежди. — И те е водил да видиш къщата му?

— Да. Заедно с Евангелин — уточни Джоун. — Лорд Бърк я ремонтира, защото покривът паднал и няколко стаи се наводнили. Прави няколко чудесни подобрения. Отделил е цяла стая за къпане. Има специална система за събиране на водата и печка да я загрева. Не съм виждала подобни удобства в никоя лондонска къща. Поставил е тръби в стените и пода да топят стаите, дори когато камините не са запалени. Има и асансьор за въглищата — не се налага да ги мъкнат и разпиляват по стълбищата. Чувал ли си нещо по-изобретателното?

— Не. Звучи доста модерно. — Баща ѝ продължаваше да я изучава внимателно. — Затова ли е отседнал в къщата на брат ти?

— Да. Неговата още не е готова. Не е решил какъв цвят да боядиса стените и ми поиска мнението за завесите и килимите. Тепърва ще ги купува.

— Хммм...

Доста добре приемаше думите ѝ. Вероятно Евангелин ще се окаже права.

— Защо мама е така силно настроена срещу него? — попита тя, окуражена от спокойната му реакция. — Вярно, като момчета правеха доста бели, но това беше много отдавна.

Той въздъхна и се усмихна малко гузно.

— Май аз съм виновен. На възрастта на Дъглас дружах с диви приятели, съвсем неподходящи за млад човек, готов за всякакви пакости. Майка ти ги смяташе за достойни за порицание. Всъщност имаше право. Не ме гледай така, госпожице — добави той. — Едва когато останаха зад гърба ми разбрах колко далновидна е била. Според нея младият Бърк влияе лошо на Дъглас. Излишно е да ти обяснявам, че мъж от този тип е последният, за когото би искала да се омъжи единствената ѝ дъщеря.

— Но ти си се променил, независимо че си бил в лоша компания.

— Така е. И стана главно благодарение на майка ти.

Джоун си припомни думите на Евангелин: баща ѝ се бе променил, за да спечели сърцето на майка ѝ.

— Не е ли възможно и с лорд Бърк да се случи същото? Той съвсем не е от най-лошите приятели на Дъглас.

— Висока оценка — промърмори баща ѝ.

— В такъв случай трябва да смята и Дъглас за неприемлив, а само допреди месец полагаше енергични усилия да го ожени за лейди Фелисити Дръмонд.

— Надява се някоя подходяща дама да го укроти и да го вдъхнови да стане почтен съпруг.

Тя сви устни.

— А не може ли същото да се приложи и към лорд Бърк?

Копнееше да изрази готовността си тя да бъде дамата, която ще го убеди да изостави някои от най-лошите си навици и да се държи по-приемливо. Ала в личния кабинет на сър Пол Брантуд той не отговори

на въпроса ѝ и сърцето ѝ се стегна. Какви ли бяха намеренията на Тристан оттук нататък? Бе готова да се закълне, че той се канеше да го каже, но така или иначе не го направи.

— Вероятно — съгласи се баща ѝ, — но майка ти се тревожи повече за превъзпитанието на Дъглас, отколкото за благополучието на Бърк. Не би рискувала щастието ти. Малко вълнение — или пък много, както е сега — струва по-малко отколкото цял живот, прекаран в отчаяние.

— Така е, татко — промълви тя.

— Е? — Той се изправи на крака. — Сега си лягай. Ще уредим всичко на сутринта.

— Как?

Погледна я сериозно.

— Не знам, скъпа.

ГЛАВА 25

След безсънната нощ Джоун едва се надигна от леглото. В отговор на позвъняването ѝ вместо Поли се появи Джанет. Беше присвила очи и стиснала устни все едно и тя, подобно на госпожа Бенет, не одобрява провалите на Джоун.

Но ако появата на Джанет целеше да върне Джоун към добрите ѝ навици, замисълът се провали грандиозно. Прислужницата донесе студена вода, за да се измие момичето, но Джоун я върна за топла. Откакто Тристан ѝ показа банята си, тя заръчваше на Поли сутрин да ѝ носи топла вода и не възнамеряваше да се мие повече със студена. На въпроса какво ще облече, Джоун съзнателно отхвърли предложената рокля на розови райета и избра синята; нея облече, когато Тристан ги заведе с Евангелин да разгледат дома му. Джанет само поклати глава и безмълвно ѝ помогна да закопчее роклята. Джоун я възпря да вдигне косата ѝ и да ѝ направи сложна прическа.

— Събери я назад и не я стягай много.

— Какво ви става, госпожице Бенет? Правила съм ви косата така стотици пъти.

— Знам, но докато те нямаше опитах нещо различно и то ми харесва повече.

— Не е модно — съпротивляваше се Джанет. — Изглежда обикновено.

— Но ми отива. — Пое си дълбоко въздух. — И при роклите, и в прическите. Ако бях слабо, дребно момиче, дантелите и финтифлюшките щяха да ми стоят чудесно, но не съм и не ги искам. Когато ми стягаш корсета, ме оставяш без въздух. Постоянно ми мажеш косата с помада, за да се задържат масурите. Така се чувствам много по-добре, а и изглеждам по-привлекателна.

Тази реч сепна Джанет, но постепенно по лицето ѝ се изписа уважение.

— Значи намирате собствения си стил. Малцина дами имат волята да се противопоставят на модата, госпожице.

Джоун се погледна в огледалото. Бе изпробвала безчет модни тенденции и неизменно оставаше недоволна от вида си. Сега за пръв път се намираше за привлекателна.

— Аз я имам.

— Точно като майка си — промълви Джанет, събирайки дългата коса на Джоун назад. — Дамите Бенет знаят какво искат и не се оставят да ги разубедят.

Тези думи се загнездиха в ума ѝ като балсам. Докато Джанет подреждаше косата ѝ — ставаше много по-бързо без употребата на машата — тя прецени, че вероятно е по-вярно, отколкото е очаквала. Беше се обличала според вижданията на майка си, но това бе преди да открие какво ѝ отива. Искаше и в онези дрехи да изглежда прелестно, но не се получаваше. Независимо от илюзорните ѝ мечти да бъде дребна и слаба, не можеше да се пренебрегне фактът, че не е... А Тристан я харесваше такава, каквата е. Сега, наясно, че ѝ отиват семпли кройки, беше решила да не носи повече фльонги, джуфки и буфани, с които преди изглеждаше смешна. Всъщност и майка ѝ проявяваше такава решителност, даде си тя сметка изведнъж. Майка ѝ обаче изглеждаше красива в модните дрехи. Това беше основната разлика. Значи или ще трябва да прояви смелост, или да се моли за радикална промяна в модата. Но при всяко положение щеше да се придържа към новия си стил.

Заредена с новопридобитата смелост, тя тръгна да търси майка си. Не бе готова да направи пълни самопризнания, но бе далеч по-уверена в избора си и по отношение на облеклото, и на поведението. Докато не види знаци за противното, предпочиташе да вярва в почтените намерения на Тристан.

За нейна изненада Евангелин беше при майка ѝ. Лейди Бенет седеше до прозореца с метнато върху краката ѝ леко одеяло. На масата пред нея имаше закуска за двама. След снощните приказки Джоун бе готова да се закълне, че двете няма да си проговорят, но днес всичко изглеждаше съвсем цивилизовано помежду им. Докато Джоун стоеше колебливо на прага Евангелин стана от стола срещу майка ѝ.

— Добро утро — поздрави леля ѝ лъчезарно. — Ела да пиеш чай с нас.

Джоун прекоси стаята и притегли стол.

— Как си тази сутрин, мамо?

— Щастлива съм вкъщи. Пътуването от Бат беше дълго.

Джоун хвърли поглед към Евангелин, но леля ѝ бе заета с наливането на чая.

— Радвам се, че се върнахте — изрече тихо тя.

Майка ѝ я изгледа изпитателно.

— Наистина ли?

Тя кимна.

— Липсвахте ми. Изпитвам огромно облекчение, че изглеждаш толкова добре.

— Всички се радваме, Мариан — обади се и Евангелин, поднасяйки на Джоун чиния с кифлички.

Майка ѝ се усмихна.

— Благодаря и на двете ви. — Поколеба се, но се пресегна и взе ръката на Джоун в своята. — Скъпа, дължа ти извинение. Снощи не бях права да критикувам роклята ти. Останах доста... изненадана и се изказах прибързано. В нея не приличаш на лека жена и съжалявам, задето се изразих така.

— О — опита се да се окопоти от смайването си тя, — разбирам. — Евангелин ѝ се усмихна лъчезарно. — Според мен ми отива, мамо. Ще ми се да можех да нося дантели и джуфки, за да съм модерна, но с тях изглеждам огромна.

— Нищо подобно — възрази майка ѝ. — Но е редно да се обличаш според вкуса си. Определено си достатъчно голяма, за да избираш сама дрехите си. Баща ти и... леля ти са напълно прави в това отношение. Аз не бях права.

— О! — повтори Джоун, прекалено шокирана, за да каже друго.

— А относно лорд Бърк... — майка ѝ направи пауза. Джоун се стегна. — Трябваше да ти дам възможност да обясниш как стоят нещата. Ще ми се да чуя какво стана.

Момичето си пое дълбоко въздух.

— Дъглас го помолил да ме навести, докато отсъствате. Дойде на чай... — Поколеба се и погледна леля си за напътствия, но Евангелия само кимна. — Предложи ми разходка и ми изпрати цветя. А снощи ме покани да танцуваме.

След онова прекрасно нещо не възнамеряваше да признае пред никого какво се случи.

Лейди Бенет затвори очи и въздъхна дълбоко.

— Влюбена ли си в него?

Лицето ѝ пламна.

— Може би — промълви тя. — Май да. Да!

Майка ѝ отново я погледна.

— Дал ли е знак, че възнамерява да ти предложи брак?

Какво да каже? И леля ѝ, и майка ѝ я гледаха напрегнато. Гърлото ѝ пресъхна.

— Не — прошепна тя. — Не точно...

Майка ѝ посърна.

— Скъпа — подхвана тя, — единственото ми желание е да си щастлива, със свое семейство и съпруг, който да те уважава и боготвори. Лорд Бърк... — поклати безпомощно глава.

— Но по нищо не личи, че няма да го направи — обърна ѝ внимание Джоун.

— По-трудно е да отсъдим дали е така, нали? — попита майка ѝ суховато. — Не искам да се подвеждаш от привлекателния му вид. Наясно съм колко съблазнителен може да изглежда един опасен мъж. Няма да си първата, увлякла се по неподходящ мъж, затова искам, отчаяно искам, да ти спестя неприятния край. Много жени са си въобразявали, че срещат взаимност, а после се е оказвало съвсем друго — само те изпитват нежни чувства. Няма да понеса да те видя с разбито сърце или нещастна.

Тя зяпна майка си.

— Няма да съм първата?! Да не би ти...

— Има предвид мен — обади се Евангелин. — И ако някой иска не по-малко от майка ти да ти спести подобно разочарование, това съм аз.

Джоун успя да си затвори устата.

— Веднъж ме попита дали съм обичала съпрузите си. Чувствах се окаяно и в двата си брака. Това е истината. — Евангелин бе пребледняла, но тонът ѝ бе спокоен. — Първия път се омъжих много млада, почти още момиче. Лорд Кънингхам беше достатъчно стар да ми е баща. Всъщност бе учил в университета с татко. На младини бях импулсивна и своенравна и татко смяташе, че ми трябва здрава ръка. Бракът се оказа пълен провал. Слава богу, беше кратък. Кънингхам имаше слабо сърце и напрежението да ме озапти явно му дойде в повече.

— Нямах представа... — призна Джоун тихо.

Леля ѝ се усмихна пресилено.

— Не мисля за случилото се с умиление. Но останах млада вдовица, твърдо решила най-после да се наслаждава на живота си. Само броени седмици след кончината на Кънингхам се впуснах във връзка с граф Кортни. Смятах, че ми се полага известно удоволствие и... — гласът ѝ трепна. — Бях нехайна и недискретна. Баща ми ни откри и настоя да се венчаем. Доводите ми, че съм вдовица и разполагам със свободата да правя каквото искам, не минаха. Татко беше старомоден и въобще не се интересуваше от мнението ми. Заплаши Кортни с дуел, ако няма сватба, и след две седмици бяхме венчани. Убеждавах се, че Кортни го прави, защото ме обича, но се оказа друго. Причината е бил страхът да се изправи пред татко. Кортни си падаше по млади жени. Ентусиазмът му да ги съблазнява не намаля, макар да имаше съпруга. Няколко години след като се оженихме се задържал прекалено дълго в леглото на хубава млада булка и съпругът го застрелял на място. — Тя въздъхна. — Явно е лош късмет за мен да се омъжвам.

— Кортни беше змия! — обади се майка ѝ разпалено. — Беше привлекателен и чаровен, но крайно злонамерен. Мен ако питаш, заслужаваше да бъде застрелян и така се отърва от него.

— Благодаря ти, Мариан — заяви Евангелин искрено. — Трябваше да се вслушам в съветите ти тогава.

Двете жени си размениха погледи, преди отново да се насочат към Джоун.

— Не става въпрос да те плаша, скъпа, но аз... ние — поправи се майка ѝ и кимна към Евангелин — искаме да разбереш, че една жена е застрашена да си навлече неприятности и да осъзнае прекалено късно какво е направила.

Позабави се с отговора. Сърцето ѝ се късаше за Евангелин. Нищо чудно защо държеше сър Ричард настрана. Разбира се сър Ричард въобще не бе като двамата съпрузи на Евангелин, но какъв ужасен удар...

— Не смятам лорд Бърк за коравосърдечен нехранимайко — заяви тя. — Не е образец за подражание, но и татко е бил такъв, а се е променил. Евангелин ми каза, мамо. Направил го е заради теб.

— Баща ти никога не се е държал така скандално както лорд Бърк — възрази майка ѝ. — Дружеше с лоши приятели, но имаше благородно сърце. Не си играеше с мен. Баща му беше строг и го бе възпитал в почтеност, а лорд Бърк цял живот е бил див, без семейство, което да го напътства.

— Родителите му са починали, когато е бил малък!

Лейди Бенет вдигна ръце, за да успокои изблика на Джоун.

— Не го виня за това, скъпа. Само обръщам внимание на факта: на лорд Бърк от дете му е било позволено да прави каквото иска и това си личи в поведението му днес.

— Държал се е вироглаво, защото е бил съвсем сам — не се предаваше Джоун. — Не е имало кой да го утеши и кой да го напътства. Всеки ще подивее, ако го принудят да живее с мрачната му леля, лейди Бърк. Той е наследил титлата, а тя десет години е живяла в къщата му и се е възползвала от средствата му. Това е принудило Трис... лорд Бърк да отговаря за себе си от ранна възраст. Бил е без баща, който да го контролира колко харчи, и без майка, която да шлифова маниерите му. Според мен се е справил не по-зле от Дъглас, а брат ми е имал всички предимства.

При споменаването на Дъглас устните на майка ѝ се свиха.

— Никога няма да му простя, ако те е заблудил относно истинската природа на лорд Бърк.

— Не го е направил.

Джоун погледна към леля си с безмълвната молба да я подкрепи.

— Младият мъж е почтен, Мариан — обади се Евангелин. — Нямаше да го допусна в къщата, ако не бях напълно сигурна.

Лейди Бенет въздъхна.

— Ако даде признаци, че е станал по-почтителен, ще проявя снизхождение. Баща ти доста се промени, преди да го приема — осведоми тя Джоун. — Ако лорд Бърк успее да направи същото, ще се радвам.

Влезе прислужник с поднос с писма. Майка ѝ започна да разпределя пощата, а Евангелин стана.

— Трябва да си опаковам багажа.

— Заминаваш ли вече? — попита Джоун, последвала леля си към вратата.

— Да. — Евангелин се усмихна и я хана за ръцете. — Луис ми липсва, а сега, когато родителите ти се върнаха, нямаш повече нужда от мен.

Леля й, естествено, щеше да си отиде, след като майка й и баща й се върнат, но Джоун бе по-изненадана, отколкото очакваше. През последния месец бе започнала да харесва много Евангелин.

— Ще ми липсваш — сподели тя доста отчаяно.

— Не се сбогувам завинаги! Съжалявам, задето не положих повече усилия да опозная теб и брат ти и възнамерявам да наваксам пропуснатото.

Джоун стисна ръцете й.

— Идвай ни на гости. Винаги ще се радвам да те видя.

Евангелин й се усмихна — с благодарност, както се стори на Джоун — и я прегърна.

— С удоволствие. Благодаря, скъпа. Ти също си добре дошла да ми гостуваш по всяко време. Луис ще полудее от радост да те види отново. Никога не забравя човек, който му е дал бекон.

— Ще му донеса, за да открадна безсрамно сърцето му — ухили се тя.

— Вече си спечелила вечната му признателност — увери я леля й суховато. — Едно-единствено парче е достатъчно. Привързаността на кучетата се печели лесно.

— За разлика от тази на мъжете. — Тя въздъхна. — Какво да правя?

Евангелин погледна към лейди Бенет, вдълбочена в едно писмо, и сведе гласа си до шепот:

— Сърцето какво ти подсказва да направиш?

— По-лесно щях да ти отговоря, ако знаех какво изпитва неговото.

— Нали? — Евангелин постави ръце на раменете на Джоун. — Постарах се да обясня всичко на родителите ти. Искрено се надявам лорд Бърк да е възнамерявал... да възнамерява да се отнесе почтено с теб. Срещата съм доста нехранимайковци и женкари, а той не е като тях. Действията му могат да бъдат определени като непочтени само ако го смяташ за лишен от човешки емоции и чувствителност. Би било много глупаво от негова страна, ако си въобразява, че може да накърни репутацията ти и да очаква да му се размине. Имаш баща и брат, а те

няма да седят и да наблюдават със скръстени ръце как ти съсипва живота.

— Няма ли да е ужасно татко да го принуди да се ожени за мен, ако той не желае? — попита Джоун, свъсила вежди при тази мисъл.

— Защо? Ти го обичаш, а той очевидно те намира за привлекателна и интригуваща. Понякога един брак започва да се гради и на по-лоша основа.

— Но аз искам да ме обичат! — прошепна тя с копнеж.

— Не губи надежда, че може да стане. — Леля ѝ се усмихна кисело. — Не е изключено вече и да те обича. Въобще не бих се изненадала, ако е така. Мъжете невинаги го заявяват открито. А на някои им трябва дяволски дълго време да разберат, че изпитват любов.

Имаше логика. Баща ѝ заявяваше открито, че обича майка им, но нямаше причина да го крие. Зад гърба си имаха трийсетгодишен брак. Дъглас, от друга страна, щеше да отрича очевидното, докато истината не го зашлеви през лицето. Джоун предполагаше, че първоначално брат ѝ ще се бори срещу емоциите си, но очакваше да обича нежно съпругата си, защото в доста отношения много приличаше на баща им. Тристан бе не по-малко упорит от Дъглас, ала не бе израснал с примера на любещи родители. Може, естествено, да му отнеме известно време, преди да признае чувствата си — ако ги има, както твърди леля ѝ.

— Благодаря ти, Евангелин — възкликна тя разпалено. — Благодаря, задето дойде да ме наглеждаш и ме заведе при господин Салваторе, и ми зае белите си обувки, и... за всичко останало.

Леля ѝ се усмихна и част от предишната ѝ дяволитост се мерна в очите ѝ.

— За мен бе истинско удоволствие, Джоун.

Остър възглас от другия край на стаята накара и двете да погледнат натам. Лейди Бенет бе поставила ръка на сърцето си, а лицето ѝ бе преbledняло. Писмото трепереше между пръстите ѝ. Потресена, бавно обърна очи към тях.

— Ти ме излъга!

Джоун застина. Не смееше да погледне леля си, защото не разбираше точно кого има предвид майка ѝ.

— Какво?!

Лейди Бенет вдигна писмото. Джоун изруга наум приятелките на майка си, които толкова много обичаха да ѝ пишат.

— Снощи си изчезнала с лорд Бърк от бала у семейство Брантуд и повече не са ви видели.

— Помолих я да се приберем — обади се бързо Евангелин, но в тона ѝ се долавяше известна тревога. — Имах главоболие...

— А теб са те видели да търсиш Джоун из къщата! — Очите на майка ѝ блестяха. — Къде беше, млада госпожице?

Умът ѝ заработи трескаво.

— Да подишам чист въздух...

Майка ѝ махна рязко с ръка, за да демонстрира до каква степен не ѝ вярва.

— Не можа ли да отидеш с някое от момичетата Уестън? Или с леля си? Или с прислужница?

— Те... Те не бяха наблизо...

Лейди Бенет поклати глава. Изглеждаше колкото смаяна, толкова и бясна.

— Отсъствието на лорд Бърк по същото време не е останало незабелязано. За последен път са ви видели да танцувате валс и то неприлично плътно притиснати! — Отметна одеялото от краката си и се изправи. — Можеш ли да ми кажеш, че снощи не е станало нищо непочтено? Нищо, срещу което бих възразила? Би ли се заклела, Джоун?

Бърз поглед към Евангелин я убеди, че леля ѝ не е в състояние да ѝ помогне повече. Беше обречена. Не очакваше да ѝ се размине без последствия, но разчиташе на следващите няколко дни, за да разбере какво възнамерява Тристан. Евангелин твърдеше, че всичко би се оправило с предложение за брак, но... сега бе прекалено късно.

Майка ѝ стисна устни и последва дълга, гузна тишина.

— Смята да бъде почтен и да поправи поведението си — изстреля кисело лейди Бенет, използвайки думите на Джоун. — И кога ще започне тази промяна? Определено не и преди да се разключарстват за теб! Не намери ли за необходимо да го споменеш, когато защитавахте мотивите му и винеше детството му, за да го представиш в благоприятна светлина?

Напълно отчаяна Джоун пристъпваше от крак на крак.

— Не мислех, че трябва. Не... — смънка тя.

— А се е налагало! Крайно време е баща ти да се види с него. Дано не се стигне до кръвопролитие. — Гласът на майка ѝ се промени, докато гледаше дъщеря си с дълбоко разочарование. — О, Джоун, какво си направила?

ГЛАВА 26

На сутринта след бала у семейство Брантуд много неща се изясниха на Тристан.

Първо: да довърши ремонта на къщата. За пръв път прегледа със съжаление дългия списък на предвидените подобрения. Струваха си цената, но изискваха повече време, за да приключи всичко, а сега това се превръщаше в проблем. Рано-рано отиде на площад „Хановер“ и обиколи къщата. Навсякъде намираше недостатъци. Имаше нужда от повече зидари; от още бояджии. Ламперията в трапезарията трябваше да се махне. Водопроводните тръби и покривът бяха завършени, но отоплителната система не функционираше. Видът на кухнята продължаваше да напомня началото на осемнайсети век, а голямата модерна готварска печка още не беше пристигнала. Заедно с отговорника за строежа обиколиха навсякъде. Нареди му да наеме допълнителна работна ръка и до две седмици да приведе във вид, удобен за живеене, поне основните помещения.

Второ: време бе да привика обратно прислугата си. Когато се нанесе да живее при Бенет даде на камериера си отпусका и изпрати управителя на именията си — Уилямс — в Хамшър да види как вървят нещата в „Уайлдуд“. Надяваше се семейното имение вече да е в отлична форма, а и да не беше, Тристан се нуждаеше от управителя веднага. Изпрати бележки и на двамата и ги привика незабавно да се явят на площад „Хановер“. В добавка нареди на Уилямс, щом стъпи в Лондон, да наеме необходимия персонал за новата къща.

Трето: предстоеше му спешно да се види с адвокатата си. Когато господин Томпсън чу инструкциите на Тристан, стрелна нагоре вежди, но само сведе глава.

— Какви са изискванията, милорд? — попита той и посегна към перодръжката.

— Нямам представа. — Тристан се ухили, виждайки изражението му. — Засега остави тези места празни, ако обичаш.

— Както кажете, сър, но е обичайно да се постигне съгласие по условията, преди да се напише договорът. В случай че вие и джентълменът не се разберете...

— Ще постигнем разбирателство — увери го Тристан. — Дори да ми струва цяло състояние. Започни да изготвяш документа.

Защото, четвърто: налагаше се да замине за Бат. Това бе най-важната част от плана му и искаше да я обмисли цялостно. Отиде в боксовия салон и изигра няколко рунда, но мислено разработваше подробностите как да подходи най-добре към въпроса. Преговорите щяха да са деликатни; в края на краищата поведението му не беше безукорно, а и го затрудняваше и фактът, че най-вероятно щеше да се сблъска с твърда съпротива. За пръв път от седмици му се прииска Бенет да е в Лондон, но после отхвърли идеята. Бенет по-скоро щеше да бъде бесен и нямаше да му е от полза. Понякога бе по-добре да действаш, без да искаш разрешение — не че Дъглас Бенет представляваше авторитетна страна в случая, но на Тристан нямаше да му е приятно да удря приятеля си.

Едва когато се прибра в къщата на Бенет и се потопи в хладката вана си позволи да обмисли приятната част от плана си: как ще каже на Джоун. Дали да го направи помпозно? Или да подходи тихо и дискретно? Известно време си представяше как тя ще реагира на предложението му, а после — всички начини, по които ще я люби, след като стане негова. Мили боже, всяка непристойна мисъл, която бе имал по неин адрес, се оказа вярна: беше сладка и гореща, влажна и стегната, вкусна и непредвидима... И го желаше. Жени го бяха желали и преди това, но не като нея. А по-важно бе, че той никога не бе желал жена, така както желаше нея. Искаше да я люби в леглото си; на писалището; върху принадлежалия някога на баща му удобен кожен стол, който от двайсет години мъкнеше навсякъде със себе си. Искаше да усеща меката му кожа върху гърба си, когато тя го яхва и задоволява, докато кръвта възвира във вените му. Замисли се за последната си фантазия и се запита как ли ще реагира, когато я сподели. Красивото в цялата работа бе, че всъщност не знаеше. Това му харесваше у Джоун: за разлика от всички други жени тя постоянно го изненадваше. Понякога това му носеше невероятно удовлетворение — когато му заяви, че желае да я люби, например — а понякога не го радваше чак толкова много, но от всичко Тристан май най-много

обичаше предизвикателствата. Вероятно ще си загуби ума, докато я убеждава да пробват нещо по-еротично. Само мисълта за удоволствието го изпълваше със сладостно очакване.

А перспективата това да се случи го изпълваше с нетърпение да потегли. Облече се бързо и започна да стяга багажа. За да стигне до Бат му трябваха два дни и още два — да се върне. Надяваше се бързо да приемат предложението му. В противен случай щеше да се наложи да се задържи още един ден, за да убеди другата страна. Искаше да направи изключително добро впечатление. Затова накара Мърдок да изчетка най-хубавите му жакети, а той подбираше ризите; отхвърли две заради леко износените яки или лекета по маншетите. Докато Мърдок приключи с горните дрехи, Тристан установи, че му е свършил сапунът за бръснене и му трябват нови чорапи. Изпрати прислужника да ги набави, преди да затворят магазините.

Непосредствено след като Мърдок излезе някой почука на вратата. Тропането изкънтя из цялата сграда. Тристан изруга под носа си. Дано не е леля Мери да иска още пари, или по-лошо — къщата му. Намираше се в превъзходно настроение и в момента не изпитваше никакво желание да се сблъсква с киселия ѝ, гневен подход. Последва ново потропване. По подобен начин Джоун едва не събори къщата, когато дойде да измъкне Бенет от леглото и така фактически нахълта в живота и сърцето му. Ухили се, спомняйки си шокираното ѝ изражение от вида му на прага. Слезе долу и отвори вратата със замах.

— Какво?!

За негово смайване насреща му стоеше сър Джордж Бенет с буреносно изражение.

— Добре. Още си тук — изсумтя той.

Тристан изправи рамене.

— Да, сър. Няма ли да влезете?

Баронетът пристъпи в тясното преддверие и си свали ръкавиците.

— Досещаш се, предполагам, защо съм тук.

Съществуваха три възможни обяснения. Първо: Джоун е казала на родителите си какво е станало помежду им на бала у Брантуд и сър Джордж идва да поиска удовлетворение. Ако се довери на приказките на Джоун, не изглеждаше правдоподобно. Второ: лейди Кортни е решила да се намеси и е привикала семейство Бенет обратно в Лондон,

та сър Джордж да поиска въпросното удовлетворение. Начинът, по който сър Ричард Кампиън му нареди да си държи устата затворена и панталоните вдигнати, след като лейди Кортни извлече племенничката си от дома на Брантуд, също не говореше в полза на такъв вариант. Трето: някоя клюкарка, естествено, го е набедила и сега сър Джордж търсеше удовлетворение.

За каквото и да ставаше въпрос Тристан реши да му предостави нужното удовлетворение.

— Не, сър. Честно казано не знам, но съм изключително доволен да ви видя.

Баронетът го изгледа изпитателно.

— Тогава не очаквам да възникнат никакви проблеми.

Влезе в малкия салон, а стъпките му отекваха по голия под.

Тристан го последва. Случващото се беше и добро, и лошо.

Добро, защото вероятно нямаше да се налага да спори, за да получи ръката на Джоун, но лошо, защото изглежда вече си бе навлякъл гнева на бъдещия си тъст. Впрочем, нямаше защо да се изненадва кой знае колко от това, но този път той наистина бе възнамерявал да направи нещата съгласно общоприетите норми.

— Точно си опаковах багажа. Възнамерявах утре да тръгна за Бат — подхвана той с надеждата да насочи разговора в желаната от него посока. — Имам деликатно предложение към вас.

Възрастният мъж се извърна. Думите му отекнаха ледено.

— И кога се оформи това предложение? Преди или след като из Лондон плъзна мълва как си озлостил дъщеря ми по време на бала у Брантуд?

С огромно неудоволствие Тристан усети как страните му пламнаха като на палав хлапак.

— Не съм чувал подобна мълва...

— Защото не си матрона на средна възраст с ненаситно любопитство относно местонахождението на всеки по време на баловете през сезона. — Сър Джордж го изгледа изпепеляващо. — Ще ми кажеш ли дали е вярно?

Не го бяха притискали така, откакто изпочупи новия чаен сервиз на леля Мери с отхвъркнала топка за крикет. Всички внимателно обмислени убедителни думи изхвъркнаха от главата му.

— Предпочитам да се въздържа.

Баронетът понечи да каже нещо, но се отказа. Закрачи напред-назад из стаята.

— Съпругата ми ще бъде доволна, ако се прибера вкъщи с главата ти, набучена на копие — изръмжа той. — Идеята започва да ми допада и на мен.

— Всемогъщи боже.

— Искам да се ожения за дъщеря ви! — заяви той направо.

— Това е второто, далеч не толкова предпочитано, предложение на лейди Бенет. — Сър Джордж скръсти ръце пред гърдите си. — Редно е първо с бой да вкарам малко здрав разум в главата ти и тогава да ти дам момичето си.

Последното прозвуча обещаващо.

— Както намерите за добре — изрече Тристан предпазливо. — Стига това да значи, че казвате „да“ на искането ми.

Сър Бенет изсумтя.

— Винаги си бил непоправимо смел. — Въздъхна, настани се в един от фотьойлите и посочи към другия. — Как се стигна до тази проклета история?

Все още нащрек Тристан седна предпазливо на другия стол.

— Откъде да започна?

— Какво те помоли синът ми?

Това поне беше лесно. Тристан се отпусна малко, защото имаше готов отговор.

— Да се отбивам и да наглеждам госпожица Бенет, докато вие и лейди Бенет сте извън града.

— И да танцуваш с нея?

— Да.

Тристан помнеше съвсем ясно думите на приятеля си.

— Нещо друго?

Баронетът го прониза с поглед. Понякога същото изражение се появяваше на лицето на Джоун и това леко разсея Тристан.

— Ами... да пия чай с нея и да се погрижа от време на време да се забавлява — постара се да не мисли за последното, което направиха с Джоун, защото Дъглас определено не бе имал предвид това.

— Звучи напълно невинно. И как нещата се развиха така, че от пиене на чай и танци се стигна до скандалните слухове, които днес ми прогориха ушите?

Боже! Тристан мислеше трескаво. Кога точно се промениха нещата? Не беше сигурен дали знае. В началото тя бе необузdana Фурия и той възнамеряваше да я избягва. После обаче забеляза устните ѝ, бюста ѝ и как кажеше ли нещо хапливо, очите ѝ се пълнят със златисти петънца. Съвсем скоро той започна да мисли само за нея: усмихната, сериозна, шегуваща се, останала без дъх от желание... Кога спря да си повтаря, че е напаст?

— Решаващият момент, струва ми се, беше, когато я убедих да се разходим с балон. — Баронетът сведе очи, но Тристан продължи: — Подпомагам финансово господин Чарлс Грийн. Той отговаря за балона при празненствата за коронацията на краля. Госпожица Бенет спомена колко скучно и банално е като всички останали да се разхождаш в парка с карета. Затова измислих разходката с балона. Надявах се да я разведри и да я разсее от тревогите за здравето на майка ѝ. Десетина мъже държаха въжетата през цялото време — добави той бързо. — Не сме излизали от пределите на Лондон и можем да се смъкнем на земята всеки момент.

— Хммм... На Джоун хареса ли ѝ?

Спомни си лицето ѝ, когато се издигнаха в хладния сутрешен въздух.

— Да — отвърна той нежно. — Очите ѝ засияха и радостно възкликна, защото от онази височина виждахме купола на „Сейнт Пол“ и чак до Гринуич. Първоначално се наложи да я убеждавам да се реши, но после тя усети тръпката и вълнението така силно, както ги усетих и аз. За пръв път говорехме, без да спорим и аз... — спря внезапно. — Ще ни е добре заедно като съпруг и съпруга. Ще благословите ли съюза ни?

Баронетът се облегна назад и протегна крака.

— Нямах сестри, нали, Бърк?

— Не, сър.

— И майка ти е починала преди години, доколкото знам.

— Да, сър.

Очите на госта се изпълниха с нещо като подобие на състрадание.

— Винаги съм смятал, че животът се е отнесъл несправедливо към теб. Чичо ти, макар и лишен от всякакво чувство за хумор, беше

добър човек, но леля ти... Жал ми е за всяко момче, израснало под нейния надзор.

— Избягвах я, доколкото мога — сподели Тристан.

— Да, знам — отвърна баронета сухо. — Гостуването ти в „Хелстън Хол“ беше незабравимо.

Ушите му пламнаха.

— Сигурно... Поднасям искрените си извинения за тогава.

— Не, не — сър Джордж махна с ръка да го спре. — Знаех точно какво става. Синът ми те смяташе за най-славното момче в Англия и след два дни разбрах защо. Момче без родители и без истински дом, което не се спираше пред никое приключение и не се страхуваше от упреците на майка си и баща си. — Замълча, а погледът му за миг стана по-строг. — Надявам се, че си загърбил повечето от тези неща.

— Никога няма да поставя дъщеря ви в опасност — заяви Тристан бързо. — Никога.

— Ще бъде много по-лошо, ако я отегчаваш. — Видял смаяното му изражение, баронетът кимна. — Над трийсет години съм женен и над двацет отглеждам дъщеря. Заявявам ти най-отговорно, че няма нищо по-страшно за мира и спокойствието на един мъж от отегчена жена. На жените им трябва занимания. Трябват им също привързаност, уважение и внимание и поне по две нови шапки на година, но преди всичко им трябва нещо важно, което да запълва живота им.

— Значи да й намеря нещо, което да прави ли? — попита Тристан, свъсил вежди.

Сър Джордж изсумтя.

— И през ум да не ти минава да й казваш какво да прави! Не. Трябва да й дадеш известна свобода сама да реши с какво да се захване. Майка ми се посвети на градините си, съпругата ми — на децата си и модата. Надявам се един ден дъщеря ми да има деца, на които да се посвети, но те съветвам като мъж — мъж, да не изричаш често думите „забранявам“ и „не разрешавам“. Жените Бенет са всеизвестни с желязната си воля и тежко и горко на мъжа, който мисли, че ще пречупи тази воля. Най-вероятно ще рикошира и ще остави зейнала дупка в черепа му.

— Благодаря за предупреждението — отвърна Тристан, а под нос добави: — Да бяхте ми го казали по-рано.

Очите на баронета блеснаха.

— Вече си се сблъскал с тази й страна, така ли? Е, моята Джоун е умно момиче, находчива и решителна. Но има добро и любещо сърце и, ако ти го е дала, нямам какво да кажа. — Вдигна рамене. — Нали споменах, че човек не отказва лесно на жена Бенет?

— Значи имаме споразумение?

— Да. — Баронетът протегна ръка и Тристан я сграбчи. — Ще заръчам на адвокатата си да се обади на твоя и да съставят брачен договор.

— Чудесно! — Той се ухили, а сърцето му биеше радостно. — Ще се разберем за всичко, убеден съм.

— Възнамерявам да се възползвам изцяло от теб, момче. Не така исках да видя дъщеря си омъжена.

— Опитайте. — Тристан се усмихна.

Едната вежда на баронета се стрелна нагоре и усмивката на Тристан изчезна.

— Много съжалявам, ако моите действия са причинили някакво неудобство на вашето семейство.

— Което скоро ще бъде и твое — напомни гостът му.

Беше мислил по въпроса. Не беше възможно лейди Бенет, дори когато е най-строга, да бъде по-лоша от леля Мери. Хранеше големи надежди родителите на Джоун да омекнат към него, след като се докаже като добър съпруг.

— Да, сър.

Сър Джордж се засмя.

— Не ме карай да съжалявам. — Изгледа Тристан изпитателно. — Сигурно ще ме надвиеш в ръкопашен бой, но и аз не съм за подценяване.

— Ясно. Напълно ви разбрах.

— Чудесно. Направи дъщеря ми щастлива. — Потупа Тристан по рамото и най-после се усмихна сърдечно. — Ще бъде доста неприятно за всички, ако се наложи да ти нанесе една-две прострелни рани, за да не го забравиш.

— Да, сър...

Баронетът огледа стаята.

— Джоун спомена за куп новости в къщата на площад „ХанOVER“. Ще ми я покажеш ли?

За втори път Тристан премигна изненадано.

— Искате да видите къщата?

— Естествено. — Сър Джордж стана. — Очаквах разговорът ни да приключи така. Откакто дъщеря ми се разприказва за тоалетни, бани и асансьори за въглища, разбрах, че те одобрява и е въпрос на време да се състои сегашната ни среща. — Наклони глава на една страна. — Доколкото разбрах си се допитвал до нея за цвета на стените и на килимите.

— Има отличен вкус — призна Тристан тихо.

— Като майка си навремето. — Баронетът си извади часовника от джоба, погледна го и го прибра. — Да вървим, млади човече. Докато мине сватбата това, предполагам, ще бъде последното спокойно утро и за двама ни.

ГЛАВА 27

Сватбеният ден започна добре. Дали пък на Джоун просто не ѝ се струваше така, защото означаваше край на седмицата на ужасите?

Шокиращ брой хора, както се оказа, бяха забелязали изчезването ѝ с Тристан на бала у семейство Брантуд. Без съмнение само личното приятелство на лейди Бенет с най-ревностните клюкарки предотвратиха разразяването на скандал. Принос вероятно имаше и съобщението за сватбата, появило се във вестниците след посещението на баща ѝ при Тристан. Независимо от решението на майка ѝ сватбата да се състои скоро, тя не искаше да изглежда прибързана. До последния момент Джоун бе заета от сутрин до вечер: пишеше покани, планираше менюто, поръчваше допълнения към чеиза си и приемаше всички, отбили се да поднесат поздравленията. Всъщност, както Джоун подозираше — да узнаят някоя скандална подробност.

Дъглас се върна в Лондон в деня преди сватбата. Джоун очакваше схватка, но брат ѝ явно бе превъзмогнал смайването си по пътя към столицата. Промърмори поздравленията си, целуна я по бузата и въобще не прояви интерес по каква причина се омъжва за негов приятел. Тя се питаше кой ли го е предупредил да не засяга темата: баща им или Тристан.

На Тристан му позволиха да я посети веднъж. Лейди Бенет седеше до Джоун на дивана и го наблюдаваше със строг поглед. Оттегли се само за няколко минути, колкото да му даде възможност да направи предложението си за брак. Тристан хвърли поглед към вратата, все още открената след излизането ѝ, и си прочисти гърлото.

— Не исках нещата да станат така.

Тя бе копняла да говори с него, а сега не знаеше какво да каже. Допускаше, че майка ѝ подслушва всяка дума.

— А как искаше да станат?

Зелените му очи вече не бяха сияйни и палави, а сериозни.

— Надявах се да поговоря с теб, преди всичко да бъде уредено.

— Е, сега ти се отваря тази възможност — подхвърли тя с плаха усмивка.

— Така е. — Той отново хвърли поглед към вратата. — Ще ми окажеш ли честта да станеш моя съпруга?

Като предложение за брак имаше какво още да се желае. Бе се надявала на нещо повече; най-малкото двамата да си говорят непринудено. Той доволен ли е от случващото се? Искан ли да се ожени за нея, без да е притиснат от евентуален скандал? И двамата вече знаеха отговора на въпроса му.

— Да — промълви тя, като се стараеше унинието ѝ да не личи.

За миг той ѝ се ухили по познатия начин.

— Чудесно — прошепна той. — Значи мога да направя това. — Хвана я през кръста и я притегли към себе си, за да я целуне. Беше главозамайващо, настойчиво и приключи след миг. Джоун се стовари върху дивана задъхана, когато той я пусна. — Останалото ще трябва да почака — добави той все така нежно.

— Вярвам, че си ѝ поискал вече ръката — обади се лейди Бенет в този момент.

Стоеше на прага и Джоун отчаяно се молеше да не е видяла целувката им.

Тристан се поклони.

— Да, мадам. И за щастие госпожица Бенет прие. Да определим ли дата?

— Следващия петък — отвърна майка ѝ.

— Много добре. Дотогава.

След още един поклон той си тръгна, а Джоун се питаше дали изпепеляващата целувка или суховатото предложение изразяваха истинските му чувства.

Така или иначе определеният ден най-после настъпи. Абигейл Уестън пристигна още преди Джоун да е станала от леглото. Абигейл щеше да бъде шаферка и ѝ позволиха да помогне на булката да се облече.

— Щастлива ли си? — бе първият въпрос на приятелката ѝ.

От бала у Брантуд нямаха нито секунда възможност да поговорят без присъствието на свидетел.

— Разбира се. Ще се омъжвам, нали?

Стана и си наметна робата. Роклята ѝ — красивата златиста копринена рокля, от която цялата история започна — бе метната на стол, изгладена и готова за празненството. Надяваше се денят да приключи по-щастливо отколкото последния път, когато я облече.

— Знам. — Абигейл затвори вратата. — Затова ти донесох нещо. С Пен обърнахме къщата наопаки и дори впрегнахме Оливия да ни помага. Струваше ни се, че когато няма само да четеш за любенето, ти трябва нещо да те вдъхнови. — Отвори молитвеника си и извади шест броя на „50 начина да съгрешиш“. — Няма нов, но решихме да ти дадем тези — прошепна тя.

Джоун едва успя да ги пъкне в своя молитвеник, преди Поли да се появи с топла вода за сутрешния ѝ тоалет.

— Благодаря — прошепна тя.

Приятелката ѝ кимна сякаш Джоун се впускаше в тъмно и опасно приключение, пълно с изпитания, от което може и да не се върне жива.

Ако трябваше да е честна, описанието бе правдоподобно. Дали Тристан я обичаше? Искаше да я целува, да я люби и бе склонен да се ожени за нея, но изпитваше ли нещо по-сериозно? Майка ѝ трябваше да им позволи да прекарат повече време заедно. Джоун хранеше големи надежди за брака си, но изпитваше и известни опасения.

За доста кратко време я изкъпаха, облякоха, вчесаха косата ѝ и метнаха воал отгоре ѝ. Гледаше се в огледалото, докато Абигейл слагаше наниз перли на шията ѝ, а Поли бухваше полите на роклята ѝ. Баща ѝ почука на вратата точно когато приключиха.

— Готова ли си? — Очите му се разнежиха, когато тя кимна. — Много си красива — промълви той и я целуна по бузата, докато Абигейл и Поли се изнизваха от стаята. — Дано Бърк оцени късмета си.

— Мислиш ли, че го прави, татко?

Той се усмихна на напрегнатия ѝ въпрос.

— Ако не смятах, че е така, щях да го застрелям и всичко да е приключило.

Тя се надяваше това да е достатъчно.

— Тогава съм готова да вървим.

* * *

Денят премина като в мъгла. Джоун така силно се съсредоточи да не пропусне момента да даде съгласието си по време на церемонията, че не забеляза почти нищо друго. Усещането за пръстен на ръката ѝ бе съвършено непознато и тя не успяваше да откъсне поглед от него. Поздравленията прераснаха в поток от брътвежи. Нито за миг не успя да остане насаме с приятелките си, с Тристан, или с родителите си.

Вечерта нервите ѝ бяха изопнати до скъсване. Цял ден приема гости и раздава усмивки. Лицето я заболя. Най-последна настъпи миг спокойствие. Поли, новоназначената ѝ камериерка, ѝ помогна да си облече нощницата и я остави сама в голямата спалня в къщата на Тристан на площад „Хановер“. Не виждаше нищо, което да я разсее от тревожещите я въпроси.

Стените на спалнята бяха боядисани в синьо, както предложи тя, а по балдахина имаше извезани гроздове и листа. Сърцето ѝ трепна — той бе запомнил всички нейни предложения, направени през онзи ден, когато за пръв път призна пред себе си, че започва да се влюбва в него. Надникна в банята и си спомни как я целуна там. Сега е свободен да го направи отново и то — през цялото време. Край на бързите откраднати целувки; беше неин съпруг и не само му бе позволено, но от него се изискваше да я целува, както и още много други неща. При мисълта за тези други неща сърцето ѝ прескочи. Майка ѝ даде някои основни съвети относно консумацията на брака, но Джоун внезапно се сети за подаръка на Абигейл. Може и да не беше най-благочестивия наръчник, ала обещаваеше далеч повече наслада от кратките инструкции на майка ѝ.

Намери молитвеника си и извади броевете на „50 начина да съгреша“. Изчерви се при мисълта как са били вътре, докато го държеше в църквата. Тристан вероятно щеше да се изсмее гръмогласно, ако разбере, при положение че има представа какво съдържат брошурите. Впрочем тя така и никога не прочете броя, който той ѝ даде в деня на разходката с балон. Препрочете старите броеве, но може да беше пропуснала нещо. Накрая лейди Констанс винаги оставаше крайно омаломощена от преживяното задоволство и едва се надигаше от леглото. И още нещо: доставяше същата наслада на

любовниците си — този път лорд Мастерли. Именно с тази част Джоун искаше да се запознае по-подробно.

Върна се в леглото и прочете историята веднъж, после — втори път и остана с широко отворени очи и уста. Боже! Наистина ли е възможно мъж да достави наслада на жена, като сложи устните си там?! И Констанс направи същото с него! Джоун отново прочете страницата. Продължаваше да не вярва на написаното.

Вратата се отвори.

— Добър вечер — поздрави Тристан. Беше облечен с познатия и тъмнозелен халат.

Тя подскочи и бързо пхна брошурата под възглавницата.

— Добър вечер.

Той седна на леглото, обгърна я през кръста и я притегли към себе си. Гърбът ѝ се опря в гърдите ми.

— Отегчи ли се да ме чакаш? — попита тихо той и докосна с устни шията ѝ.

— Не — отвърна тя веднага.

— Не? Не този отговор иска да чуе един млад съпруг. — Притисна я към дюшека и се изтегна зад нея. — Какво четеше?

— Ами...

Трудно ѝ бе да мисли, докато той развързваше малките панделки на нощницата ѝ така бързо. Само допирът на пръстите му по голата ѝ кожа беше достатъчен да прогони всякакви рационални мисли. Обгърна гърдата ѝ и погали с палец зърното ѝ. Тя изви гръб и се притисна към ръката му. Изпитваше силна наслада и цялата настръхна. Едва ли ще ѝ трябва специална техника. Сега, като се замислеше, в „50 начина да съгрешиш“ винаги мъжът насочваше Констанс, а Тристан определено знаеше какво да прави.

Съпругът ѝ я завъртя да легне по гръб, целуна шията ѝ и устните му започнаха да се придвижват надолу. Ръката му продължаваше да милва гърдата ѝ; Джоун се размърда и му помогна да съблекат нощницата. Той изръмжа гърлено и легна изцяло отгоре ѝ, гол като нея.

— Е, какво беше? — попита той и продължи да обсипва брадичката ѝ с целувки.

— Кое?!

Нямаше представа за какво ѝ говори. Основната ѝ грижа бе да си освободи заплелите се в чаршафите крака, за да го обгърне с тях. Усещаше члена му, набъбнал и твърд, допрян до бедрото ѝ. Боже, изглеждаше обещаващо. Целувките му прогониха всичките ѝ тревоги и напрежение.

— Какво четеше така тайнствено? — Джоун премигна насреща му и той ѝ се ухили дяволито. — Днес е първият ни ден като женени. Какво грабна вниманието ти така цялостно в първата ни брачна нощ и защо го скри от мен?

— Ами... — Лицето ѝ пламна. — Онова ли? Нищо не е, наистина.

— Нищо? — Той пхна ръка под възглавницата, без да обръща внимание на отчаяните ѝ опити да се измъкне изпод него. — Но тук има нещо...

— Просто четях, за да мине времето — увери го тя смутено. — Не е нещо важно.

— Не, не. Това е важно задължение на съпруга — настоя той и измъкна брошурата, макар тя да бе притиснала силно възглавницата с глава. — Трябва да знам какво увлича съпругата ми така всеобхватно, че да забрави как ще дойда да я любя.

— Готова съм за това — увери го тя и разклати леко бедра.

Несравнимо повече предпочиташе да се любят... и да правят какво ли още не, а не той да чете издайническата брошура.

— „50 начина да съгрешиш“ — прочете заглавието той и свъси вежди. — Това е женската брошура, която искаше да ти набавя.

— Да, тя е — кимна Джоун, вкопчвайки се в разкрилата се възможност. — Женско четиво. Проверях дали няма съвети за брачния живот...

Гласът ѝ изтъня, когато той отвори на първата страница.

— За брачния живот, значи. — Очите му блеснаха. — И аз трябва да я прочета, защото съм младоженец.

— Не, не... Само за жени е...

— Още една причина да я прочета. Не искаш ли да знам какво се очаква от мен?

Улови ръката ѝ, когато тя се пресегна да вземе брошурата, целуна пръстите ѝ и започна да чете.

В продължение на няколко минути се посвети на това занимание, подпрян на лакти над нея. Тя се почувства ужасно неловко и започна да изучава рисунките по тавана. Типично за нейния късмет: омъжена е и в леглото на дяволски привлекателен мъж, а сега той ще реши, че е пълна глупачка, която дори не успя да скрие ужасната брошура.

— Кой е писал това?

Обърна страницата и продължи да чете. Изражението му ставаше все по-смаяно.

— Никой не знае. Това е най-строга пазената тайна в Лондон.

— Нищо чудно. — Погледна я озадачено. — И според теб това е наричник за брачен живот?

Джоун прехапа устни и се вторачи в розата точно над рамото му.

— Не можех да ти кажа направо какво е, нали? А и колкото повече мисля за това, толкова по-нелепо ми се струва.

— Нелепо? — Погледна я с онази усмивка, която винаги я караше да се чуди какви порочни мисли се въртят в ума му. — Не е нелепо, щом я четеш, скъпа. Искам само да изуча... предпочитанията ти. — Обърна нова страница. — Боже, разбирам защо майка ти не ти е позволявала да четеш това. — Съпругът ѝ я погледна с... одобрение ли беше? — Такава порочност ти допада, нали? — изръмжа той и се наведе да я целуне по устата.

Джоун си прочисти гърлото.

— Не подобава на неомъжени дами да четат такива неща...

— Разбирам защо — засмя се той.

— ... но всички коментират текста. Никак не е справедливо да смятат, че неомъжените не бива да го виждат. На никого не е направило впечатление, когато ти, нежененият джентълмен, си го купил, но аз здравата щях да загазя, ако ме бяха заловили с брошурата.

— За щастие сега си омъжена жена и отговаряш само пред мен.

Тя присви очи.

— Ако мислиш да ми забраниш да чета каквото ми допада, бракът ти ще е трудна и постоянна битка, лорд Бърк.

— Точно обратното. — Хвърли брошурата на пода и отново се притисна към нея. — Възнамерявам да... — целуна я по шията — ... те любя... — Устните му се плъзнаха надолу — ... по още много, много начини — завърши той, стигнал до гърдите ѝ.

— Чудесно — въздъхна тя и вплете пръсти в дългата му коса.

— Кажи — промърмори той, прокарайки език по зърното й, — мен като лорд Мастерли ли си ме представяш, а себе си — като лейди Констанс?

— Как смееш да питаш подобни неща! — престорено троснато попита тя, като едва се сдържаше да не прихне. — Ако беше чел повнимателно, щеше да схванеш, че лорд Мастерли е образцов джентълмен. Никога не би... — Той захапа леко зърното й между зъбите си и Джоун започна да губи мисълта си. — Никога не би се държал грубо — успя да завърши тя и изви гръб, та и другата й гърда да получи същото внимание.

— А, не, разбира се. Нашият благороден джентълмен само настани дамата на стол, разтвори краката й и я доведе до оргазъм с уста. Много похвално от негова страна. Особено ако съдя по страстта, с която лейди Констанс му връща ласките.

Тя отново се изчерви, но не спираше да се извива под него.

— Как... Как го прави един мъж? — прошепна тя. — Въобще възможно ли е?

Тристан вдигна глава, леко изненадан.

— Мислиш, че не е ли?

— Не знам — призна тя. — Звучи... страшно.

— Страшно?

Веждите му се стрелнаха нагоре.

Най-вероятно лицето й вече бе пурпурно.

— Няма значение! Не си представям, че една почтена дама би позволила подобно нещо. Сигурно е поредната небивалица, съчинена от авторката. Нищо не й пречи да измисля какво ли не и то да звучи примамливо, нали?

Той се ухили похотливо.

— На теб ти звучи примамливо, нали?

— Няма значение, защото едва ли знаеш как се прави — отвърна тя, искайки той да си тръгне.

Или да си тръгне, или да спре да говори и да я люби, както би постъпил един нормален съпруг.

Той спря да се смее.

— Втората ти грешка тази вечер, скъпа. Не те ли предупредих да не ме предизвикваш? — Надигна се и стана от леглото. — Стой там —

нареди той строго, понеже тя понечи да стане. — Като твой повелител и господар ти заповядвам.

— Повелител и господар?! — За да му докаже колко греши, скочи от леглото. — Може да си повелител и господар, но не на мен! И как смееш да ми вменяваш не една, а две грешки? Май истинската грешка допуснах сутринта.

Той взе халата си и я погледна застрашително.

— Джоун — продължи той безизразно, — върни се в леглото.

— Защо?

Тя обаче направи крачка назад и погледна дрехата в ръката му.

— В противен случай днес ще допуснеш трета грешка. — Издърпа колана на халата, омота го около ръката си и ѝ направи знак да отстъпи. — На леглото, ако обичаш.

— За какво ти е коланът?

Отново започваше да се чувства възбудена подобно на Тристан, както се виждаше, впрочем. Той тръгна към нея, а тя се вторачи в ерекцията му. Бе виждала члена му и преди — дори го бе докосвала — но сега изглеждаше по-голям.

— За да те възпра да ми пречиш. Искаш ли да ти покажа какво е накарало лейди Констанс да се разтопи от наслада?

— Ти вероятно си най-дивият мъж в цяла Англия — заяви тя, но седна на ръба на леглото.

Тристан само поклати глава и върза единия край на колана през талията ѝ, прокара го през дърворезбата на таблата на леглото и завърза китките ѝ. Бутна я да легне върху възглавниците.

Сърцето ѝ биеше лудо и от нерви, и от сладостно очакване. Опита се да се освободи, но той я бе вързал здраво.

— Защо го направи?

— Защото не изпълняваш указанията ми. — Плъзна тялото си по нейното и се настани между краката ѝ. Приблужи бедрата си и членът му се отърка в интимните ѝ части. Джоун простена и напразно се опита да се надигне, за да го поеме. Той само се засмя и се плъзна надолу, докато очите му не се изравниха с гърдите и.

— Трябва известно време, за да се получи добре — промърмори той.

— Няма да позволя да ме принудиш да бързам.

Джоун се изчерви.

— Не знам какво имаш предвид.

— Аз знам.

Прокара ръце по вътрешната страна на бедрата ѝ и нежно разтвори краката ѝ. Заразглежда интимните ѝ части съсредоточено и я накара да се изчерви още по-силно.

— Май... промених решението си — бързо изрече тя.

Нимфите на картината върху отсрещната стена я гледаха ужасени. Всеки момент можеше да влезе прислужник и да я завари гола и вързана, а неговата глава — завряна между краката ѝ. От къщата на отсрещната страна на площада някой можеше да погледне през прозореца и през пролуката в завесите да види какво прави.

— Прекалено късно е — прошепна той и наведе глава.

Тя подскочи при първия допир на устните му — меки, влажни и толкова топли.

— Спри! — прошепна тя отчаяно. — Спри... Боже, какво правиш?

— Ако още веднъж ми кажеш да спра, ще ти завържа устата — заплаши я той. — Позволявам ти обаче да ми говориш други неща.

— Тристан...

Тя загуби ума и дума, когато езикът му отначало нежно, а после по-напористо проникна в нея. Ближеше я и я засмукваше, а на нея ѝ идеше да се разридае. Въртеше се и така силно дърпаше завързаните си ръце, че таблата изскърца. Той я държеше здраво за бедрата и успя да постави раменете си под тях. Не спираше да я обсипва с ласки с език и уста. Оказа се прав — отне по-дълго време, но доведе до същата възбуда и после до същото блажено освобождаване.

Тя все още потреперваше, когато той се надигна и с бързо движение проникна в нея. Джоун извика от изненада.

— Заболя ли те?

Тя успя само да поклати глава. Чувстваше се напълно беззащитна с вързаните си ръце, докато той навлизаше все по-дълбоко и по-дълбоко в нея.

— Чудесно. — Той си пое дълбоко въздух. — Толкова силно те желая, че щях да се пръсна, ако ми беше казала да спра.

— Не спирай...

— Няма...

Постави длани до раменете ѝ. Тъмната му коса падаше над очите му, но не скриваше решителното му изражение, докато я обладаваше. Отначало тя потреперваше от тласъците му, но постепенно улови ритъма му, влезе в хармония с него и усети как страстта отново се надига в нея, заедно с неговата. От натрупалото се пак напрежение в нея тя едва дишаше. Не ѝ се струваше възможно да преживее нов екстаз толкова скоро след първия, но тялото ѝ явно бе готово и жадно за това. Тя надигна гръб и извиквайки, потъна в нова вълна на освобождение. В последния миг успя да вдигне крака и да го обгърне през бедрата, за да го притисне по-плътно към себе си. Тристан издаде гърлен стон, после вик, когато и за него настъпи освобождението.

Джоун се насили да отвори очи и погледна съпруга си. Изражението му бе застинало, но постепенно се отпусна и той също я погледна. На устните му бавно се появи усмивка.

— Сега вече знаеш, че е възможно.

Отдели се от нея и тежко се отпусна по гръб на леглото. Вдигна ръка и развърза китките на ръцете ѝ.

Тя остана на място. Не само ѝ се струваше прекалено голямо усилие да мръдне, но и нямаше желание да го прави. Дори не ѝ хрумна какво да отвърне на коментара му. Чак след време умът ѝ заработи бавно.

Моментът изглеждаше благоприятен. Той лежеше до нея и навярно изпитваше същото цялостно удовлетворение като нея. Ако я попиташе сега, щеше да го обърне с ръце и да му признае колко безнадеждно и безпомощно се е влюбила в него. Щеше да се получи идеално. Дори се улови, че е затаила дъх в очакване на този приказан миг.

Но понеже възцарилата се тишина продължаваше, тя отново пое въздух. Даде си сметка, че той лежи до нея съвсем неподвижно, сякаш спи. Погледна го крадешком и видя затворените му очи и спокойното му блажено изражение.

Не можеше да чака повече. Беше чакала търпеливо с надеждата той да признае чувствата си, но вече трябваше да знае.

— Тристан — подхвана тя. — Искам да попитам нещо.

— Отговорът е „да“ — промърмори той. — Каквото и да е, скъпа.

— Не, не така. Имам сериозен въпрос.

Дълго време той мълча. И накрая попита:

— Трябва ли да сме сериозни? Точно сега...

— Ще ми отговориш ли честно? Само това искам, какъвто и да е отговорът.

— Няма да те лъжа — отвърна той бавно.

Джоун отново го погледна крадешком. Сега очите му бяха отворени, впити в тавана. Стискаше зъби, сякаш се подготвяше да съобщи лоша новина. Сърцето ѝ се сви. Помощ. Той знаеше какво ще го попита и му беше неприятно. За миг се запита дали да не зададе глупав, безсмислен въпрос, но си пое дълбоко въздух и събра кураж.

— Искам да знам какво изпитваш в момента. Мислите и чувствата, разбира се, могат да се променят с времето, и понеже сме женени и ще бъдем такива години наред, не бих се изненадала, ако нещата се променят...

— Какъв е въпросът ти? — прекъсна я той.

Молеше се да не съсипва брака си, преди още да е минал и един ден от него.

— Допускаш ли възможността един ден да започнеш истински да държиш на мен?

Той не каза нищо. С крайчето на окото си тя го видя да свъсва вежди. В следващия миг се извърна и се подпря на лакът така бързо, че тя трепна.

— Какво?!

Джоун прехапа устни, избягвайки да го погледне в очите.

— Татко те принуди да се ожениш за мен...

— Нищо подобно — изръмжа съпругът ѝ.

— Но имахме някои... приятни моменти заедно и преди това — продължи тя, цялата поруменяла.

— Приятни?

Той я погледна, не вярвайки на ушите си.

— Питам се дали някога ще ме поискаш за друго, а не само, за да ме любиш! — възкликна тя. Тристан се вторачи в нея сякаш ѝ е поникнала още една глава. Джоун потръпна и стана от леглото.

— Няма значение! Глупаво бе да те питам. Трябваше да се досетя, че няма да ме изслушаш рационално и няма да ми дадеш достоен отговор...

— Да ти дам достоен отговор, когато ме питаш дали те харесвам само за да си пъхам члена в теб?!

— Няма защо да ставаш груб!

Грабна нощницата си и се опита да я облече, но тя се бе увила на топка. Напъха ръце в ръкавите, готова да я скъса, ако се налага.

— Не. Права си. Извинявай. — Прокара ръка по лицето си. — Ела тук.

— Не, благодаря. Ще пратя Поли да ми донесе чай и ще си намеря книга за четене.

— Не й звъни — предупреди той, когато тя посегна към въжето. — Не и преди да чуеш отговора ми.

Пръстите й хванаха въжето.

— И какъв е той? — попита тя, отказвайки да го погледне.

Леглото изскърца, когато той стана.

— Отговорът е „не“. Не допускам възможността един ден да започна истински да държа на теб — натърти той нейните думи. — Напълно съм сигурен какво изпитвам към теб и какво ще продължа да изпитвам през следващите петдесет години. Моят въпрос е: защо искаш да знаеш? И какво, за бога, те кара да мислиш, че баща ти ме е принудил да се ожения за теб?

— Направил го е. Мама ми каза. А ти си се уплашил, че ако откажеш, ще те предизвика на дуел.

Лицето му стана безизразно.

— Толкова ли продължава да ме презира?

Устните й се разтвориха, защото си даде сметка колко ужасно прозвучаха думите й.

— Не! Тоест: засега не е запленена от теб, но толкова се тревожеше за татко... И той е бил буен и безразсъден като теб и тя се притесняваше да не изпусне нервите си, ако не се съгласиш.

Съпругът й въздъхна. Раменете му се поотпуснаха. Извърна се и си облече халата. Седна на ръба на леглото леко унил.

— Мислиш ли, че щях да откажа, след като те любих на бала у Брантуд?

— Ами...

Той я изгледа не с обичайния си нахакан поглед, а изпитателно. Тя прочисти гърло:

— Не, не мисля. Казах на мама, че е глупаво да смята така.

Той кимна.

— Казах й също, че за скандала съм толкова виновна, колкото и ти — добави Джоун тихо. — Не се възползва от мен. Не и против волята ми. Не исках да мисли, че си по-лош от мен. И двамата бяхме виновни.

— Нима? — Той наклони глава. — Дори първия път, когато те целунах на бала у Малкълм ли?

— Не може да се каже, че тогава те подканих — отвърна тя предпазливо. — Но като ме целуна, не те отблъсквах...

— А искаше ли?

Тя се поколеба, преди да каже:

— Не.

Изражението му омекна малко.

— И на мен ми се стори така. Не целувам жени, които не ме желаят.

— Значи всичко е било, защото съм те желала? — попита Джоун. Той се замисли и отговори:

— Отчасти.

Шокирана, Джоун отвори широко очи.

— Никога нямаше да те любя на бала у Брантуд, ако не ме желаше — продължи той все така нехайно. — Но ти бе склонна и реших, че... изпитваш нещо към мен. Достатъчно силно, за да рискуваш да си навлечеш гнева на майка си. За какъвто и да ме мислиш, дано в очите ти не съм негодник, който не се съобразява с репутацията и достойнството на една жена.

— В никакъв случай.

Той кимна.

— Чудесно. Защото, в отговор на въпроса ти, още от онази нощ, преди да те изкуша да съгрешиш, знаех, че искам да се оженя за теб. На другия ден отидох при адвокатата си и разпоредих да изготви брачния договор. Възнамерявах да постъпя съвсем почтено и да отида до Бат, за да поискам ръката ти от баща ти, но той ме изпревари, връщайки се преждевременно в Лондон. Затова ти и майка ти бъдете сигурни, че никога не е бил в опасност, когато дойде да говорим за брака ни.

Джоун го изгледа смаяно.

— Значи не се е налагало да те убеждава?

— Изнесе ми много строга лекция — призна Тристан. — Така бащите напътстват синовете си преди женитбата им — как трябва да

бъдат почтени съпрузи и как да се справят с настроенията и капризите на жените. — Усмихна се, когато тя се намръщи. — Може би спомена, че няма да се поколебае да ми нанесе няколко прострелни рани като на зет, ако нараня сърцето на дъщеря му. Но други заплахи не отпрати. — Изглежда я изпитателно. — Ти обаче така и не отговори на въпроса ми: защо искаш да знаеш?

Тя се поколеба отново.

— Добре е една дама да знае какви са взаимоотношенията със съпруга ѝ.

— И за мъжа е добре да знае какви са взаимоотношенията със съпругата му — отвърна той. — Баща ти дойде при мен въпреки волята ти ли?

— Не ме питаха — опита се да се измъкне тя, но той поклати глава.

— Искаше ли ме днес сутринта, Джоун?

Нотката на копнеж в гласа му я плени. Какъвто и да бе отговорът му, каквато и да бе дълбочината на чувствата му, той държеше на нея. Искаше да знае, че тя доброволно е станала негова съпруга. Настъпи моментът тя да прояви смелост, да разкрие сърцето си и да се надява той да направи същото.

— Да — отвърна тя тихо. — Изцяло. Искам да го знаеш.

— Защото родителите ти настояваха ли?

— Не.

— Защото те любих и отнех девствеността ти ли?

— Не — отвърна тя поруменяла.

— Заради богатството ми ли? — попита той през стиснати зъби.

— Не.

— Защото така добре си пасваме в леглото ли?

— Ще те излъжа, ако не призная, че това има значение — отговори тя, изчервявайки се още по-силно. — Но не... Не вярвам нашата... нашата...

— ... ненаситна жажда един за друг? — предложи той.

— Да. Но само това едва ли значи, че сме предопределени един за друг — завърши тя, като се опитваше да се овладее, макар сърцето ѝ да биеше лудо.

— Тук грешиш — осведоми я той. — Такава страст не се среща често.

— Дори и да е така, аз се омъжих за теб, защото се влюбих в теб!
— извика тя раздразнена. — Защо правиш нещата толкова трудни?

Тристан я зяпна поразен. Джоун затвори уста и се съсредоточи да си оправя дантелите на маншета си.

— Не възнамерявах, но се случи — добави тя вече по-спокойно.
— И бих искала да знам дали мислиш, че би могъл да изпитваш нещо подобно към мен.

Той стана и отиде до нея. Джоун продължаваше да оправя маншета си, все още не желаше да го погледне.

— Не — отвърна той. — Не мисля.

— Никога ли? — трепна тя.

— Напълно съм убеден, че вече съм влюбен в теб — обяви той.
— Ако ми обясниш защо, бих те изслушал изключително внимателно.

— Какво каза?!

— А ти какво каза? — парира я той.

Джоун премигна, преди да отговори:

— Омъжих се за теб, защото те обичам.

— Както и аз. Само не знаех...

— Какво? — попита тя предпазливо.

— Дали има значение за теб. — Сви рамене. — Нямам много опит с това да ме обичат.

Имаше опасност сърцето ѝ да се пръсне.

— Защо мислеше, че няма да има значение за мен? — попита тя нежно.

Той погледна настрана и направи физиономия.

— На доста жени не им хрумва да ме обичат. Те се стремят само към богатството на Бърк. Виждат се облечени в коприна и обсипани с диаманти.

Тя се усмихна плахо.

— Аз се научих да се виждам само в онова, което господин Салваторе ушие за мен. — Той се усмихна. Окуражена, тя продължи:
— И аз нямам много опит в това да ме обичат. Прекалено висока или нахакана съм за джентълмените в Лондон. Предпочитаха да разговарят с мен, вместо да ме поканят на танц. Бях се примирила, че ме чака или живот на стара мома, или да подлъжа застаряващ господин с лошо зрение.

Тристан вдигна ръка и я погали по бузата.

— Висока си точно колкото трябва — увери я той. — И всеки, който не те намира за красива, когато си със златистата рокля, е слепец.

Джоун хвана ръката му и стисна пръстите му между дланите си.

— За мен има значение да ме обичаш. — Само от произнасянето на думите на глас по лицето ѝ разцъфна усмивка. — Наистина ли ме обичаш, или го казваш, за да не ме огорчиш?

— Кога правя нещо, съобразявайки се дали ще огорча някого? — Хвана я през кръста и я притегли към себе си. — Обичам те почти до полуда, лейди Бърк — промълви той и устните му докоснаха нейните.

Джоун обгърна врата му.

— Тогава ме целуни.

Той се спря, а зелените му очи засияха.

— Повтори го. Харесва ми как звучи.

— Обичам те.

Още преди да довърши устните му се впиха в нейните — жадни, търсеци и някак пълни с радост. Джоун отвърна на целувката му с целия ентузиазъм в сърцето си.

— Обичам те отчаяно и винаги ще те обичам. Любовта ти винаги ще бъде важна за мен, затова поне веднъж седмично ми повтаряй, че ме обичаш.

— Ако така ще ме възнаграждаваш, съм готов да ти го казвам често от веднъж седмично.

Леко свел глава, той я гледаше одобрително. Джоун видя, че нощницата ѝ се е разтворила и голите ѝ гърди са върху неговите. Тя отстъпи назад.

— Само това ли обичаш в мен?

— Обожавам всичко в теб — отвърна той незабавно. — Ти си вбесяваща, предизвикателна, омайваща и красива.

— Харесва ми — възкликна тя. — Повтори го.

Той се засмя, а тя отново съблече нощницата си. Очите му, пълни с желание, потъмняха.

— Не си спомням всичко. Достатъчно е да кажа: обичам те, моя скъпа Джоун.

— Това е достатъчно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.